Bret Harte

COLIBA BLESTEMATA

COLECTIA WESTERN

BRET HARTE

COLIBA BLESTEMATĂ

V.2.0

După textul volumului apărut la
Editura NOVA Bucureşti, 1994

I.

Bill Carey îşi opri calul pe culmea unui deal prelung. În spatele său se întindeau alte coline, alte canioane în şiruri nesfârşite ca ierburile din preeria Oregonului. Mii şi mii de vite din diferite ferme erau răspândite cât vedeai cu ochii. Aşezări omeneşti erau puţine…

Carey se culcă în aer liber, pur şi simplu, pentru că nu avea unde să doarmă. Şaua-i slujise de pernă. Se odihni înfăşurat în pături, cu ochii la cer. În timp ce calul, său păştea iarba grasă, aşezându-se apoi tăcut lângă stăpânul său. Şacalii urlaseră toată noaptea, dar lui Bill i se păruse că toţi amuţiseră. Somnul său era atât de adânc încât urletele lor se pierdură în visuri. Se trezi când se crăpă de ziuă. Îmbucă ceva în grabă şi înainte de a răsări soarele, era călare.

Îndrumă calul pe o culme să vadă unde se află. Omul şi calul nemişcaţi se profilau pe cerul de dimineaţă, care de la culoarea perlei trecuse în culoarea aramei. Soarele, încă ascuns, lumina dealurile depărtate. Într-o clipa, apăru şi scăldă totul în lumina sa aurie. Păsări ciripeau.

O iepuroaică ţâşni, se opri surprinsă la vederea călăreţului, apoi o zbughi nebuneşte. Bill văzuse multe răsărituri de soare. Dar un cuvânt arătă cât era de impresionant.

— Straşnic!

Venea de departe şi nu ştia când se va sfârşi călătoria. Nu putea să întârzie. Dădu pinteni, dar mai înainte ca animalul să pornească, îl opri. De două zile Bill nu mai văzuse fiinţă omenească. Se ferise de ferme. Nu dorea să facă remarcată prezenţa lui prin aceste locuri, nici să zăbovească.

Înapoia sa, se desluşeau doi călăreţi. Mergeau de-a lungul râului, apoi se opriră şi priviră valurile. Bill auzise că în timpul verii râul era mic, iar pe vreme de secetă nu mai rămânea decât o gârlă obişnuită.

Înţelese că oamenii voiau să treacă râul, dar înfăţişarea lui tulbure, îi făcuse să dea înapoi.

Unul privea în susul apei, celălalt în josul ei. Privirile lor dovedeau dorinţa de a găsi un alt vad, dar părea că ştiau că nu mai e altul.

Bill îi cercetă cu luare aminte. Era un obicei al său, care nu se dezminţi nici de data aceasta. Unul dintre ei era între două vârste şi cărunţit. Părea voinic. Bill îl socoti un fermier îmbogăţit, care voia să se odihnească după tinereţe şi o maturitate de muncă aspră. Celălalt era mai tânăr. Bătrânul şedea bine pe şa, pe când tânărul se ţinea foarte uşor. Bill văzu că e un foarte bun călăreţ. Fără îndoială că era şi foarte voinic dar un aer de asprime se degaja din fiinţa lui. Asprimea aceasta, iuţeala sa şi felul cum îşi stăpânea trupul, arătau că se putea măsura cu oricine. De mai multe luni, orice om putea fi un adversar pentru Bill şi îi privea pe toţi din punctul acesta de vedere.

După o clipă de şovăieli cei doi oameni se întoarseră, unul spre altul. Bill nu auzea ce vorbeau dar îşi închipuia cuvintele lor. „Dacă vrem să mergem mai departe, trebuie neapărat să trecem râul”. Bătrânul părea un om care se hotărăşte repede şi acţionează şi mai repede, căci se şi aruncase cu calul în apă. Animalul, cu capul deasupra apei, se străduia să ajungă la malul opus.

Bill se uită la celălalt. Credea că va aştepta puţin să vadă ce se întâmplă cu tovarăşul său. Pentru caii lor, nu era mare lucru trecerea unui râu. Mai probabil ca omul de pe ţărm să trebuiască să sară în ajutorul celuilalt, gândi Bill.

— Îi dă pinteni de amândouă părţile, spuse tare Bill şi se aplecă în şa, ca şi cum ar fi urmărit şi el pe cineva. Nici cinci picioare nu mai despărţea pe cei doi călăreţi şi distanţa se micşora din ce în ce. Trei picioare mai rămăseseră, două, unul şi cei doi călăreţi erau unul lângă altul. Din nou pintenii se înfipseră în trupul calului şi acesta

făcu o sforţare deznădăjduită. Primul călăreţ nici nu privi în jurul său, singura lui intenţie era de a ajunge pe malul opus.

Strigătul care se sui pe buzele lui Bill, muri sugrumat şi inutil. Al doilea călăreţ îşi scoase pistolul, cu o iuţeală şi cu o dibăcie care în alte împrejurări l-ar fi întristat pe Bill… Sentimentul că acest om era foarte primejdios, puse stăpânire pe Bill. Arma se înălţă şi apoi coborî.

Bătrânul primise o grea lovitură în creştetul capului. Braţele sale se ridicară până la înălţimea umerilor. Acolo se opriră ca şi cum întreg corpul ar fi fost lovit de o paralizie generală. Apoi căzu în şa.

Bill ştia că era inutil să mai strige acum. Omul care căzuse în fluviul tulbure nu mai putea fi salvat. N-ar, fi făcut decât să arate ucigaşului că fapta sa avea martori. Când acesta dispăru printre pinii de pe mal, Bill îşi întoarse calul încet, aşa ca să nu facă nici un zgomot, privind tot timpul peste umăr. Coborî panta cât putu de repede şi de câteva ori fu cât pe-aici să se prăbuşească cu cal cu tot. Când calul ajunse la poalele dealului, mai avea încă vreo 500 de metri până în locul unde, înnoptase. Acum nu mai putea fi auzit şi panta dulce îl duse printre ierburi uriaşe până pe malul râului. Pinii şi arbuştii de bumbac îi îngreuiau drumul şi-i trebuiră câteva minute până să ajungă la locul unde fuseseră cei doi călăreţi. Nici urmă nu mai era de omul cu cei doi cai. Bill îşi întoarse brusc calul. Fusese o prostie să se lase văzut. Cu siguranţă că ucigaşul, după ce se văzuse în siguranţă, va cerceta râul spre a găsi eventual cadavrul.

Bill avea o sumă de treburi personale, dar deocamdată nu-i stătea mintea la ele. Era din West şi orice om din West pedepseşte nelegiuirile oriunde ar fi. În general crimele trebuiau pedepsite spre a asigura fermele. Astfel şi asta era pricina emoţiei lui Bill: cineva trebuia să ceară satisfacţie pentru această crimă. În cazul de faţă, el era singurul în măsură, ca fiind unicul martor al crimei, al unei crime cât se poate de murdare.

— Trebuie să fie urmărit, spuse Bill cu voce tare.

Un singur lucru părea că-i de făcut: să treacă râul şi să-i amintească. Asasinul nu zăbovise, desigur. Nu i-ar fi

convenit să fie văzut cu hainele ude şi cu caii şiroind de apă.

Bill îşi dădu seama că nu-l poate recunoaşte pe ucigaş. Rămase doar cu impresia unui om cu cizme, cu pălărie înaltă numită sombrero, dar toţi bărbaţii din regiune erau îmbrăcaţi în felul acesta. Omul era tânăr, voinic şi iute, abil în mânuirea armei. Singura şansă pentru Bill era să treacă râul şi fără a mai pierde timpul pentru căutarea unui punct din care trecerea lui să nu poată fi observată, întoarse calul şi intră în apă. Fluviul avea douăzeci de metri lăţime şi Bill forma o pradă uşoară pentru cineva de pe malul opus.

Dar norocul îi surâse lui Bill. Ajunse pe malul opus fără să audă sau să zărească nimic suspect, deşi tot timpul fu cu ochii în patru. Dacă ucigaşul ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o cât timp era în mijlocul fluviului, aşa încât Bill fu uşurat când ajunse pe celălalt mal.

Urmele duceau de-a lungul râului, care curgea drept spre apus încă vreo 50 de kilometri. Bill merse cam vreo doi kilometri când urma dispăru brusc, ca într-o gaură de şarpe. Bill opri calul şi privi îndărăt. Pământul moale era plin de urme, dar de ale lui. Se întoarse şi-şi aminti că trecuse peste un loc stâncos. Într-adevăr, locul pietros se prelungea până lângă râu. Imediat o luă într-acolo, căci el ştia că, stânca şi apa sunt aliatele cele mai sigure pentru cel care vrea să-şi ascundă urmele. Iarba de pe mal era mai mică decât de obicei, din pricină că crescuse pe nisipul alb ca zăpada.

Bill descălecă şi păşi printre tufişurile încâlcite. La câţiva metri în faţa lui văzu o pată cafenie pe nisip. Când se apropie îşi dădu seama că un om se aşezase în locul acela şi pata cafenie se datora udăturii. Bill ghici că omul îşi golise cizmele de apă. Puţin mai departe se vedeau urmele cailor. Bill şi-i închipui aburind şi mişcându-se nervoşi când omul se ridicase. Apoi urmele lor se pierdeau la malul apei. Bill înţelesese că spre a-şi pierde urmele asasinul trecuse din nou râul. Inteligent flăcăul!

Bill nu mai găsi util să-l urmărească, deoarece nu-i mai putea găsi urmele decât cu prea mult noroc. A făcut ce i-a

stat în putinţă. Dacă l-ar fi descoperit, l-ar fi făcut prizonier şi l-ar fi predat la Canyon City, care părea reşedinţa ţinutului.

Va merge la Canyon City, îşi spunea Bill şi va spune ce a văzut. Se va duce la şerif şi…

Bill îşi opri brusc calul. O idee ciudată îl fulgeră. Era un străin într-o ţară străină. Fusese în vecinătatea unui loc unde un bogat cetăţean fusese ucis. Fără a fi observat, el văzuse crima. Dar de unde ştia că n-a fost şi el văzut de cineva? Cum va putea înlătura bănuiala care cădea asupra sa? Nu putea spune nimănui ce căuta pe aici.

— Socotesc că-i mai bine să închid gura şi să deschid urechile, spuse el cu voce tare.

II.

Bill ajunse la poalele unui deal când observă un călăreţ înaintea lui. Dădu pinteni calului şi imediat ajunse pe străin. Acesta era tânăr şi luxos îmbrăcat. Hainele sale erau din piele foarte fină. Cureluşa de la pălărie, frâul, şaua, tocul puştii, toate erau încrustate cu argint şi sclipeau să-ţi ia ochii. Un dandy, îţi spuse Bill, în sfârşit, fiecare cu gustul său. Gusturile lui Bill erau foarte modeste. Hainele lui Bill erau uzate, cămaşa sa era de bumbac. Doar pistolul de oţel, cu reflexe albăstrui era scump.

— Se face cald, spuse străinul. A nins mult, de aceea John Day este atât de umflat.

— M-da, e un soare plăcut, spuse Bill.

Era un început de conversaţie. Îşi continuară drumul dar străinul se întoarse din nou spre Bill.

— Mă numesc Bolcom, zise el. Am o fermă în valea aceasta.

— Mă numesc Bill Carey, spuse simplu Bill. Vin din Pendleton! continuă el.

— Ce mai e nou pe-acolo?

— Toate bune după câte am auzit!

Bill ştia că celălalt se va opri, la auzul vorbelor sale. De obicei un om vede lucruri şi vorbeşte despre ele.

Când doar a auzit despre ele, lucrurile nu mai par aşa sigure.

— Ai lucrat pe-acolo? întrebă Bolcom.

— Da, răspunse Bill calm. Am avut o fermă, nu mi-a mers bine şi am fost la un bar.

— Aha! mârâi Bolcom cam tăios.

— Ce înseamnă asta? într-atât îl supăra faptul ca Bill fusese la un bar? Era firesc pentru un om care avusese ghinion.

— Pe unde ai trecut râul? întrebă brusc Bolcom.

Fu rândul lui Bill să se oprească. Cuvântul „râu”, avea un înţeles special pentru el de câtva timp. Ştia omul acesta ceva despre omor? De aceea se oprise adineauri? Bill îi aruncă o ochire şi ochii săi albaştri, întâlniră pe cei negri ai lui Bolcom. În ochii acestuia se putea citi oarecare ostilitate şi privirea lui Bill deveni albastră ca oţelul.

— M-ai auzit? întrebă Bolcom.

Bill hotărâse de mult să evite orice conflict inutil, care l-ar putea îndepărta de la scopul său. Cu atât mai puţin îi ardea acum de ceartă. Se hotărî să ignore întrebarea insultătoare a lui Bolcom.

— Ba da, spuse calm. N-am trecut râul. Poate că l-am ocolit. Unde e?

— Chiar în spatele nostru. Trebuie să-l fi văzut dacă ai venit prin acest canyon.

— Poate, dar nu prea mă uit în jurul meu.

— Dar eu mă uit. Nu te-ai uscat de mult. De fapt nici nu te-ai zvântat de tot.

— A! Am trecut ieri un râu şi azi dimineaţă am trecut prin nişte bălţi. Cred că de aceea arăt în felul ăsta.

— Aşa! mormăi uşurat Bolcom.

Din nou încetiniră. Drumul era rău şi Bolcom făcea mereu aşa fel ca să se afle în spatele lui Bill. Acesta simţea parcă pe spinare privirile curioase ale însoţitorului său. Ajunseră la o răscruce.

Eu plec pe aici, spuse Bolcom. Eşti în căutarea unui post?

Bill nici nu se gândea să caute vreun post. Singura dacă când avusese vreun post fusese în Pendleton şi din motive particulare. Timp de o lună trecuseră pe acolo tot felul de oameni, pe care-i cercetase. Plecase când văzuse că omul pe care-l căuta nu era pe-acolo. Totuşi era bine să mai stea prin ţinutul acela. Poate că era mai bine să fie găzduit undeva în clipa când se va răspândi vestea dispariţiei acelui fermier bogat. Privi, ca surprins la Bolcom.

— Da, caut o slujbă! Poate nu crezi, dar trebuie să trăiesc!

— Vino să-l vezi pe tovarăşul meu. Poate că te

angajează.

Tonul său părea prietenos, dar Bill nu-şi putea da seama dacă era o reală prietenie, de aceea nu se putea destăinui acestui tânăr. Un om care caută pe cineva, e de obicei un om suspect:

— Dacă-i ceva de mâncare pe-acolo, aş merge, zise Bill voios.

— Berechet, replică Bolcom.

Călăriră împreună mai departe. Bill medita, cam încurcat. Nu credea că Bolcom recruta străini. De altfel pe Bill nu-l câştigase încă. Peste câteva mile întâlniră o turma numeroasă păscând pe coasta unui deal. În fundul unei văi, Bill zări o fermă, mai mare ca de obicei, cu un aer de prosperitate.

— Turmă foarte numeroasă. E a bătrânului Stevens. Unul care-şi cunoaşte meseria, zise Bolcom.

Bill. Dădu din umeri. Peste cinci mile ajunseră la ferma lui Bolcom. Casa era mică şi nu avea un aspect prea îngrijit. Se vedea un hambar şi câteva ţarcuri. Bolcom se îndreptă spre casă. În timp ce descălecau, un om de vreo 50 de ani ieşi din casă. Instinctiv, Bill simţi că-i displace. Părea bun de şef de bandă. Avea o barbă mare, căruntă şi mustăţi. Pleoapa ochiului stâng spânzura roşie descoperind albastrul ochiului. Totuşi vederea nu-i era atinsă. Era un om viguros şi înalt.

— Tovarăşul meu, Dave Gaffney, zise Bolcom. Mr. Gaffney, Mr. Bill Carey.

Gaffney făcu un gest fără să întindă mâna. Bill se mulţumi să dea din cap.

— Eşti blond. Blonzii sunt în general slăbuţi.

— Serios? făcu Bill.

— Aşa cum am spus, se încruntă Gaffney. Eu…

Bill nu-şi dădu seama cum, dar observă o privire între Bolcom şi Gaffney. Apoi acesta surâse şi zise:

Vreau să spun că nu toţi blonzii sunt la fel.

— Mi-e indiferent ce crezi despre blonzi.

Bill simţi din nou că-l urăşte. Acum i se păru că-l înţelege pe Bolcom.

Era un tânăr fălos căruia-i plăcea să poruncească. Prezentarea către Gaffney fusese ironică în felul ei. Cu siguranţă că nu trebuia să creadă nimic din ce-i vor spune.

— N-am spus-o înadins, rânji Gaffney.

Un rânjet îl hotărî pe Bill. Nu putea trăi mult la un loc cu Gaffney fără să se certe. Şi nu dorea asta căci voia să fie liber. Nu răspunse.

— Cred că vă e foame. Mergeţi înăuntru, în timp ce eu voi avea grijă de cai.

Credincios conduitei sale paşnice Bill primi invitaţia şi dădu calul pe mâna lui Gaffney, care-l priponi într-un ţarc unde era o căpiţă de fân.

— Îl las aici, spuse el.

— Cum îţi place, răspunse Gaffney.

— Nu-l lua în serios pe Gaffney, se amestecă Bolcom aducându-şi şi el calul tot acolo. E un băiat bun dar sarcastic.

— Am observat, răspunse Bill.

După masă, Gaffney intră în casă:

Cum a mers la Baker City, Harry?

— Foarte bine. Chiar cum mă aşteptam.

— Bun!

Bill simţea ceva dar nu ştia ce. Glasurile celor doi se înăspriseră, ochii plecaţi ascundeau însă fulgere. Ce-l interesa pe Bill, cum a mers la Baker City?

Se sculă.

— Eu plec!

— Aşa repede? făcu Gaffney. Bolcom făcu un gest tăcut. Bill nu înţelegea pentru ce era atât de duşmănos bătrânul. Credeam că vrei o slujbă, vorbi iar Bolcom.

— N-am lucrat niciodată la o fermă de cai.

— Aşa!

— La revedere!

Gaffney intrase cu pistolul la brâu. Bolcom şi-l pusese de-o parte. Al lui Bill era în centura care rămăsese pe şaua calului. Crezu că Gaffney nu-l va lăsa să iasă.

— La revedere, făcu Bolcom.

Bill privi, îndată ce fu afară, spre calul său care păştea

liniştit. Se pregăti să încalece când observă că cei doi ieşiseră în pragul uşii.

Înainta ţinând calul de căpăstru, în aşa fel ca să nu fie între ei. Pistolul lucea acum la brâul său. Trecu prin faţa lui Bolcom. Apoi ajunse în dreptul lui Gaffney. Nu mai avea de gând să glumească. Gaffney stătea cu mâna stângă în şold şi cu dreapta spânzurând uşor, gata să scoată oricând revolverul. Bill îl privi brusc, fără umbră de slăbiciune, cu ochii ca oţelul.

— De ce nu-l scoţi!

— Ce să scot? bâlbâi Gaffney surprins.

— Revolverul.

— Ce te face să crezi că…

— Sus mâinile! Bill îndreptă spre el pistolul. Gaffney înghiţi în sec, cu nările tremurând. Scoate arma şi arunc-o jos.

— Am s-o arunc pe şosea, spuse Bill ridicând-o. Poţi veni să ţi-o iei înapoi.

— Ascultă amice… făcu Bolcom. Ţinutul acesta e întins, dar nu va fi totuşi destul de mare. Am încercat să te scap dar eşti imprudent.

— Nu-i nimic, Bolcom. Dac-am fi fost numai noi doi… Nu termină fraza şi dădu pinteni calului. Ajuns în drum aruncă pistolul bătrânului şi-şi continuă calea.

III.

Bill se îndreptă în vale spre ferma lui Stevens. Se vedea că proprietarul era un om bogat şi chibzuit. Casa era mare, nouă şi curată. Toate acareturile străluceau de curăţenie. Bill se oprise în faţa uşii de la bucătărie, când două lucruri se întâmplară în acelaşi timp. Văzu trei oameni lenevind lângă un ţarc, oameni voinici, care nu cadrau cu atmosfera generală. Niciunul nu putea fi stăpânul căci la începutul primăverii era lucru mult la fermă. Între timp se deschise uşa, într-un mod care denota nerăbdare. O fată ieşi în prag în aşteptarea cuiva, dar la vederea lui Bill o cuprinse dezamăgirea. Scoase un oftat şi duse o mână la inimă. Bill şi fata se uitară lung unul la altul.

Ceva neînţeles pentru Bill emana din fiinţa fetei. Era în prezenţa unui sentiment pe care nu-l mai încercase în faţa nici unei femei. Nu numai că era frumoasă, dar fiinţa ei era simbolul purităţii. De obicei trebuie să fie calmă, gândi Bill. Dar dezamăgirea actuală, care părea să se transforme în deznădejde, o făcea şi mai frumoasă. Părul ei foarte bogat, o înconjura cu o aureolă de bronz. Ochii erau căprui, foarte asemănători cu bronzul părului. Era o fată voinică, gândi Bill, o fată cu voinţă, minte şi trup hotărât. Înaltă, ajungea până la umărul lui Bill. Se priviră timp de un minut până se dumiriră că se contemplă curioşi. Fata roşi uşor. Bill simţi o arşiţă în piept şi o mare încurcătură. Îşi scoase pălăria. Mintea-i era plină de impresii care-l făceau altul.

Atunci fata surâse. Un surâs, pe care nu-l oferea prea des, gândi Bill, zâmbindu-i şi el. Ceva se născuse în clipa aceea între ei. Bill ştiu, că acolo se va sfârşi călătoria lui.

— Credeam că e tata, care trebuie să vină acasă, spuse fata.

Bill reţinu cu greu paloarea care-i năvăli în obraji. Cuvintele ei îi amintiră scena din fluviu. Totul se repetă în

închipuirea lui cu o putere uimitoare. Se sili să creadă că nu-i nici o legătură între absenţa tatălui fetei şi crima din fluviu.

Totuşi, fata păru să prindă ceva din gândurile lui. Se apropie de el repede şi-l privi cu atenţie. Apoi îi întrebă tremurătoare:

— Ştii ceva despre tata?

Bill era în dilemă. Dacă îi punea întrebări, trebuia să mărturisească ce văzuse lângă fluviu. Necunoscându-l, fata nu-l va crede şi va face cercetări, amestecându-l şi pe el, ceea ce nu era pe placul lui Bill. Iar dacă se va fi înşelat, a speriat fata în zadar şi pe de altă parte va deveni suspect. Hotărî să mai aştepte.

— Despre tatăl d-tale? spuse el blând. Nu. Nici nu-l cunosc. Sunt străin.

— Credeam că te-a trimis cineva, răsuflă fata cu uşurinţă.

— Nu d-ră. Caut de lucru.

— Aha! exclamaţia fetei se adresă acum şi celor trei oameni care leneveau lângă ţarc. Bill prinse prilejul de a schimba vorba.

— Mi-ar place să lucrez aici. Nu pare să fie prea multă muncă. Fata surâse înţelegând gluma, dar părea prea preocupată ca să râdă.

— E un lucru necurat aici, şopti ea. De aceea sunt neliniştită că tata nu se întoarce. Oamenii aceştia n-au făcut nimic de două săptămâni de când a plecat tata. Nu ştiu ce-a intrat în ei. Când îi întreb ceva se uită la mine şi rânjesc.

„Alta acum!” Oamenii s-au răsculat îndată după plecarea tatălui fetei. Cât era acolo, desigur îi ţinea în frâu. Era cu putinţă ca oamenii să ştie că el nu se mai întoarce? Ştiau ei că e mort? Bill Carey nu îndrăznea să se mai uite la fată spre a nu observa mila care se zugrăvea în ochii lui. Dacă tatăl ei murise, era singură pe lume, căci fraţi nu mai avea. Altfel ar fi fost acolo s-o apere. Bill avu intuiţia că misiunea lui în aceste locuri va deveni mai mare. Râse forţat şi continuă.

— De ce nu-i concediezi!

— Mi-e frică, răspunse fata. L-am aşteptat pe Harry Bolcom şi i-am vorbit. Mi-e prieten şi deşi e tânăr e un om inteligent.

Bolcom? Bill simţi un junghi, nu de gelozie fireşte, căci văzu că Bolcom o dezamăgise. Fusese prea moale cu oamenii. Se hotărî să fie sincer.

— Adineauri am fost la Bolcom. Era să iau un serviciu la el, dar până la urmă m-am certat cu el şi cu Gaffney. Acesta încercase să mă împuşte dar am fost mai repede ca el.

Nu apucă însă să afle răspunsul ei. Fata puse mâna pe şa şi zise:

Oamenii vin încoace. Nu-mi place uitătura lor.

— Îi lăsaţi în seama mea?

Fata îl privi pătrunzător. Bill susţinu privirea.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

— Îi împuşc dacă nu se astâmpără.

— Tare aş vrea, declară cu patimă fata. Am să te răsplătesc. Şi tata la fel, când se va întoarce.

— Dacă-i potolesc, îmi veţi da o slujbă. Voi sta aici până la întoarcerea tatălui d-tale.

— S-a făcut, încuviinţă fata.

Bill nu uita fiorul care-l străbătuse. Fata era deşteaptă. Ştia să aleagă oamenii. Bill s-ar fi luptat acum cu o armată întreagă. Când oamenii se apropiară, el întoarse calul iar fata se duse în pragul uşii.

Când erau la 50 de paşi, oamenii încetiniră mersul. Veneau cam nesiguri. Astfel Bill putu să-i privească. Unul din ei era înalt şi voinic. Ceilalţi erau scunzi. Bill văzu îndată că va avea de lucru cu cel înalt, care era înarmat. Ceilalţi doi mergeau mai în urmă şi făceau parte dintre cei care sunt mai în siguranţă dacă-s neînarmaţi.

Lunganul se opri la 10 paşi în faţa lui şi-i aruncă o privire sigură. Totuşi chipul său era hidos. Un nas turtit şi-o gură mare. În ciuda înălţimii sale avea ceafa scurtă şi mărul lui Adam foarte pronunţat.

— Cauţi pe cineva, amice?

Bill examina în tăcere mâna lunganului. Era mare şi cu

degete groase. Nu părea o mână puternică. Se uită insolent la el, apoi la ceilalţi doi. Aceştia semănau ca două picături de apă. Erau galbeni. O piele care arde în loc să se bronzeze. Bill cugetă că erau uşor de condus şi se hotărî să-i câştige pe loc.

— Hei băieţi, sunteţi în vacanţă? întrebă cu blândeţe.

— Te rog să vorbeşti cu mine, spuse lunganul.

— Un moment. Cum spuneai că te numeşti.

— N-am spus nimic. Am…

— Îl cheamă Ostrom, strigă fata din prag.

— Ei bine, d-le Ostrom, eşti concediat, hotărî Bill. Ne dispersăm de serviciile d-tale.

— Ce? Cine?

— Eu!

— Ascultă amice. Stevens mi-a lăsat ferma până la întoarcerea lui. Nu primesc porunci de la nimeni. Cine eşti? Pari un vagabond.

— Ne dispersăm de serviciile tale. În definitiv s-ar putea ca lumea întreagă să se disperseze de tine.

— Eu stau aici până se întoarce Stevens.

Bill simţi că-l umflă râsul. Nu era nimic grav. Două paiaţe şi un lăudăros care profitaseră de absenţa stăpânului ca să nu lucreze, înfruntând-o pe fiica sa. La acest gând Bill se încruntă.

— Priveşte! spuse lui Ostrom, cu revolverul îndreptat spre el. Acesta făcu o mişcare ca spre a se feri de o lovitură. Fără o vorbă, Ostrom se duse la ţarc să-şi ia calul. Apoi strigă la ceilalţi doi:

— Hei, ce mai staţi acolo? Haideţi cu mine.

— Staţi băieţi. Mi se pare că vom avea război pe aici. Dacă mergeţi cu Ostrom vă vindeţi sufletele şi poate ceva mai mult. Ce ziceţi?

Vederea pistolului lui Bill dădu curaj celor doi, care veniră spre el.

— Noi eram mulţumiţi aici. Doar Ostrom ne asuprea, spuse unul.

— Lasă că am să vă arăt eu. Ne mai întâlnim noi, strigă Ostrom.

Apoi întorcându-se spre fată:

— Aşteaptă până se întoarce stăpânul, d-ră. Are şi el ceva de spus. Stăteam pe lângă casă, tocmai ca să te păzesc.

— N-am nevoie să fiu păzită!

— Nu? Poate că nu. Dar aşteaptă când se va întoarce stăpânul. Ce va spune el când va auzi că te-ai legat cu un vagabond. N-ai minte nici cât o păpuşă.

Bill slobozi calul până lângă Ostrom. Din nou ochii săi deveniseră de culoarea oţelului. Îl plesni pe Ostrom cu palma peste gură.

— Şterge-o mai repede, că te calc în picioare.

Ostrom şterse cu mâna sângele de pe faţă, dădu pinteni calului şi dispăru. Bill se întoarse spre ceilalţi doi.

— Unde sunt restul oamenilor?

— Sunt cu vitele pe dealuri.

— Vom merge să vorbim cu ei. Mergi şi d-ta, d-ră?

— Cred că da, răspunse fata.

IV.

Au călărit în tăcere câteva mile. Gândurile fetei erau din nou la tatăl ei, după cum observa în sine Bill. Spre a o întrerupe, întrebă:

— Crezi că am fost prea aspru cu Ostrom?

Ea-l privi un moment fără să înţeleagă, cu fruntea îngândurată. Bill simţi din nou că ar trebui să-i povestească ceea ce văzuse lângă râu. Dar poate că se înşela.

— O, nu! Răspunse ea în sfârşit. Nu-mi place ce-a făcut Ostrom. Totuşi era cel mai bun om din fermă. Eu am spus tatei că n-am încredere în el, dar a râs de mine. Tata era un om energic. Principalul pentru el era să muncească.

Bill îşi închipui pe fermierul voinic, pe care nu-l interesa trecutul oamenilor săi, încrezător în puterea lui de dominaţie.

— Câte vite aveţi?

— Cam vreo trei mii. Tata a dus 500 în Montana. Mai în vale e o nouă fermă, care a cumpărat alte 200. Ostrom trebuia să conducă turma acolo. În loc să facă ce trebuia, el lenevea până la sosirea tatei.

— Tatăl d-tale n-are nici un locţiitor?

— Nu. Când e aici duce totul. Singur. Când pleacă pune pe cineva în locul său. Până acum avea un tovarăş, pe care-l cunoştea de mult. Dar a murit. De aceea l-a pus pe Ostrom.

— Cum a murit tovarăşul?

— A fost ucis, spuse fata, privindu-l înspăimântată. Astă-iarnă a fost împuşcat. Când l-am găsit era îngheţat. Da, de vreo lună, dar nu cred să fie amestecat Ostrom. Era departe, împreună cu alţi lucrători spre a vedea cum suportă turma vremea rea. Mr. Carey, se opri ea brusc, eu nu sunt ca tata. Mă încred în d-ta, dar nu te cunosc deloc.

— Sunt originar din Montana, răspunse Bill. Am o fermă acolo. Părinţii mei trăiesc în Bozeman.

— Ai mamă! O vezi des?

— Nu prea şi mereu mă cheamă.

— Dacă ai avut fermă, zise fata asigurată oarecum, ştii cum curg lucrurile pe aici. Ai putea să duci turma la cumpărătorul ei?

— Desigur! Bill gândi la propriile sale afaceri, părăsite. Dar aici era o fată care cerea ajutor. Ostrom deoparte, pe de altă parte Gaffney şi Bolcom!

— Bolcom mi-a spus că ţinutul acesta nu-i destul de mare, pentru mine. Dacă ne certăm, s-ar putea să fiu împiedicat de a rămâne…

— Oh! Harry? Nu va face nimic. Trebuie să fi fost o neînţelegere.

— De când e Bolcom pe aici? întrebă Bill cu un calm aparent.

— Pai, de când s-a născut, ca şi mine. Bunicul meu a sosit aici când era copil. Tatăl meu şi cu al lui Harry erau buni prieteni. Tatăl lui Harry fusese miner şi după ce a făcut avere a venit aici şi a construit o fermă. Gaffney a fost luat ca tovarăş de-abia de câteva luni, după moartea unui frate al lui Harry. Acesta era un stricat; şi a murit în mod misterios.

— Harry e un om de treabă?

— Oh, da! Are capitaluri plasate şi pleacă deseori să le cerceteze.

Va să zică Bolcom era un aristocrat. Trăia din ce agonisise tatăl său. Cu toate recomandările fetei, nu-i plăcea să-l aibă ca un vecin atât de apropiat. Au copilărit împreună. Poate că intenţionau să se căsătorească. Harry era desigur foarte amabil cu femeile. Bill cunoştea destui de talia uşuraticului Bolcom.

Ajunseră într-o vale. Cei doi lucrători îi aşteptau.

— Din vârful dealului se poate vedea tot, spuse unul din ei.

Fata făcu semn lui Bill şi dădu pinteni calului. Admirând ţinuta ei, Bill, al cărui cal era obosit de atâta drum, rămase

cu câţiva metri îndărăt. Fata privea în jurul ei şi ceva în atitudinea ei îl alarmă pe Bill.

Nu era nimic de sperat, gândi Bill când ajunse în vârf. O vale naturală plină cu vite. Într-o parte era o deschizătură pe unde intrau alte vite. Patru călăreţi veneau dintr-acolo. În cealaltă parte, alţi patru păzeau un pas. Privi din nou turma. Acum îşi dădea seama de nedumerirea fetei. Nu erau 200 de vite, câte trebuiau să fie vândute, ci 800 şi de toate felurile şi mărimile.

— Ce Dumnezeu fac oamenii aceştia? Au adunat aici tot ce-au putut, tocmai acum când iarba e atât de bună. Nu înţeleg nimic.

Bill înţelese că veneau vremuri grele pentru această fată. Pentru ea se vor întâmpla certuri mari. Bill o şi iubea pe jumătate. Ar fi vrut s-o ferească de scandal, de jigniri chiar. Situaţia era serioasă. Nici un fermier, oricât de prost, n-ar fi putut face aşa ceva. Ceva sinistru se ascundea îndărătul acestei manevre. Bill voia să cruţe fata.

— Tatăl d-tale voia să vândă câteva din vitele cele mai frumoase, nu?

— Da, aşa se învoise şi aşa va face.

— Lucrătorii le-au adunat aici ca să le poată alege.

— Ştii prea bine că nu-i adevărat. Ce să facem?

— D-ta şi cu mine?

— Da, eu şi cu tine, spuse ea sfidătoare. Depinde de tine, Bill.

Nu era nimic grav, că-i spunea pe nume, dar Bill se-nfioră. Depindea de el! Nu ştia prea bine ce să facă, dar ar fi făcut orice.

— Am să cobor în vale. Aveţi un loc minunat ca să priviţi.

— Merg cu tine. Oamenii nu te cunosc. Nu-i pot ajuta dar îţi pot da autoritate.

Împreună cu cei doi argaţi, fata rămase totuşi pe loc. Bill strigă la cei patru călăreţi, care tocmai intrau şi ei în vale cu turma.

— Daţi-mi voie să plec eu întâi, zise Bill. Apoi după câteva minute puteţi veni.

Bill se repezi prin trecătoare şi ajunse în poiană. Cei

patru oameni se opriră la auzul călăreţului şi începură să murmure între ei. Apoi îşi opriră caii în faţa lui Bill, care-i scrută cu privirea. Toţi erau înarmaţi, dar din motive profesionale desigur. Căutătura lui Bill se opri asupra celui din urmă: era un om deosebit, un om mai tare decât toţi cei pe care-i întâlnise până acum, inclusiv Gaffney şi Bolcom.

Era înalt şi subţire, dar trupul lui era tare ca piatra. Faţa era osoasă şi părul negru ca pana corbului. Neras de câteva zile, avea buzele subţiri şi privirea rece arăta o sănătate de fier. Un om care a avut multe necazuri în viaţă, cugetă Bill şi căruia nu-i era frică de moarte. Dacă se va certa cu omul acesta, va trebui să facă ceva mai mult decât să arate cât de iute era în mânuitul armei. Bill se aşteptase să aibă de-a face cu nişte argaţi obişnuiţi, dar omul acela arăta ca un adevărat ucigaş.

— Bună ziua, străine, zise omul cel slab.

Bill se opri involuntar şi surprins. Omul avea un glas blând, un glas ce nu putea fi al unui ucigaş.

— Bună ziua. D-ra Stevens m-a trimis aici.

— E şi ea aici?

— Da, pe deal.

— Aş dori să vorbesc cu ea.

Ochii celor doi oameni se întâlniră. O schimbare se petrecuse în omul acesta, gândi Bill. Putea fi crud dar putea fi şi bun. Avea căutătura unui ucigaş, dar un fel de bunătate înnăscută a inimii îl îmblânzea. Putea ucide dacă voia, dar Bill avu intuiţia că nu ar omorî decât pentru o cauză dreaptă. Se bucura că se înşelase în prima lui apreciere.

— Mă numesc Bill Carey. D-ra Stevens m-a trimis să văd ce-i pe aici. Se pare că turma aceasta e mult mai numeroasă decât se cuvenea.

— Numele meu e Sam Canfield. Aş vrea să vorbesc cu d-ra Stevens.

Bill făcu o mişcare spre a se duce în locul unde aştepta fata, dar se opri zărind pe ceilalţi patru oameni îndreptându-se spre ei.

— Îi aşteptăm? întrebă el.

— Dacă vrei, aprobă Canfield…

Cei patru călăreţi se opriră în spatele celorlalţi. Bill îi examina cu repeziciune. Unul dintre ei i se păru mai periculos. Unul de vreo 40 ani, slab ca şi Canfield, dar cu o faţă brutală. Avea ochii verzui şi barba aproape căruntă.

— S-a întâmplat ceva, Canfield?

— Nu. M-am întâlnit cu Mr. Carrey.

— Mr. Eyler.

Cei doi bărbaţi dădură din cap, apoi Eyler întrebă din nou.

— Ce se întâmplă aici, Canfield?

Canfield avea mănuşi. Înainte de a răspunde le scoase tacticos, le împături şi le puse în pieptarul său. Tot acest timp privi îndărătnic pe Eyler. Bill rămase fermecat de mâinile lui Canfield. Erau frumoase, cu degete lungi şi suple, albe ca ale unei fete. Un revolver era la locul său în nişte astfel de mâini.

— Iată ce-i. Miss Stevens l-a trimis pe Carey. Cred că vrea să descopere ceva. Şi m-ar mira dacă cineva ar spune că nu va afla ceea ce vrea să afle.

— Cred că va afla orice doreşte să afle, zise Eyler.

— Asta spun şi eu.

— Ce vrea dânsa să ştie, Carey? întrebă Eyler.

Mai înainte de a putea răspunde, Bill auzi un zgomot în spatele său. Era fata care coborâse în poiană. Se aşeză lângă Bill în faţa celorlalţi. Cei doi argaţi o urmau dar la oarecare distanţă.

— Vreau să ştiu ce caută turma asta aici. Trebuia să adunaţi 200; şi aţi adus 800. Ce înseamnă asta?

— Ordinul lui Ostrom, mârâi Eyler. Ne-a spus să le adunăm pe toate câte le vedem.

— Dar, de ce?

— De unde să ştiu? Ostrom e mai mare decât noi.

— Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai moale ceva, zise Bill.

— Ce te amesteci?

— Am dreptul. Ceva se întâmplă aici. Ostrom e concediat. Cine vrea să-l urmeze? Mai bine să ne despărţim îndată. M-am certat cu Gaffney şi Bolcom. Sunt sigur că Ostrom e acum la ei. Poate că se vor uni toţi trei. În orice

caz ordinele lui Ostrom sunt contramandate, întrebarea este: cine-l urmează pe Ostrom şi cine rămâne aici să facă ce spun eu?

— Drace. Eu plec. Cine merge cu mine? întrebă Eyler pe ceilalţi trei, care făcură semne afirmative.

— O clipă, zise Bill. Nu-mi place cuvântul pe care l-ai întrebuinţat în faţa lui Miss Stevens. Nu-mi place nici cum vorbeşti de tatăl ei. Cred că-i bine să-ţi ceri scuze…

Bill auzise de multe ori astfel de cuvinte spuse în faţa unor femei şi de obicei nu pretindea să i se ceară scuze ci lovea direct. Dar Bill voia să vadă câte parale face Eyler…

— De ce nu scoţi pistolul, aşa cum ţi-e gândul Eyler, îşi urmă Bill jocul său.

Eyler privi la el, apoi la Canfield.

— Cum, nu ne-am purtat frumos? Scuzele mele Miss.

— Haideţi băieţi.

— Îţi faci repede duşmani, nu-i aşa? îi spuse fata, după plecarea călăreţilor.

— Nu Miss! râse Bill. Eu şi cu Canfield îi punem oricând pe fugă. N-aveţi nici-o teamă.

V.

Bill şi Canfield ajunseră la fermă pe la apusul soarelui. Lăsară patru oameni să păzească turma din poiană. Bill convenise cu Canfield ca a doua zi să despartă cele 200 de vite, pentru a le expedia fermierului din apropiere.

Se aşezară la masă în tăcere. Fata şedea în capul mesei acolo unde de obicei stătea tatăl său. Faţa ei era îngândurată şi Bill surprinse câteva priviri triste. Avea şi de ce. Tatăl ei aproape că era pierdut. Oamenii fermei se revoltaseră că depindea de un străin şi de Canfield.

Când se sculară de la masă Bill îi surâse încurajator, iar ea-i aruncă o privire distrată. Noaptea făcea din ea prada a tot felul de spaime. Bill şi Canfield, ieşiră în curte. Argaţii se strânseră în dormitorul lor şi jucau cărţi.

Canfield vorbea puţin. Bill îşi închipui că dusese o viaţă grea. Dac-ar fi fost mai slab ar fi devenit uşor un „răufăcător”, dar ceva îl ţinuse departe. Avea înfăţişarea unui tâlhar şi asta-l dezamăgise pe Bill care crezuse că va avea de furcă cu el, pe când dimpotrivă Canfield se purtase ca un om foarte drept. Bill ştia că-i plăcuse lui Canfield. Deoarece Canfield era tăcut şi retras, Bill începu să-i vorbească.

— Ce fel de om era Stevens, Canfield?

Canfield aruncă ţigara din gură şi aruncă o căutătură întunecată lui Bill.

— „Era”?

— Am impresia că Stevens e mort, zise crunt Bill.

— Impresia?

Bill se întoarse şi privi drept în ochii lui Canfield. Se fixară îndelung şi nici unul nu găsi vreun temei pentru a-şi schimba părerea deja formată.

— Am să-ţi povestesc îndată, zise Bill. Spune-mi mai întâi

cum arăta Stevens.

— Drept ca o coardă. Era cam mândru dar avea şi pe ce. Nu se baza pe nimeni. Făcea toate după capul lui şi nu cred c-ai putea să-l schimbi.

Nimeni nu a încercat.

— Avea duşmani?

— Nu m-aş mira. O seamă de lucruri necunoscute au avut loc pe aici. În special la ferma Gaffney-Bolcom: Bolcom e de aici dar Gaffney a venit doar de câteva luni. E un răufăcător. Imediat m-am certat cu el. Coboram odată pe lângă ei şi am întâlnit o ceată de cai, de-ai lor. Eram dispus la glume şi am aruncat lassoul asupra unuia dintre ei aşa, din distracţie. Gaffney ieşi înfuriat şi mă întrebă ce am de gând. Am desfăcut lassoul şi l-am aruncat peste umerii lui Gaffney, l-am târât până lângă mine şi apoi am râs privindu-l. Eram glumeţ în noaptea aceea iar el turba de furie. L-am desfăcut şi i-am spus să-şi caute pistolul. S-a dus înapoi, dar şi-a luat calul şi-a tulit-o. De atunci nu mă poate vedea.

— Dar Harry? insistă Bill.

— Povestea lui este moştenirea. Tatăl său avea un teren minier. Fiul a chefuit, a călătorit, avea în fiecare oraş câte o drăguţă. Cred că nu mai are avere.

Într-o noapte eram la un bar în Pendleton. Ştiu cum arată un om care vrea să câştige. Harry voia să câştige ceva în noaptea aceea. Şedeam chiar lângă el când pierdea la joc. La un moment dat, isprăvind banii oferi o poliţă. Fu refuzat deoarece jocul era cu banii jos. L-am observat când umbla prin local. Încercă să se împrumute, dar nimeni nu-i dădu.

Dacă ar fi moştenit ceva nimeni nu l-ar fi refuzat. Apoi a plecat şi vorbele care s-au schimbat acolo mi-au arătat că era dator vândut.

— Ce fel de fermă are?

— „Fermă”! N-am văzut nici un cal cum trebuie acolo, de când sunt. Când am auzit că are crescătorie de cai m-am dus să cer o slujbă. Harry mi-a spus că n-are nevoie de nimeni, că-i îngrijeşte singur. De unde. Cresc sălbatici. Mulţi s-au pierdut pe dealurile acestea. Cred că-i prea leneş ca să

muncească.

— De unde a venit Gaffney?

— Un vagabond. Bolcom l-o fi cules din vreun local.

— Dacă Harry e ruinat, are nevoie de bani. Dacă-i leneş, are să-i fure.

Nu pun mâna-n foc pentru el, dar n-are curajul. Cu Gaffney e altceva.

— Ce-i cu supraveghetorul lui Stevens, care a fost împuşcat?

— Era un bărbat cumsecade. Ar fi intrat în foc pentru Stevens. Poate că stătea cuiva în cale.

Tăcură o clipă. Bill zări fata care ieşise în prag şi se aşezase pe trepte.

Privirea ei rătăcea pe dealurile întunecate.

— Eşti de mult aici Canfield! Stai mai mult ca de obicei nu? zise Bill.

— Stau aici din pricina lui Miss Stevens, şopti în cele din urmă Canfield. Îmi dau seama când se pregăteşte o furtună. Nu m-ar mira ca Stevens să fie mort. Nu ştiu de unde am impresia asta. Fata are nevoie de protecţie. Noi doi am fi o bună pereche, ca s-o păzim. Nici unul dintre noi nu-i vândut diavolului.

— Harry ăsta… insistă iar Bill.

Canfield se înăspri deodată. Vocea-i deveni tăioasă.

— Un şacal murdar. Îl împuşc dacă-i face vreun rău. O înşelă. De câte ori se întoarce din călătoriile sale, vine şi-i spune tot felul de poveşti. L-am ascultat într-o noapte şi mă mânca palma nu altceva.

— Am să-ţi spun ceva, Canfield, zise Bill şi-i povesti fără înconjur crima de lângă râu.

— Zici că era tânăr? replică Canfield. Poate era Bolcom?

— Nu cred. L-am văzut pe Bolcom. Nu-i aşa de înalt. Oricum, l-am întâlnit însă călare pe acolo dar nu arăta să fi fost prin apă.

— Erai pe malul sudic al râului? Stevens şi ucigaşul trecuseră pe malul nordic. Ciudat.

— Cum de vindea Stevens vite, primăvara?

— Cred că el făcuse ceva bani aici. Era un tip de viitor. Se

hotărâse ca după luna februarie să lichideze o parte din averea lui spre a o învesti în altfel de afaceri. Gândea să ia 25 până la 30 de dolari de cap de vită, vânzându-le unui englez din apropiere.

— Trebuia să aducă banii cu el?

— Desigur. Nu-i era frică de nimic. Se credea tare ca o bancă.

— Eu caut un tip cu care am o veche socoteală. Nu cred să rămân aici, dar…

— Îţi place Miss Stevens, zise grav Canfield. Am citit în ochii d-tale.

— Mai bine să schimbăm vorba. Vom duce vitele unde trebuie. Asta e dorinţa ei.

Se ridicară şi păşiră spre dormitor. Deodată, auzind tropotul îndepărtat al unui cal, Bill se opri.

— Vine cineva, zise Canfield.

— Poate vreo veste de la Stevens.

— Ah!

Era fata care se apropiase la auzul zgomotului. Bill şi Canfield se îndreptară spre uşa casei, ca să fie gata în cazul unor veşti rele pentru fată.

— E Bolcom, zise Bill când se apropie călăreţul.

Bolcom nici nu se uită la ei; se duse direct la fată şi descălecă.

Îşi scoase pălăria şi-i strânse mâinile până când fata şi le retrăsese singura.

— Uite-l, face pe donjuanul cu toate femeile, blestematul, îmi vine să…

— Taci. Îi povesteşte ceva serios. Poate că are noutăţi.

Era aşa de întuneric încât abia vedeau figura fetei. Bolcom era întors cu spatele. Veştile nu erau desigur despre Stevens, căci fata ar fi fost mult mai tulburată, în vreme ce era doar încruntată. Privi spre ei, aşa cum observă Bill.

— Carey, strigă ea rece, vino încoace.

— Du-te. Vei primi ordinul de la marele cartier general.

Bill ştia că mâna lui Canfield ardea după un pistol, în câteva minute de spovedanie deveniseră fraţi de cruce.

— Hai şi tu. Nu e conversaţie particulară.

Se opriră la trei paşi în faţa lui Bolcom şi a fetei.

— Ce aud despre tine, Carey?

— Dacă ţi-a spus ceva omul acesta, apoi a minţit. Nu e sincer, Miss.

— I-am repetat doar ce mi-ai spus singur, îl sfida Bolcom.

Bill se îndreptă spre Bolcom, îi puse o mână pe umăr şi-l întoarse spre sine. Se uită acolo unde trebuia să-i fie pistolul. Nu era.

— Când repeţi ce ţi-a spus cineva, trebuie să fii gata să-ţi sprijini afirmaţia cu armele. Fugi acasă, băiete şi adu-ţi pistolul. Vom aranja chestia în cinci secunde.

— Nu! ţipă fata.

— N-ai grijă Helen, replică Bolcom. E un ucigaş. D-aia n-am luat revolverul. Eu nu sunt de meserie.

— Ştiu că nu Harry, aprobă fata. Dar n-am să-l las să te împuşte. Carey, ai minţit când mi-ai vorbit despre d-ta, mai înainte?

— Miss, n-aş putea să te mint, răspunse blând Bill.

— Era gata să scoţi pistolul.

— Miss, un bărbat are dreptul să se apere, nu-i aşa? răspunse Bill şi sigur de sine. Ochii fetei se plimbară şovăind de la Bill la Bolcom.

— Întreabă-l dacă n-a fost angajat la un bar în Pendleton, insinua Bolcom.

— Am fost, zise Bill fără să mai aştepte întrebarea fetei. Timp de trei luni... Vă pot explica de ce.

— Explică! zise Bolcom.

— Am spus că pot explica lui Miss Stevens, ripostă Bill. Haide Bolcom, cară-te!

— Nu plec!

— Ţi s-a spus ceva, Bolcom, îl avertiză Canfield.

— Vezi, spuse Bolcom fetei. Doi oameni înarmaţi ameninţă pe unul neînarmat.

— Ai venit fără armă, fiindcă ţi-era frică să vii cu ea, replică din nou Canfield.

— Miss, izbucni Bill, trebuie să-ţi istorisesc ceva. Nu vreau să te mint ci vreau să te slujesc. După ce-ţi voi spune

totul, voi face orice porunceşti. Vrei să-i spui lui Bolcom să plece?

Tonul său fusese foarte serios. Se apropie de fată şi o privi drept în ochi. Ea îi privi la fel şi i se păru că ochii lui sunt trişti. Tatăl ei întârzia de 24 de ore. Nu era mult. Dar incidentul cu turma se adăugase la supărarea ei. Se încrezuse în Bill, dar Bolcom încercase să-i schimbe părerea. Totuşi, păru că-şi dă seama de necesitatea ascultării spuselor lui Bill.

— Vrei să pleci Harry? zise ea. Dac-om avea nevoie te chem eu.

Bolcom păru gata s-o asculte.Era felul său de a se purta cu ea.Se înclină si încălecă.

— Aştept veşti de la tine, Helen! Spuse el, în aparenţă sincer şi calm, dar la plecare aruncând o privire veninoasă spre Bill.Acesta se înfurie în aşa hal încât era gata să-l împuşte dar se stăpâni.

— Vrei să mergi înăuntru Miss? Vin îndată.

Bill se duse la Canfield.

— Cum arăta Stevens? Descrie-l amănunţit.

Canfield avea puteri nemărginite de descriere şi precise. La urmă Bill dădu din cap.

— Ce fel de cal avea?

— Un roib frumos.

— Asta-i omul. Mă duc să spun fetei.

Tăcuţi, cei doi bărbaţi care puteau înfrunta oricând moartea, aplecară capetele.

— O va zdrobi, zise Canfield. Era aşa mândră de tatăl ei. Eram buni prieteni.

Bill oftă şi se îndreptă spre casă. Fata aprinsese lampa şi sta în prag. Era foarte palidă şi-şi stăpânea cu mâna bătăile inimii. Privirea ei era fără ţintă, înspăimântată. Cu capul plecat, cu pălăria în mână, Bill intră în odaie. Afară, Canfield se plimba în lung şi-n lat, fără zgomot.

VI.

— E vorba despre tata, nu?

— Îmi pare foarte rău, zise Bill.

— A murit, şopti ea.

— Vreţi să staţi jos? Mi-e teamă…

— N-am nevoie să şed. N-avea teamă. N-am să fac nimic rău, d-le Carey. În timp ce-şi trudea mintea spre a găsi cuvintele necesare, Bill se gândea că i-a spus domnule.

— Nu sunt sigur, Miss, că tatăl d-tale e mort, dar iată ce-ţi pot spune…

Îi povesti totul în şoaptă. Pe măsură ce înainta, ea devenea tot mai calmă, din pricină că avea nevoie din ce în ce mai mult de stăpânire de sine. Când termină, îl cercetă cu de-amănuntul, întrebând de fiecare detaliu de îmbrăcăminte, în timp ce el răspundea ochii ei se umplură de lacrimi şi căută un scaun. Bill aduse repede un scaun şi o ajută să se aşeze. Fata îşi duse batista la ochi. Lui Bill i se sfâşia inima, dar nu putea să spună nimic, totul părea nepotrivit.

La urmă fata îşi şterse ochii şi luă batista. Nimeni nu i-a văzut vreodată lacrimile gândi Bill. Era o fată căreia nu-i plăcea sa pozeze. Lasă supărarea la o parte şi începu să se întrebe cine putea fi ucigaşul. Adevărata fiică a Vestului, voia să pedepsească pe vinovat. Bill văzu că nu erau prea legaţi amândoi, căci fata era în stare să-l suspecteze încă.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu eram sigur. Am vrut să te cruţ. Pe urmă am aflat adevărul.

— Cine ţi-a spus?

— Am vorbit cu Canfield şi-am ajuns amândoi la concluzia că era tatăl d-tale.

— E adevărat ce mi-a spus despre d-ta?

— Totul.

— Ce făceai în hanul din Pendleton? N-aveai nevoie să-ţi câştigi viaţa în felul acesta.

— Miss, caut pe cineva.

— Şi credeai să-l găseşti acolo?

— Trebuie să fie undeva, pe aici.

— Dar spuneai că vrei o slujbă. N-ai nevoie de slujbă!

Nici Bill nu ştia prea bine de ce ceruse o slujbă. Poate că era mai uşor pentru urmărire, dar dacă fata n-ar fi avut nevoie de el, desigur că n-ar fi stat. Totuşi nu-i putea spune că a rămas pentru ea. Nici s-o mintă nu voia.

— Totdeauna mi-a plăcut să muncesc.

Răspunsul nu mulţumi fata, dar ea renunţă să continue. Rămase câteva clipe gânditoare.

— Corpul tatălui meu e în John Day. Voi face imediat cercetări. Du-te la Harry şi spune-i că vreau să-l văd.

Nu şovăi, deşi îl punea în situaţia de a fi mesager pentru Bolcom. Ar fi făcut orice pentru ea.

— Da, Miss… În prag Bill se opri. „Dar veţi fi în stare”?

Fata roşi, privindu-l din nou pătrunzător. Bill era sigur că ea ţinea puţin la el, dar totul atârna de judecata ei şi nu de sentiment. Nu se va odihni până nu va descoperi pe ucigaşul tatălui ei.

— Trimite-l pe Canfield la mine, spuse ea.

— Da, Miss, răspunse Bill şi ieşi.

Transmise ordinul lui Canfield. Pe când ieşea călare văzu pe Canfield vorbind cu fata.

Casa lui Bolcom era luminată. Până să se obişnuiască cu lumina din fereastră, auzi glasul lui Gaffney.

— Ei, ai văzut că pământul nu-i destul de mare? Sus mâinile.

Bill ridică mâinile. Nu lua în serios ameninţarea bătrânului.

— Vreau să-l văd pe Bolcom spuse el nerăbdător. Am un mesaj pentru el.

— N-auzi ce ţi-am spus?

— Termină Gaffney, se auzi vocea lui Bolcom în spatele

lui Bill. Mai avem vreme să ne răfuim cu băiatul acesta. Să vedem ce vrea. Cântă, Carey.

— Miss Stevens vrea să te vadă.

Bolcom nu făcu nici un comentariu. Se întoarse şi reveni călare. Bill întoarse calul.

— Am să primesc vreun glonţ în spate, bătrâne?

— Când trimit gloanţe, le trimit pe uşa frunţii, zise Gaffney.

Bill îl văzu în plină lumină în prag. Gaffney n-avea revolver.

Bolcom plecă repede înainte, bucuros de a fi chemat. Bill îl urmă în noapte.

Când ajunse pe cărarea ce conducea spre casă, se întâlni cu un călător. Era Canfield.

— Lucrurile, se îngroaşă Bill, zise Canfield. Bolcom a venit, şi după un minut ea m-a chemat.M-a întrebat ce părere am despre tine. I-am spus că eşti un om obişnuit, dar un bun ţintaş. Din cauza lui Bolcom din nou a devenit bănuitoare. Oricum, de-acum încolo-ţi sunt gardă personală.

— Drace, am nevoie de gardă personală? E neliniştită din cauza mea?

— Nu te crede, aşa repede, un copil alintat. Nu-i supărată pe tine. Te crede doar pe jumătate. Chestia cu barul nu-i făcută s-o liniştească. Nu-ţi sunt gardă personală, ca să te apăr. Într-un fel eşti arestat. Trebuie să veghez să nu fugi.

— Cine să mă ţină dacă vreau să plec?

— Omule, nu fugi de lângă mine. Odinioară unul a făcut la fel cu mine şi acum doarme somnul veşnic. Prietene, am o reputaţie solidă.

— Şi crezi că poţi să mă ţii aici? întrebă iritat Bill. Încercase să fie cinstit şi acum era bănuit.

— Miss spune că trebuie să răspunzi la anumite întrebări.

— Pe care să mi le pună Bolcom? Ptiu! Să-l văd…

— Mai curând sau mai târziu, toţi vom muri. Sper însă că n-ai să mori aici Bill.

— Ai de gând să mă duci acolo? întrebă Bill ameninţător. Dacă…

— Am să te duc, dar nu singur. Nu-mi iau sarcini pe care nu le pot îndeplini Am ajutoare.

— Cine te ajută? Bolcom?

— Acum ar trebui să te împuşc în bună regulă, gemu Canfield. Nu Bolcom mă va ajuta. Nu vreau să aud de mişelul acela. Tu însuţi mă vei ajuta.

— N-am intenţia să plec. Nu pot să plec acum, zise Bill.

Asta-i şi părerea mea. Să mergem acum că totu-i aranjat, să vedem ce minciuni a mai scornit Bolcom.

— Eşti un mare pehlivan, Canfield.

— Nu-i aşa?

Când se apropiară zăriră pe Helen şi Bolcom în prag. Ea-l chemă pe Canfield.

— Ţi-a spus Canfield cum stai? întrebă fata pe Bill.

— Da, Miss, răspunse acesta cu o blândeţe serioasă.

— Cred că n-ai să faci nici un scandal.

— Nu, Miss. Fac tot ce-mi va spune Canfield.

— Ai ghicit cât de bine mânuieşte Canfield pistolul? rânji Bolcom.

— Câteodată ghicesc bine, replică Bill.

— Un argat mi-aduce calul, spuse Helen. Plecăm îndată spre râu să găsim trupul tatălui meu.

— Mă luaţi şi pe mine, nu? se interesă Bill.

— Sigur. Ai văzut când a fost ucis tata. Vei şti unde să ne duci. Canfield vine şi el.

— Argatul sosi cu calul. După ce-i dădu instrucţiuni, Helen se pregăti să încalece. Deşi Bolcom vru s-o ajute, urcă singura în şa. Lui Bill i se păru ca vede în ochii ei o urmă de scuze, dar nu putea fi sigur. Bolcom şi ea mergeau în faţă. Bill şi Canfield îi urmau. Când ajunseră la ferma lui Bolcom, acesta şi cu fata se opriră. Bill, urmat de Canfield se repezi şi-l opri pe Bolcom tocmai când acesta se pregătea să se întoarcă spre fermă.

Unde te duci? Îl întrebă.

— În casă, puţin…

— Nu se poate. N-ai nevoie să mergi în casă.

Cei doi cai erau unul lângă altul şi Bill se uita la Bolcom. În viaţa lui nu văzuse o faţă mai mânioasă.

— Aş vrea să ştiu cum ai să mă opreşti?

Bill puse mâna pe revolver. Voia să fie calm, dar Bolcom îl enervase.

— Ai spus minciuni despre mine, şopti el, am răbdat. Ţi-am răbdat şi rânjetele. Dar nu pot răbda orice. N-ai să-l vezi pe Gaffney, spre a pune ceva la cale.

— Să pun ceva la cale? Eşti nebun. Vreau să... să iau puţin tutun. Vom sta mult timp la râu.

— Am eu tutun.

— Nu-mi trebuie tutunul tău.

— Canfield are şi el. Spune că nu-ţi trebuie tutunul lui.

Nu vreau să mă cert cu Canfield. Eu mă duc în casă.

— Dacă faci o mişcare spre casă, ameninţă Bill, te dărâm din şa.

— Să mergem Bolcom, adăugă Canfield.

— Mai bine să mergem, zise şi Helen.

— Bine! spuse Bolcom şi dădu pinteni calului. Călăreau în tăcere prin noapte. Trecuse prin canionul pe care-l străbătuse Bill.

Apoi Bolcom se lăsă ajuns de Bill şi Canfield.

— Miss Stevens vrea să-ţi vorbească, Carey, spuse el. Bill se duse după fată.

— L-am luat pe Harry fiindcă e un bun înotător, zise Helen. El va încerca să scoată trupul lui tata. Aş vrea să nu te mai cerţi.

— Nu mă mai cert, Miss. Aş vrea să-ţi arăt cât de rău îmi pare. Aş face orice ca să te ajut.

— Nu mai spune nimic, şopti ea. Şi să nu mă minţi.

— Nu, Miss. Nici nu te-am minţit vreodată.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, Miss.

Ea continuă drumul în tăcere. Privind-o, Bill îi văzu obrajii plini de lacrimi. Simţi şi el un nod în gâtlej. Ştiu de atunci, că urmărea doi oameni: cel pe care-l căuta el şi ucigaşul tatălui fetei.

VII.

Spre dimineaţă ajunseră în locul unde Bill văzuse crima. Îi spuse fetei, care aruncă o privire asupra râului întunecat şi repede. Bill şi ceilalţi priponiră caii şi aşteptară întoarcerea fetei.

Bill înconjură cu ochii priveliştea. Între dealuri erau petice de zăpadă. Niciun zgomot afară de urletul şacalilor şi murmurul râului. Un murmur care părea perfid de data asta. Desigur erau curenţi de adâncime şi se vedeau ochiuri. Poate că trupul lui Stevens era prin vreun astfel de ochi.

Deşi. Erau gros îmbrăcaţi, noaptea era răcoroasă. Bill se gândi doar când văzu că Helen tremura. Poate de frig, poate de teamă. Oricum trebuia să se odihnească.

— Nu faci nimic până în zori, nu? întrebă Bill pe Bolcom.

Bolcom părea într-o stare, cum Bill nu-l mai văzuse până atunci. Chipul său era alb ca ceara. La vorbele lui Bill, tresări şi-şi dezlipi cu greutate ochii de pe întinderea râului, nişte ochi în friguri şi măriţi. Bill, văzu că era o fire sentimentală. Bolcom apărea în toată goliciunea lui, aşa cum Bill nu-l văzuse încă.

— Aştept să se facă bine lumină. Doamne, rece trebuie să mai fie apa.

Bill nu pierduse din vedere faptul că Bolcom putea şti cum şi unde fusese omorât Stevens. Îl observase cu deamănuntul şi era sigur că nu era el ucigaşul. Se deosebea de făptura asasinului.

— Unde-i Ostrom şi cei patru oameni, care lucrau la Stevens? întrebă el brusc.

Pe chipul lui Bolcom apăru o căutătură veninoasă. La început îi fusese teamă, nici el nu ştia de ce, dar acum îi trecuse. Era într-o stare de mânie grozavă. Probabil că

lucrurile nu mergeau aşa cum a vrut el, cugetă Bill. Şi asta numai din pricina lui. Poate că fusese un copil răsfăţat, de aceea nu ştia ce-i bărbăţia. Bolcom îl ocăra din plin. Bill se gândi la Helen. Nu se putea certa acum şi răbda totul. Şi aşa avea destul de suferit, biata fată. Şi Bolcom avea destul de lucru. Îi întoarse spatele. Îşi făcuse o nouă idee despre Bolcom şi asta era de ajuns.

Se îndreptă spre Helen. Ochii ei erau tot spre râu. Îi părea bine că nu observase cearta lui cu Bolcom. Trebuia să-l lase în pace până îşi va face treaba.

— Bolcom spune că aşteaptă să se facă lumină. Nu vrei să te odihneşti, Miss? Vei avea nevoie de curaj.

Helen era voinică şi sănătoasă. Dar acum avea nevoie de cineva s-o sprijine. Chipul ei inspira milă, de trist ce era.

— Am să încerc să mă odihnesc, zise ea.

Bill îi aduse o pătură, pe care Helen se aşeză. O înveli apoi străduindu-se s-o atingă cât mai puţin cu putinţă. Voia s-o consoleze dar nu ştia cum. Se întoarse lângă Canfield şi fumară înainte. Bolcom stătea nemişcat pe malul râului, ca un indian.

— Plănuieşte ceva, şopti Canfield.

— Canfield, uite ce cred eu, zise Bill, la spatele acestor lucruri necurate e altcineva. Gaffney şi Bolcom lucrează cu el. Poate că acela l-a ucis pe Stevens.

— Poate că el şi cel pe care-l cauţi tu.

— Am nevoie de tine, Canfield. Miss Stevens are încredere în tine. După ce voi lămuri chestia, plecăm amândoi.

— Mai bine te-ai păzi, făcu Canfield serios. Să nu primeşti, vreun glonţ în spate.

— Îmi place să risc. Nu putem face nimic până nu avem grijă de Miss Stevens.

Bill privea din când în când spre Helen. Nu dormea. Se trudea să fie liniştită pentru cele ce avea de înfruntat, în zori, când soarele era gata să iasă după dealuri, Helen se sculă. Bolcom se răsti la Bill.

— Du-o în josul râului.

— O trimit cu Canfield. Să fac un foc. Ai nevoie, nu?

— Da, fă focul, răspunse Bolcom îngheţat, cu buzele vinete şi cu nările lipite.

Bill se duse la Helen şi-i spuse să meargă cu Canfield, făgăduindu-i s-o anunţe îndată ce vor descoperi ceva.

După ce Bill făcu un foc cu crengi uscate, Bolcom se dezbrăcă. Pe mal, măsură din ochi distanţa până la locul indicat de Bill. Apoi ridică mâinile şi cu un salt se aruncă în apă. Înotă câtva timp sub apă, apoi capul lui ieşi la suprafaţă. Deşi slab, Bolcom era musculos. Bill admira aproape cu invidie felul cum înota. Din nou Bolcom rămase multă vreme sub apă. Încât Bill se sperie. N-ar fi vrut să i se întâmple ceva. Capul lui Bolcom apăru la 20 de picioare mai departe decât se afundase.

Privi la Bill, care strigă: „Vrei să te încălzeşti?” Bolcom negă din cap, nerăbdător, tremurând şi plonja din nou. Stătu sub apă mai mult ca prima oară. Când reapăru se uita în jurul lui ca să vadă ce parte a râului cercetase.

Bill îl văzu dintr-odată înotând împotriva curentului, cu o privire necăjită. Se aruncase pe spate şi ridicase un picior, pe care-l lovea cu amândouă mâinile de parcă ar fi vrut să-l rupă. Apoi se cufundă din nou. De trei ori repetă această mişcare, apoi se sui pe mal. Bill înteţi focul. Faţa lui Bolcom era fără culoare, bărbia era vânătă. Tremura din tot trupul, pe care se prelingeau picăturile îngheţate.

— Am avut un cârcel, bâlbâi Bolcom. Apa-i ca gheaţa.

— Ai făcut treabă bună. Treabă de bărbat.

— Corpul bătrânului nu-i pe-acolo. Am să mai încerc odată, să înving curentul.

— Cârceii sunt primejdioşi, nu?

— Am să rezist pe cât cu putinţă. Bill observă că Bolcom era mândru că poate face un lucru pe care nici Bill nici Canfield nu-l puteau îndeplini.

Din nou Bolcom plonja. Secunde întregi trecură fără ca înotătorul să se arate la suprafaţă. Bill fu cuprins de teamă. Conştient că nu putea sări în apă cu folos, dădu fuga şi luă frânghia de la cal. Când se întoarse văzu corpul lui Bolcom la suprafaţă, nemişcat şi aproape sub apă, încât frânghia devenise inutilă. Se pregăti să plonjeze şi el. Dar Bolcom nu

se cufunda şi incepu să înoate încet, din greu.

— Prinde frânghia, striga Bill.

Bolcom ridică braţul stâng în timp ce cu dreptul se menţinea la suprafaţă.

Frânghia aruncată cu dibăcie de Bill se încolăci de braţul gol al lui Bolcom şi se strânse. Bill îl trase la ţărm. Când ajunse aproape, Bolcom se ridică în picioare dar îndată căzu şi dacă nu-l scotea Bill, se ducea de-a binelea. Se aşeză lângă foc şi încetul cu încetul puţină culoare se ivi pe faţa lui.

— Dumnezeule! Am avut un cârcel sub apă. Râul ăsta e cel mai periculos din câte am văzut. Trupul lui Stevens nu-i aici. Am mers de-a lungul curentului. Probabil l-a dus apa în vale, spre stânci.

În tăcere, Bill îi aduse hainele. Bolcom se îmbrăcă şi începu să alerge încoa şi încolo în faţa focului.

— Ai făcut o bună treabă, prietene.

— Păstrează-ţi complimentele pentru cei care ţi le cer. Ştiu cât a fost de greu mai bine ca tine. Spune-i lui Miss Stevens că n-am izbutit.

— Nu puteai izbuti dacă trupul lui Stevens nu-i aici.

— Du-te şi spune-i.

Bill ştia că ura lui Bolcom pentru el nu o putea stinge cu nimic. Bolcom se credea stăpânul situaţiei. Făcuse lucruri imposibile pentru Bill. În timp ce acesta priponise din nou calul, Bolcom zise:

— Să nu-i spui nimic de cârcei. Spune-i că am căutat şi n-am găsit nimic.

— N-am să-i spun.

Helen şi Canfield aşteptau. La apariţia lui Bill, fata se uită întrebătoare la el.

— N-a găsit nimic, zise Bill.

— Crezi c-ar fi vreo şansă ca tata să fi fost dus de curent şi să fi reuşit să scape?

Bill îşi aminti formidabila lovitură, lunecarea din şa şi curentul râului. Nici o speranţă şi era mai bine să-i spună adevărul.

— Nu, Miss! Îmi pare rău, dar omul se înecase.

— Ce facem acum?

— Staţi cu Bolcom, eu şi Canfield vom cerceta malurile.

Între cei doi bărbaţi, Helen se apropie de Bolcom.

— N-am izbutit, Helen, spuse el. N-am găsit nimic.

— Ai făcut tot ce-ai putut, Harry.

Nu-i mulţumise, de îngrijorată ce era. Bolcom o privi, apoi aruncă o nouă căutătură veninoasă spre Bill.

— Miss Stevens rămâne cu d-ta, zise Bill, eu şi Canfield mergem în josul râului.

— Dacă crede că-i în siguranţă cu mine, insinua Bolcom.

— Harry? De ce vorbeşti aşa?

— Era să mor în apa asta, se zăpăci Bolcom. Am avut cârcei de două ori. Se văita ca un copil, uitând ce-i spusese lui Bill. Helen îi puse o mână pe umăr dar el nu-şi clinti privirea deloc.

— Am adus merinde şi cafea. Sunt în geanta de la şaua mea. Am să prepar ceva şi apoi plecaţi, Carey.

După ce mâncară, cei doi bărbaţi se ridicară să plece.

— Să mă înştiinţaţi imediat.

— Da, Miss, zise Bill, imediat.

Plecară. După un răstimp Bill privi îndărăt. Helen şedea lângă foc, nemişcată ca o statuie. Bolcom lângă ea o privea nestingherit.

VIII.

Observând curentul, hotărârǎ cǎ trupul trebuia să vină pe malul acela dacă-l dusese apa. Soarele strălucea şi priveliştea devenise aurie. Locul era prea frumos pentru trista lor misiune. Bill ar fi vrut să găsească trupul, dar pe de altă parte îi venea greu să anunţe pe Helen. În timp ce reflecta, se opriră, amândoi la picioarele unor sălcii, privind spre mal. Erau obişnuiţi cu moartea, aceşti oameni ai Vestului, dar aici era trupul unui părinte aşteptat de copila lui. Dac-ar fi fost un oarecare, l-ar fi îngropat frumos în pietriş, fără multă ceremonie. Îşi scoaseră pălăriile şi înaintară spre mal.

Un cadavru omenesc zăcea în faţa lor. Dus de curent, cadavrul se agăţase de o salcie şi curentul îl împinsese pe mal cu faţa în jos. Cei doi bărbaţi nu scoaseră nici o vorbă. Intrară amândoi în apă şi aduseră cadavrul pe uscat cu îngrijire. Bill îşi şterse fruntea de sudoare. Canfield privi o clipă apoi spuse în şoaptă în timp ce întorceau cadavrul cu faţa-n sus:

— Stevens!

Bill dădu din cap. Într-o parte a capului, era o rană bine spălată de apă.

— Aici a fost lovit.

— Bill, care din noi merge să o anunţe?

Bill stătu pe gânduri. Era o datorie groaznică. Totuşi se gândi că Helen îl aştepte pe el.

— Mă duc eu, spuse.

— Până te întorci îl voi aranja pe Stevens, răspunse Canfield.

Bill porni repede pe lângă mal, în timp ce Canfield se aplecase deasupra leşului. Deşi era obosit, se grăbi. Când

se apropie, îşi scoase pălăria şi încetini mersul.

Helen se aşezase aşa fel ca să cuprindă cu privirea locul pe unde trebuia să sosească Bill. Cum îl văzu se ridică încet. Bolcom făcu la fel. Helen privi la pălăria lui Bill şi la chipul său crispat. Se priviră ţintă, din ce în ce mai insistent pe măsură ce se apropiau unul de altul.

Bill ridică mâna şi Helen o cuprinse între ale sale. Strânse tare ca şi cum ar fi vrut să se întărească. Ochii erau plini de amărăciune, dar nu plângea.

— Unde e? întrebă ea, ghicind că-l găsiseră.

— La vreo cinci mile de aici. Haina lui s-a agăţat de o salcie.

— Arată... rău?

— Nu Miss. E curat şi... senin.

— Du-mă acolo.

— N-ar fi mai bine să-l vezi acasă? Poţi pleca cu Bolcom.

— Du-mă acolo, repetă ea.

— Da, Miss. Să iau caii.

— Stai lângă mine, Bill, şopti ea întorcându-se hotărâtă spre el.

— Da, Miss. Mergem amândoi călare.

Îi luă braţul şi se îndreptară spre foc. Bolcom nu făcuse nici o mişcare. Bill nu-i dăduse atenţie până atunci, dar acum se uită la el.

— L-ai găsit?

La răspunsul afirmativ al lui Bill, Bolcom păli. Ochii-i deveniră sticloşi şi răsufla cu greutate.

— A fost... a fost rănit?

— Lasă vorba acum. Mergem acolo. Adu caii mai bine.

Helen se sprijini de Bill în timp ce Bolcom aducea caii. Se luptase ca să nu se lase covârşită. Bill îl urmărea pe Bolcom cu privirea şi observă că-i tremurau mâinile în timp ce desfăcea frânghiile cailor.

Îşi aminti întrebarea lui: „A fost rănit?”. Ce însemna asta? Nu ştia deci cum fusese omorât Stevens, sau se prefăcea, în loc să fie de ajutor fetei, Bolcom era mai îngrozit ca o femeie. Bill îşi propuse să dezlege mai târziu enigma asta. Afundat în gânduri nu observa că fata-l privea.

— Ce-i Bill? întrebă ea.

— Nimic.

Urmărindu-i privirea, Helen observă că Bolcom umbla cu caii ca un om nepriceput.

— Bill, şopti ea.

— Da, Miss.

— N-am pe nimeni. Oricum vreau să aflu cine l-a ucis pe tata.

— Îl vom găsi, chiar de mi-aş cheltui tot restul vieţii în căutarea lui.

— Crezi că a fost ucis, Bill?

— Fără îndoială. Are o rană la cap.

— Oh!

— Mai bine să-ţi spun. A fost chiar aşa cum ţi-am povestit.

— Am uitat că mi-ai spus. M-am zăpăcit de tot. Mi-e mintea obosită.

— Trebuie să te odihneşti.

— Ai să fii cinstit cu mine, Bill?

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu, Miss.

Bolcom aduse caii. Bill o ajută pe Helen să urce în şa. Apoi plecară toţi trei.

— S-a găsit vreun ban asupra lui? întrebă Helen.

— Nu m-am uitat.

— Nu mă gândesc la banii în sine, dar motivul a fost furtul, dacă se însoţise cu vreunul în timpul călătoriei.

— Aici, nu se temea de străini şi acum… Bill privi în altă parte.

— Mai bine să nu mai vorbim de asta.

— Ba da. Nu ma dau bătută. Nu. Vom urmări îndată pe ucigaş. Tata aducea cu el o mare sumă de bani din Montana. Îndată ce ajungem să cauţi punga, Bill!

— Nu furtul e motivul. Nu era timp… Erau în mijlocul râului, când tatăl d-tale s-a cufundat în valuri.

— Caută Bill. Ai văzut cum se purta Bolcom adineauri. Observă-l. Observă-i pe toţi. Dar, uit… Ai o afacere personală de îndeplinit.

— Miss Stevens, nu face nimic. Aceea durează de un an

întreg şi pot s-o mai amân un an. Nu voi fi liniştit până nu-l voi descoperi pe asasin. Acum vrei să nu mai vorbim, până ajungem? Va fi foarte greu…

Fata primi şi tăcu. Peste câtva timp Bill se opri.

— E colo jos, Miss. Să mă duc întâi să văd de chestia aceea?

— Nu. Cheamă-l pe Canfield.

Când acesta sosi, Helen zise:

— Staţi aici.

Înţeleseră că voia să fie singură cu mortul. Bill suferea de mila ei cu mâinile încleştate. Se gândi să n-o lase prea mult singură. După câteva minute voi să o urmeze.

— Unde te duci? întrebă Bolcom.

Bill se întoarse spre el. Îşi revenise: ochii erau strălucitori şi nervozitatea dispăruse. Până să răspundă Bill, fata se arătă în cale. Era cu capul sus, cu faţa împietrită, fără o lacrimă.

— Bill, fă ce ţi-am spus.

— Canfield poate veni cu mine?

Fata şovăi, apoi afirmă din cap. Bill simţi că voise să-i ia el singur, dar apoi îşi dăduse seama că-i trebuia un martor. Plecară şi scotociră mortul.

— Nici o pungă, Miss, raportă Bill la întoarcere. Nici bani. Nimic.

— A fost furat, zise fata.

— Da! Aşa e! Acum mergeţi spre casă cu Bolcom. Noi vom aduce trupul.

— Harry, poţi să faci rost de o căruţă? întrebă Helen.

— Da, mă duc îndată. Ne întâlnim în susul apei, Carey, zise Bolcom aproape vesel şi plecă.

— Nu vreau să te las singură, Miss, zise Bill.

— Merg cu voi. Haide.

Aşezară leşul pe calul lui Bill şi porniră. Helen şi Canfield erau înainte. Mergeau încet şi solemn. Mai târziu se întâlniră cu Bolcom. Puseră cadavrul în căruţă şi-şi urmară calea spre casă.

— Nu mai trebuie să-l supraveghezi pe Carey, Canfield, zise fata. Am greşit.

— Poţi să te încrezi în el, Miss.
— D-ta ai încredere în el?
— Am.
— Nu te încrezi în mulţi oameni, nu-i aşa?
— În general nu prea.
Noaptea, ajunseră acasă. Omul lăsat de pază îi aştepta. Totul decurse cu cea mai mare simplitate. Bill construi un sicriu grosolan. A doua zi dimineaţa îl îngropară. Helen citi câteva versete din Biblie. Apoi se făcu tăcere. Canfield tuşi şi zise:
— A fost în om cumsecade. Unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut în viaţa mea.
Asta a fost totul.
Când se înapoiară, Helen îl chemă pe Bill.
— Ce facem acum? întrebă ea rece. Bill înţelese că-i trecuse slăbiciunea dinainte.
— Nu m-am gândit încă. Te întreb scurt: ce crezi de felul cum s-a purtat Bolcom?
— Am reflectat la asta. Era foarte ciudat.
— Miss, zise Bill. Nu ştiu ce să spun. Încerc să fiu drept dar spun: Dacă Bolcom e amestecat?
— Seamănă cu ucigaşul?
— Seamănă. Dar nu-i el. Dacă l-aş vedea sunt sigur că l-aş recunoaşte într-un fel. Fiecare om are particularităţile lui şi un an întreg am studiat particularităţile oamenilor. Omul care l-a ucis s-a ascuns. Eu am impresia că ucigaşul e un personaj mai puternic, care lucrează, din umbră prin interpuşi. Nu poate fi departe. Trebuie să rămână în contact cu Gaffney şi Bolcom. Asta-i impresia mea.
— Să-şi primească răsplata!
— Ştii că Bolcom e ruinat?
— Nu. Trebuie să aibă bani. Se zice că s-a îmbogăţit cu minele din susul râului John Day. Ce-a făcut cu averea?
— Crede-mă că nu vreau să bârfesc. Spun pentru că trebuie să menţionăm toate amănuntele. Ştii că joacă şi că bea?
— Nu ştiu. Îl cunosc de când eram mică şi nu l-am văzut niciodată beat.

— A ascuns multe, Miss. Călătoriile lui la oraş erau foarte dese, nu?

— Foarte dese în ultimii ani.

— Bolcom are nevoie de bani, Miss.

— Bill, dacă Bolcom e amestecat, aici, dovedeşte-o. El nu mi-a spus niciodată nimic.

— Dar d-ta eşti ceva pentru el.

— Ştiu. Mi-a spus-o.

— Bun, Miss, vom duce ferma mai departe. Ce facem cu cele 200 de vite?

— Câţiva argaţi se pot însărcina cu acest lucru.

— Da, Miss. Voi avea grijă. Acum, să fii cu băgare de seamă. E cel mai bun lucru.

— Nu te îngriji de mine. Păzeşte-ţi pielea. Eu pot face tot ce face un bărbat. Era adevărat ceea ce spunea despre mama ta, nu-i aşa?

— Era adevărat. Miss, gândeşte-te că sunt un bun ţintaş şi că voi face orice pentru d-ta!

— Am încredere în tine Bill. Eu… Ce-i asta?

Se auzea zgomot de copite. Fata alergă la fereastră.

— Au venit Bolcom, Gaffney, Ostrom şi oamenii pe care i-ai concediat. Sunt înarmaţi. Canfield s-a retras lângă zidul dormitorului. E singur în faţa lor.

— Mi-am lăsat afară revolverul, şopti Bill. Totuşi se repezi spre uşă.

— Stai, porunci fata..

Alergă spre un sertar, îl trase şi scoase două revolvere. Întinse unul lui Bill. El îl luă şi pe celălalt, deşi ea nu voia să i-l dea.

— Nu trebuie să lupţi, Miss!

Bill se duse şi deschise repede uşa. Toţi erau cu spatele la ei, în faţa lui Canfield, care nu se dădea bătut. Bill speculă situaţia şi păşi spre ei. Bolcom, primul îl simţi şi se întoarse în şa. Dar Bill înainta cu amândouă pistoalele ridicate. Bolcom îl vesti pe Gaffney, care se întoarse şi el încet în şa. Ochii lui Bill erau de gheaţă, Bill stătu nemişcat, fără să vorbească.

IX.

Cei şase oameni năvăliseră în speranţa că numărul le va da victoria. Acum erau prinşi între Bill şi Canfield. Canfield îi auzise probabil apropiindu-se dar nu-şi descărcase pistolul. Stătea lângă zid, cu mâna atârnând, doar cotul era puţin strâns lângă trup.

Unul din oamenii pe care Bill îi adusese din poiana unde erau strânse vitele apăru în uşa dormitorului, cu un revolver în mână. Se uită la bandă apoi la Bill şi rânji, coborând treptele. După el mai apăru unul şi amândoi se aşezară lângă Canfield. Bill fu plăcut surprins. Nu se aşteptase la astfel de acte din partea lor. Oricum îşi luaseră şi ei inima-n dinţi, hotărâţi să lupte pentru ferma în care lucrau. Acum Bill putea conta pe patru oameni.

Canfield cască în faţa călăreţilor şi rânji ironic. Bolcom şi Gaffney se întoarseră şi surprinseră rânjetul, dar nu reacţionară. Îşi dădeau seama că erau căzuţi într-o cursă. Bill gândi că asta era un indiciu pentru firea lor. Gaffney era obişnuit să aibă de-a face cu simpli argaţi. Bolcom şi ceilalţi speraseră să-l surclaseze pe Bill cu numărul.

O privire circulară îi arătă lui Bill că Eyler lipsea, ceea ce era de mirare. Voi să-i tragă puţin de limbă. Cu pistoalele ridicate se duse lângă Canfield.

— Nu te aşteptai unchiaşule. Suntem 4 la 6 acum. Asta ne face mai tari ca voi.

Gaffney nu răspunse la această insultă. Se gândea ce putea face.

— Suntem foarte ocupaţi. Cu ce vă putem servi? Vreţi să facem o partidă de împuşcături?

— Am venit să vedem pe Miss Stevens, declară Bolcom…

— Serios? Şase inşi înarmaţi? Noi suntem oameni paşnici.

Ar fi bine să aruncaţi armele. Nu va mai fi atât de veselă situaţia dar va fi mai plăcută.

— Nu poţi să ne dezarmezi, zise Bolcom.

Canfield mânui revolverul. Mai înainte ca Bolcom să poată face o mişcare un glonte trecu prin pălăria lui. Caii nechezară speriaţi şi săriră în două picioare. Cei de jos aşteptară până când călăreţii îşi stăpâniră din nou caii....

— Ce faceţi? Am venit aici cu un comision paşnic şi…

Bill hotărî să-i pună la încercare. Toţi semănau cu Gaffney. Unii erau nişte laşi, dar alţii erau curajoşi. Un bun ţintaş ştie că moartea îl pândeşte oricând.

— Ochiţi băieţi! porunci Bill.

Canfield şi ceilalţi doi ridicară pistoalele. Bill făcu doi paşi înainte. Voia să-i facă să-şi dea arama pe faţă.

— Ţineţi pe ceilalţi cinci. Eu am să-l leg pe Bolcom. Îl opri apariţia lui Helen în pragul uşii. Probabil că observase totul de la fereastră. Şovăi să continue în prezenţa ei.

— Vrei să intri înăuntru, Miss? Cred că avem de furcă încă.

Ea nu răspunse. Coborî şi veni lângă cai. Apoi se alătură lui Bill şi celorlalţi.

— Ce este?

— Mă stinghereşti, Miss. Ar fi bine să intri în casă. E o ocazie rară de a ne răfui.

— Nu vreau să fie ucis nimeni, spuse iritată fata.

— Nu ucid decât pe cel care vrea să fie ucis, replică Bill tot atât de tăios. Te rog să intri în casă. După un minut te chem din nou.

— Stai aici, zise Gaffney. Vrem să-ţi vorbim.

Asta o puse în situaţie de a asculta sau de Bill sau de Gaffney. Cu o privire sfidătoare fata intră mândră în casă. Bill văzu perdelele mişcându-se la o fereastră chiar în spatele lui Bolcom. Îi atrase atenţia.

— Cred că nu vrei să fie rănită?

— Sigur că nu.

— Îndreptaţi-vă spre ţarc, îi îndemnă Bill.

Bolcom şi Gaffney se priviră. La un semn al unchiaşului porniră, urmaţi de cei trei oameni şi de Bill. Vasăzică

Bolcom era subalternul lui Gaffney. Cei şase oameni călăreau unii lângă alţii, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie izolaţi. Bolcom era în mijloc cu doi oameni în stânga şi trei în dreapta, foarte supărat, Gaffney căuta, să speculeze vreun moment favorabil, dar Bill se baza pe supravegherea lui Canfield.

Călăreţii n-aveau nici unul revolverul în mână. În plus caii erau neliniştiţi. Avantajul era de partea celor pedeştri, ale căror lovituri erau mai sigure.

— Daţi-vă la o parte de lângă Bolcom, ordonă Bill.

Toţi ascultară afară de Gaffney. Bill era foarte atent.

Voia să vadă care dintre aceşti oameni avea puţin curaj, pentru a şti cum să procedeze.

— La o parte Gaffney!

— Ce? Ai să mă împuşti? întrebă Gaffney.

— Dacă nu te execuţi în 30 de secunde, poţi să scoţi pistolul în celelalte 30.

Gaffney, se uită câteva secunde la Bill. Socotind că şansele sale erau mai mici hotărî să lase pe Bolcom singur. Bolcom îngălbeni. Nu ştia ce va face Bill. Viaţa de corupţie îl stricase. Le confirma astfel părerile lui Canfield şi Bill.

— Vrei să mă ucizi?

— Bolcom, eu şi cu prietenii mei am ieşit cu bine dintr-o situaţie periculoasă. Ştii prea bine că n-am să te omor. Eşti un mincinos şi un mişel. Eu şi Canfield suntem legaţi împreună şi te puteam de mult omorî. În plus suntem foarte buni ţintaşi. Văd că Gaffney te are la mână. Eu aş muri decât să mă supun ordinelor lui. Trebuie să-i fii foarte îndatorat.

— E o minciună. Nimeni nu mă are la mână, scrâşni Bolcom.

— E o minciună, Gaffney? Care-i şeful grupului?

Bill îşi dăduse seama că Gaffney era curajos când trebuia. Acum află că era şi mândru.

Era un unchiaş fără nici o lege. Dar se vedea că-i mândru de a fi stăpânul lui Bolcom. Era un tip care se strecurase toată viaţa de sub asprimea legilor. Desigur că nu odată era să fie spânzurat. În afară de curaj, de vanitate, Gaffney

avea viclenia unei vulpi, căci strălucirea din ochi se stinse.

— Spui prostii!

— Ştiu eu ce vorbesc, răspunse tăios Bill, apoi se adresă lui Bolcom: Te-am izolat de bandă ca să ne batem amândoi. Canfield va număra. La trei, dă-i drumul. Dacă faci vreo mişcare înainte de trei îţi zbor creierii.

— Nu mă bat cu tine, declară Bolcom, privind spre Gaffney care făcea pe indiferentul. Încrucişa braţele şi spuse omului de lângă sine:

— Scoate-mi revolverul!

Acesta, după ce primi aprobarea totală a lui Bill, scoase arma şi o aruncă la pământ.

— Cea mai importantă predare din John Day, râse Canfield. O să rămână în istorie. Bill văzu că şi Canfield i-a înţeles jocul şi-şi reţinu un zâmbet.

— Ce faci, Gaffney? îl întrebă, în speranţa că acesta va accepta lupta din pricina mândriei sale.

— Dac-aş mai avea pe cineva, ţi-aş arăta eu. Nu pot să lupt cu tine şi cu Canfield.

— Ceilalţi? făcu Bill.

Ostrom fusese un martor foarte curios, dar nu răspunse.

— Aţi venit să ne ucideţi şi n-aţi reuşit. Altceva mai doriţi?

— Perfect. Aruncaţi armele şi stăm de vorbă.

Toţi se executară şi cineva o chemă pe Helen.

— Helen, ne-am adunat ca să-l găsim pe ucigaşul tatălui tău. Vrem să punem o întrebare lui Carey. Crezi că-ţi va răspunde?

— Da!

— Întreabă-l cum a ajuns în regiunea aceasta.

— Ştiu! zise ea. A fost…

— S-o scurtăm Miss, o întrerupse Bill. Am venit pe la confluenţa lui John Day.

— De ce? începu Helen, apoi îl privi şi tăcu.

Bill repetă fraza. Observase că Helen era să divulge că fusese martor la omorârea tatălui său. Nu voia ca Bolcom să afle că el cunoştea pe ucigaş. Aştepta să vadă ce va face Helen căci ştia că-i place adevărul.

— Pe la confluenta lui John Day, repetă ea în mod mecanic.

— Unde a fost până atunci? Când a venit din barul din Pendleton? continuă Bolcom.

Bill fu bucuros că găsise o diversiune.

— E ultima oară când mai vorbeşti de acel bar, Bolcom.

— Ştiu ce-a făcut acolo, Harry. Nu e în defavoarea lui Bill.

— Asta nu-i un răspuns la întrebarea mea!

— Nici n-ai să capeţi răspuns. Ţi-ar prinde mai bine să nu amesteci întrebările mele. Mai ai ceva de spus? vorbi încruntat Bill.

Bolcom se învineţi de furie. Buza îi tremura. Faţa lui era schimonosită.

— Bolcom, strigă Helen, ce-i cu tine?

Bill observă că Helen îl văzuse pentru prima oară pe Bolcom sub adevărata lui lumină.

— Omul acesta m-a înfuriat! se stăpâni Bolcom.

— Arăţi ca un… un ucigaş, Harry! zise fata.

— Aţi avut prilejul să vedeţi ceva, Miss, se băgă Canfield.

Fata privi la toţi pe rând şi Bill înţelese că nu se dumireşte despre Bolcom.

— Da, sunt satisfăcută, zise fata.

— Ai nevoie de ajutorul nostru? întrebă Bolcom. Noi suntem tot atât de legaţi ca şi voi.

— Mai târziu nu se poate? întrebă Helen.

— Trebuie să alegi între noi şi oamenii care-i ai aici?

— Cu alte cuvinte nu mă ajuţi decât dacă mă despart de Carey şi Canfield.

Privirea fetei se înăspri brusc.

— Nu mă gândesc să mă despart de ei.

— Să mergem, spuse încet Gaffney. Ce facem cu revolverele, Carey?

— Regret că v-am despărţit de ele, dar vi le înapoiez, zise Bill. Îi părea rău că Helen, în marea ei supărare, trebuie să asiste la o astfel de scenă.

— Eşti un om de onoare, Gaffney! zise din nou Bill, încercând să lumineze situaţia. Îţi pun revolverul la loc fiindcă ştiu că nu vei încerca să-l foloseşti. Eşti un om

curajos. Dar ai grijă. Canfield a pus ochii pe d-ta!

Apoi le înapoie tuturor pistoalele, zâmbind batjocoritor.

— Eşti foarte inteligent, n-am ce zice, vorbi Gaffney şi se întoarse să plece.

— Un moment. Am uitat ceva, zise Bill. Unde-i Eyler!

— Nu l-am văzut, răspunse Gaffney şi dădu pinteni. Plecară toţi. Pe buzele fetei flutură un surâs uşor.

— Asta-i tot, Miss! Mergi cu noi să vezi cum se află turma?

— Merg! zise fata şi-i mulţumi cu o privire pentru faptul că ţinea s-o distragă de la gândurile ei. În timp ce se îndreptau spre ţarc se opri brusc. Se auzea un cal în galop. După un colţ apăru un călăreţ.

— Ei! Uite pe negustorul nostru, făcu Helen. S-a întâmplat ceva cu el.

Omul opri calul lângă el. Se uită la ei o clipă, apoi se adresă fetei…

— Miss, unde-i tatăl d-tale?

— Tata e mort. A fost ucis.

— Ucis? Drace şi eu care mă văităm de ce mi s-a întâmplat.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Bill.

— Am fost oprit şi jefuit.

X.

— Mă numesc Sharpless, spuse omul, fetei. Am o fermă în vale şi era vorba ca ieri să-mi vină nişte vite de aici. Văzând că n-au sosit m-am gândit să plec înaintea lor. Am plecat în zori. La un moment dat am simţit că sunt urmărit. Dar n-am dat atenţie. Eram prea îngrijorat de turmă. Când am auzit galopând în spatele meu, am zărit doi inşi mascaţi şi cu pistoalele în mâini. A trebuit să mă opresc. M-am oprit şi mi-au luat valiza, apoi mi-au stricat revolverul şi s-au dus.

— Aveai mulţi bani?

— Ceva mărunţiş şi actul de vânzare al turmei. Ştii că i-am plătit d-lui Stevens, Miss.

— Da, am să vă dau un nou act de vânzare.

Bill nu voia să mărească grija fetei, dar privi semnificativ spre Canfield. Era limpede că obiectul tâlhăriei fusese mai ales actul de vânzare. Totul se lega de minune cu strângerea turmei într-un loc anume, ordonat de Ostrom. Probabil că Eyler fusese însărcinat cu executarea furtului. Totuşi descrierea lui Sharpless nu coincidea cu semnalmentele lui Eyler.

Bill începu să cugete că luptă împotriva unei bande care putea primi oricând întăriri. Erau multe bande de acestea în Vest. Să fi fost Gaffney şeful unei astfel de organizaţii? Bill nu credea. Gaffney nu avea capul necesar pentru planurile unei bande. Trebuia un om implacabil şi îndrăzneţ. Gaffney era curajos, mândru, dar îi lipsea hotărârea necesară.

Trebuia să meargă îndată spre poiana unde se afla turma. Fusese adunată acolo cu intenţie? Ostrom şi Eyler ştiau că Stevens nu se va mai întoarce? Cine se ascundea în dosul acestor maşinaţii? Bill hotărî să vadă mai întâi dacă Eyler se afla la ferma lui Bolcom. Se întoarse spre Sharpless.

— Vrei să stai puţin cu Miss Stevens?

— Sigur că da, răspunse Sharpless care era un om în vârstă dar solid.

— Haideţi cu mine băieţi.

Helen nu întrebă nimic. Îi părea bine că poate lăsa totul în seama lui Bill.

— Când terminaţi, vă întoarceţi? întrebă fata.

— Cât se poate de repede.

Bill luă conducerea spre ferma lui Bolcom dar nu era nimeni acasă, doar bucătarul, un om bătrân, care nu ştia unde sunt Bolcom şi Gaffney. Credea că nu s-au întors de la Miss Stevens. Se interesă cine întreabă.

— Să ne întoarcem! zise Bill.

Canfield şi Bill călăreau alături. Bănuielile lor erau asemănătoare. Canfield susţinea să meargă neîntârziat spre poiana cu pricina.

— Ce faci cu Miss Stevens? Va fi luptă mare în poiană.

Era o problemă. Helen se împotrivise lui Bolcom. Nu ştia întrucât Bolcom era amestecat în toată afacerea, dar trebuie să fi fost jignit de felul cum îl tratase fata. Când sosiră, Helen şi Sharpless le ieşiră în întâmpinare?

— Ai mulţi oameni la fermă, Sharpless?

— Vreo şase. Văd că vom avea de furcă.

— Buni băieţi?

— Mai încape vorbă?

— Poţi s-o duci pe Miss Stevens la ferma d-tale, pe un drum lăturalnic. Apoi iei oamenii şi vii aici. Vom avea o luptă. N-o putem lăsa singură. Vrei să faci aşa?

— Fac orice pentru Miss Stevens.

— Vrei să pleci Miss?

— Dacă crezi că-i bine?

— Vom aştepta atunci până pleci.

— Va fi luptă?

— Nu-ţi pot spune. Dar nu fii îngrijorată. Vom fi prudenţi.

— Ai grijă de tine Bill.

Bill ştia acum că avea deplină încredere în el, dar se mulţumi să zâmbească. Nu era timp de sentimentalisme.

Fata plecă cu Sharpless. Îndată Bill plecă şi el împreună cu cinci oameni spre sud.

— Ţine minte că banda trebuie să se găsească pe acolo pe undeva. Şi sunt gata la orice acum. Gaffney e capabil să

doboare un om pe la spate.

— Ştiu, făcu Bill.

În curând ajunse deasupra poienii. Niciun animal nu se mai vedea acolo.

— Dumnezeule, a fost furată, strigă Canfield.

— S-a întâmplat ceva oamenilor noştri, ori ne-au trădat.

— Nu cred să ne fi trădat. Erau oameni credincioşi.

— Să mergem jos, să vedem.

Coborâră dealul şi ajunseră în deschizătura care dădea în poiană. Nici un om nu se vedea. La vreo 30 de metri mai departe zăcea un cadavru, cu faţa-n sus. Avea o rană adâncă la cap. Bill îl pipăi. Era mort.

— Îl cunoşti? îl întrebă pe Canfield.

E Mac Claine. Cel mai voinic din toţi patru.

Bill luă cadavrul şi-l trase deoparte spre creasta dealului. Turma fusese mânată în cursul nopţii şi trebuia s-o urmărească. Mai întâi însă era nevoie să-i caute pe ceilalţi trei. Sau erau morţi sau prizonieri undeva.

— Vom merge de-a lungul dealului.

Porniră încet, cercetând fiecare locşor care putea ascunde trupul unui om.

Peste câteva sute de metri văzură trei trupuri omeneşti într-o văgăună mică, încât de-abia încăpeau. Bill ordonă oamenilor să aştepte şi porni singur înainte. Cei trei oameni erau vii dar legaţi fedeleş şi cu căluşe în gură. Bill şi Canfield îi dezlegară şi le scoaseră căluşul. Oamenii se întindeau spre a se dezmorţi, fiind aproape morţi de foame şi de sete. După ce se îndestulară, unul vorbi.

— Turma a plecat azi-noapte. Vreo 10 oameni înarmaţi, ne-au pus pistoalele în piept mai înainte de a şti despre ce era vorba. Mac Claine dormea. Veni apoi în fugă şi fu împuşcat fără nici un avertisment. Era o bandă sinistră.

— Ai recunoscut pe cineva?

— Nimeni. Erau toţi mascaţi. Nişte ucigaşi.

Ceilalţi doi nu adăugară prea multe la povestea primului. Fuseseră legaţi şi aruncaţi în văgăună. Tâlharii pronunţaseră numele oraşului Idaho!

— Poate că s-au îndreptat într-acolo, sugeră Bill.

— Nu cred să treacă râul. E prea riscant, spuse Canfield. Cred că s-au îndreptat spre munţi căci îşi dau seama că vor fi urmăriţi. Aici operează o bandă mare, Bill. Şi ăştia ştiu unde să se ascundă, nu pierd vremea.

— Ne trebuie mai mulţi oameni. Să ne întoarcem acasă.

Înapoierea fu înceată.

Bucătarul îngriji de mâncarea celor trei oameni.

— Ce s-au făcut caii voştri? întrebă Bill.

— I-au luat cu ei.

Bill hotărî să aştepte pe Sharpless. Voia să lase trei oameni cu Helen, iar pe ceilalţi să-i ia cu el. Sharpless va rămâne cu Helen. În felul acesta va avea nouă oameni. Nici prea mulţi nu era prea bine. Din nou se gândi la Bolcom şi Gaffney. Unde dispăruseră? Se hotărî să le facă onorata vizită. Spuse lui Canfield că se va înapoia înainte de a se întuneca.

Nu era nimeni acasă afară de bucătar.

— Gata masa?

— Cine întreabă?

— Văd că nu prepari cina decât pentru tine. Stai să arunc o privire în casă! Bucătarul văzu că Bill era voinic şi înarmat. Nu se opuse. Bill intră în bucătărie. Nu era nimeni. Pătrunse în altă cameră; dezordine, ca în casele unde nu locuiesc decât bărbaţi. O masă mare era în mijlocul odăii plină de tot felul de hărţi şi ziare. Într-un sertar găsi de-ale scrisului. Desigur că Bolcom şi Gaffney nu lăsaseră nimic compromiţător. Deodată auzi un zgomot de copite. Fugi în bucătărie. Bucătarul era nemişcat şi-l privea ţintă. Nu dădea semne că ar fi auzit.

— Vine cineva, zise Bill. Când îmi va vedea calul, va fi curios. Spune-i că sunt în casă, în faţă. Te ţin sub bătaia revolverului, dar n-am nimic cu tine personal. Bucătarul dădu din cap. Zgomotul încetă brusc. Bill ştiu că celălalt văzuse calul.

Se auziră paşi uşori înaintând, apoi o voce:

— Cine-i acolo?

— Un flăcău e în casă. În dormitor mi se pare, răspunse bucătarul.

— Carey? şopti vocea.
— Nu-l cunosc.
— E calul lui, lasă-mă să trec.

Bill zâmbi. Avea pistolul în mână. Simţi că noul venit va încerca să-l doboare. Glasul îl recunoscuse: era al lui Eyler. Spera cel puţin. Omul făcu întocmai cum dorea Bill. Trecu cu pistolul în mână şi se îndrepta spre uşa a doua. Bill îl lăsă să se apropie şi-i înfipse ţeava pistolului în coaste.

— Aruncă arma! repede.

Pistolul lui Eyler ţăcăni de podea. Îl aruncase îndată din instinct. Se întoarse şi aruncă o privire rea spre Bill.

— Fierbi, hai? Te-au trimis să mă ucizi? scrâşni Bill.
— Nu spun nimic.
— Dracul ştie că n-au nevoie de tine. Dar vei merge cu mine. Înapoi! Cu pistolul în coaste, Bill îl făcu să încalece. Eyler călări în faţa lui Bill spre ferma lui Stevens.

XI.

Bill plecase cu cinci oameni din nou spre poiană. Când sosi cu Eyler, Sharpless era deja acasă. Îi povesti că făcuse bani în nord cu comerţul de grâu şi se hotărâse să-şi facă în sud o fermă. Fiind cam bătrân angajase şase tineri voinici, care-i plăceau.

Erau băieţi călătoriţi şi inteligenţi. Îi plăceau şi lui Bill şi văzu că se poate baza pe ei. Luă patru oameni de-ai lui Sharpless şi pe Canfield. Restul rămaseră acasă spre a păzi pe Helen, căci nu putea şti ce mai plănuiau Bolcom şi Gaffney.

Rămase convenit că Helen va sta mai tot timpul în casă. Dacă întreabă cineva de Sharpless trebuie să spună că nu-i acolo. Asta-i dădea prilejul să aprecieze vizitatorii.

Bill declarase că Eyler fusese trimis să-l omoare. Asta mai mult să-l pună în gardă pe Sharpless, care ceru să-l vadă. Bill încercase să-l tragă de limbă, dar fără succes, Până la urmă ajunse la concluzia că Eyler era o unealtă în mâna altora mai puternici. Era absolut incult, dar poseda o viclenie înnăscută. La început răbdase privirea lui Bill, dar până la urmă se dovedi slab. Îşi muşcă buzele şi scăpă o înjurătură.

— Eyler, zise Bill, tu ştii ceva. Nu vreau să aflu acum. Am nevoie doar de o mică informaţie.

Eyler se purta ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta. Se sculă şi-l înfruntă pe Bill.

— Să ştii că te spânzur, zise Bill.

— N-ai să poţi face asta!

— Eu nu. Dar am pe altcineva.

— Canfield! sări Eyler.

Bill nu se simţi jignit Că Eyler se temea mai mult de Canfield decât de el. Dar observă că-i e frică în mod special de Canfield. Probabil că-l certase pe Eyler şi nu numai cu vorba. Oricum Eyler nu ţinea să fie la dispoziţia lui Canfield.

— Poate că-ţi voi fi de folos. Ce vrei să ştii?

— Nu-mi mai poţi fi de folos, îl chem pe Canfield.

— Stai puţin. Nu te pripi.

Bill ştia însă că trebuie să nu laşi fierul să se răcească. Cel mai bun lucru era să-l pună pe Eyler în faţa lui Canfield.

— Lasă vorba. Ai avut vreme să-mi spui. N-o să mă rog de tine. Stai acolo. Din prag îl chemă pe Canfield şi în şoaptă îl puse în curent cu situaţia.

— Lasă-mă să-l văd eu. Un minut doar şi se întoarse cu o frânghie. Bill îl duse în odaie. Canfield era de-a dreptul fioros şi Bill se gândi că era în stare să-l spânzure într-adevăr pe Eyler.

— Ce vrei să faci? întrebă Eyler.

— Să te spânzur. Nu ştiu de ce. Aşa-i dorinţa lui Bill şi eu fac tot ce spune el. E cam supărat de câtva timp şi încercăm să-l înveselim, continuă Canfield zâmbind ironic. Dacă m-ar lăsa te-aş lega bine şi apoi te-aş tăia în bucăţele, încetul cu încetul. Bill spune că nu vrei să vorbeşti. Pariez că ai să începi să blestemi şi să te jeleşti..

— N-ai să îndrăzneşti! repetă Eyler. Eşti puţin mai generos decât alţii.

— Oh! Foarte puţin. N-am o părere prea bună despre mine. De altfel nici tu n-ai, ceea ce e un compliment pentru mine, continuă Canfield învârtind domol frânghia.

Deodată o aruncă peste capul lui Eyler strângând-o. Eyler se zbătu şi nu făcu decât să se încurce, mai bine.

— Te duc afară, zise Canfield şi trase de frânghie.

— Stai, imploră Eyler. Ce vrea să ştie Carey?

— Întreabă-l.

— Un singur lucru Eyler, zise Bill. În ce direcţie a plecat turma?

Eyler îi privi pe amândoi. Bill era nerăbdător. Canfield părea convins că până la urmă tot va trebui să-l spânzure.

— Aţi şi fost acolo? Credeam că veţi fi prea ocupaţi aici. A luat-o spre munţi.

— Acum, uite ce-i, zise Bill. Ştiu că eşti o mină de informaţii dar n-am timp de pierdut. Vei rămâne aici. Când ne întoarcem pregăteşte-te să vorbeşti ceva mai mult.

De fapt Bill se temea de destăinuirile lui Eyler. Se temea

ca nu cumva să afle lucruri mai importante care l-ar fi făcut să înceteze urmărirea turmei. Şi ţinea neapărat să dovedească lui Helen, că avea nişte prieteni pe care se putea baza. Astfel mi s-ar mai simţi atât de singură pe lume.

Apoi Bill plecase cu oamenii săi după ce-şi luase la revedere de la Helen. Îi spusese că va aduce îndată turma înapoi. Minţi, spunându-i că Eyler mărturisise că turma era în apropiere, păzită de câţiva oameni. Fata păru că-l crede şi-i mulţumi pentru tot ce făcea pentru ea. Se despărţiseră în grabă.

Bill trecuse din nou pe la poiană în speranţa că va întâlni pe vreunul dintre tâlhari. Câtva timp se luară după urmele turmei, dar acestea se amestecară cu altele. Se părea că Eyler spusese adevărul de altfel, sau era în situaţia de a minţi. În curând oamenii renunţară să se mai ţină după urmele vitelor. Până acum Canfield cunoştea ţinutul pe degete, dar de când veniseră din fosta proprietate al lui Stevens, nu se mai putea orienta.

Ajunseră la un râu, umflat ca mai toate din partea locului. Bill presupuse că turma trecuse râul după ce se oprise să bea apă. După ce ochii săi se obişnuiră cu întunericul deosebi urme de copite pe mal. Turma se repezise la vad probabil să bea apă fără ca cei care o conduceau să ştie. Până la urmă au trebuit să lase vitele să se adape şi apoi le-au împins pe celălalt mal, după ce se saturaseră şi deveniseră mai ascultătoare.

Bill încalecă şi reflectă o clipă. Ce mentalitate vor fi având conducătorii turmei? Îşi dau ei seama că nu trebuie să continue călătoria noaptea? Cine ştie ce ar fi putut speria turma şi ar fi trebuit să alerge apoi înnebuniţi. Cum nu prea erau de meserie desigur că nu voiau să fie puşi într-o astfel de situaţie. Probabil că au plasat cireada într-o vale cu iarbă grasă şi apoi s-au aşezat să se odihnească puţin, iar a doua zi în zori vor căuta să meargă mai departe. Bill hotărî să meargă mai departe dar cu multă precauţiune. Desigur că ei călătoriseră mult mai repede decât cireada.

Se întoarse spre Canfield şi-i expuse planul său. Canfield

sugeră ca ei doi să se despartă şi să meargă fiecare câteva mile întorcându-se apoi în acelaşi loc. Bill se învoi şi plecă pe drumul lui. Merse încet, cale de câteva mile, în liniştea nopţii întreruptă doar de urletele şacalilor. Apoi se opri, nările lui fiind izbite de un miros de fum. Era la capătul unei văi înguste, care probabil că dădea mai departe într-o mică câmpie. Bill ştia că nu trebuie să se pripească. Nu ştia câţi oameni păzeau cireada, dar cu siguranţă că erau în număr mai mare ca de obicei. Banda trebuia să-şi cruţe oamenii. În afară de cei care făceau de pază, restul desigur că se odihneau. Un paznic trebuia să se afle chiar în valea aceasta. Bill întoarse calul şi porni la drum în cea mai mare tăcere. Un călăreţ se ivi deodată în faţa lui. Puse mâna pe revolver.

— Bill?

— Canfield?

— Da!

Mai înainte ca Bill să poată vorbi apăruseră şi oamenii lui Sharpless. Bill le împărtăşi părerile sale.

— Mai bine mă duc eu, pe jos, de-a lungul văii sugeră Canfield. Poate ca cireada să fie aici în apropiere. Deşi Bill ar fi vrut să facă el cercetarea, totuşi îl mână pe Canfield.

— Hai, şterge-o!

Bill nu-l mai văzuse pe Canfield atât de însufleţit. Pentru că el are desigur un mijloc de a scăpa de monotonia vieţii. Dar ştiind că nu-i un simplu joc, ci o acţiune bine definită, Canfield va fi mai precaut ca de obicei. Dădu frâul său lui Bill şi dispăru ca o umbră în noapte.

Bill îşi examina tovarăşii. Oameni încercaţi, aceştia-şi cercetau revolverele mângâindu-le drăgăstos. Nici urmă de nervozitate la ei. Păreau foarte mulţumiţi aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

— Ehei, flăcăi, habar n-aveţi în ce iad intraţi, glumi el. Amicii aceştia sunt ca o doctorie amarnică. Bandă mai mare nu cred să fie nici în Oregon.

Câtăva vreme se scurse în glume şi sfaturi. Apoi deodată:

— Tăceţi! ordonă Bill. Vine Canfield! Singur şi plimbându-se. Asta înseamnă că a făcut treabă bună.

XII.

Canfield se apropie de calul lui Bill şi privi o clipă în pământ.

— M-am luptat cu unul dintre ei. Mi-a ieşit în cale pe neaşteptate şi a pus mâna pe revolver. Cum nu puteam să trag, l-am înhăţat repede. Mereu ducea mâna la revolver. L-am pocnit în cap cu piatra ce-mi ajunsese sub mână.

— E mort?

— Cam aşa ceva.

— Cu atât mai rău pentru el! îl consolă Bill.

— Cireada e acolo. Oamenii sunt desigur scoşi din fire. Cum au ajuns n-au avut altă grijă decât să se culce. Era paznicul de care ţi-am spus, dar încolo, nici un fel de altă măsură specială. Au făcut un foc care arde mocnit. Pare că toţi s-ar fi culcat.

— Cu atâta mai bine pentru noi. Crezi că putem porni într-acolo?

— Da.

Canfield sări în şa şi luă conducerea. Merseră o bucată de vreme până simţiră mirosul acru al fumului.

— La capătul potecii zace trupul paznicului. Câţiva paşi mai încolo poţi vedea cireada şi la stânga focul.

— Mai bine să descălecăm.

Săriră toţi jos şi Bill însărcina pe unul din oamenii lui Sharpless să păzească cei şase cai. Cât timp noaptea era răcoroasă desigur că toţi vor fi lângă foc.

Dar în partea cealaltă a văii, dacă mai exista vreo trecătoare, poate fi un alt paznic. Bill hotărî să aştepte zorii zilei. Păşi înainte şi privi valea. În dreapta şi-n stânga erau dealuri, în fund munţii. Din loc în loc pe pământ se vedeau pete întunecate, neregulate: erau vitele care se odihneau.

Încetul cu încetul frigul deveni mai simţit, stelele mai palide şi urletul şacalilor încetă. Zorile îşi aminteau sosirea. Bill ştia că lumina vine foarte repede pe aici.

Cireada se va ridica şi oamenii se vor trezi.

— Să mergem, şopti lui Canfield.

Bill porni cu paşi rari deasupra unui deal unde lumina era foarte slabă şi nici un semn de viaţă nu era perceptibil, întrebă din nou pe Canfield de locul focului. Deodată, la sfârşitul văii, Bill zări doi călăreţi. Părea că cel care condusese cireada cunoştea bine împrejurările. Aveau de gând probabil să continue drumul prin patul pietros al deschizăturii pe unde intrase Bill şi oamenii, lăsând astfel cât mai puţine urme. Oricare le-ar fi pierdut urma în felul acesta.

Se opriră şi priviră călăreţii. Se plimbau de la o coastă la alta a văii şi Bill înţelese că făcuseră lucrul acesta toată noaptea. Banda nu fusese aşa imprudentă pe cât crezuseră.

— Să mergem mai departe.

Deodată auziră un zgomot de copite în partea cealaltă a cirezii. Un călăreţ cobora panta, unde probabil stătuse de veghe, deşi nu era nici o trecătoare pe acolo. Privi din nou la ceilalţi oameni. Unul dintre călăreţi plecă spre tabără.

— Priveşte, şopti Canfield.

În faţa lor, se vedea mişcare. Caii păreau că stătuseră înşeuaţi toată noaptea. Lângă ei oamenii mâncau în picioare hrană rece. Călăreţul care sosi acolo primii şi el de mâncare. La un moment dat, toţi se strânseră la un loc, nu prea aproape de cireada. Bill numără şapte inşi şi cu mortul opt.

Numărul lor îl învăţă cum să procedeze. Cu siguranţă că nu vor pleca până nu vor afla ce s-a întâmplat cu al optulea. Cireada se sculase şi păştea iarba grasă şi Bill îşi dădu seama că a sosit timpul său.

— Înapoi! porunci el. Staţi pe lângă coasta dealului. Canfield schiţă un gest de dezamăgire. El ar fi dorit un atac făţiş. Dar se supuse ordinului, cu precauţiune, spre a nu fi observaţi.

— Vor veni să caute pe cel omorât de Canfield. Să fim gata.

Priviră din nou în vale. Cireada se pregătea de plecare. Trecătoarea era destul de lată şi vitele ar fi trecut cu uşurinţă mai ales dacă ar fi simţit şi un miros de apă. Deodată Canfield întinse gâtul.

— Vine cineva!

Bill observă trei călăreţi după zgomotul copitelor. Trecu în mijlocul râpei. Canfield se aşeză în partea opusă împreună cu ceilalţi oameni. Era evident că doi dintre călăreţi vor trece în spatele cirezii. Aşteptară trăgându-şi răsuflarea, cu pistoalele în mână. Peste o clipă se văzu capul unui cal. Apoi apăru un al doilea şi corpul călăreţului. Bill şi Canfield ieşiră în faţa lor cu revolverele în mână. Un al treilea călăreţ se ivi în spatele celor doi, dar unul din oamenii lui Sharpless trecu lângă Bill şi-şi îndreptă arma spre ei. După un moment de uimire cei trei oameni ridicară mâinile, în faţa ţevilor ameninţătoare.

— Niciun zgomot! porunci Bill. Veniţi încoace, încet.

Ţinându-i din scurt se retraseră de-a lungul râpei. Deoarece ei fuseseră împreună cu cel ucis de Canfield, desigur că simţiseră că i s-a întâmplat ceva.

— Ia-le pistoalele, ordonă Bill unuia din oamenii lui Sharpless.

Cât ai clipi din ochi o movilă de revolvere se odihnea pe pământ.

— Câţi oameni sunt jos? Repede!

— Patru.

— Vezi ca nu cumva să greşeşti. Dacă ni se întâmplă ceva, fiindcă vom fi mai puţini, prietenul meu va avea grijă de voi.

— Unde-i Granger? riscă unul dintre ei.

Bill nu dădu importanţă întrebării dar în sinea lui o cântări pe toate părţile. El ştia că într-o astfel de bandă, nu există solidaritate decât în două cazuri: speranţa de pradă sau frica de a fi prins. Odată unul prins ceilalţi nu se mai interesau de el, doar dacă nu era vreun personaj mai important. Se părea că acesta era cazul: Se înăspri la faţă.

Ştia că trebuie să-i intimideze:

— Cine-i Granger?

— Stăpânul cirezii, răspunse cel întrebat.

Asta dădea oarecare importanţă lui Granger. Nu era proprietarul cirezii dar probabil conducătorul bandei. De aceea luase asupra lui cea mai periculoasă sarcină.

— Şeful, nu?

Omul scutură din cap. Bill văzu că omul spusese adevărul, căci era supărat.

— Nu ştiu nimic despre el! zise Bill. Apoi spre ai săi: Mă întorc îndată cu caii. Îi aduse cu multă precauţiune şi toţi încălecară.

— Plecăm cinci inşi. Unul rămâne să-i păzească pe ăştia.

Ieşiră la lumină. Vitele păreau liniştite. Ceilalţi patru bandiţi veneau spre trecătoare. Când dădură cu ochii de oamenii lui Bill o mişcare se produse printre ei. Bill şi ai săi goniră spre ei în linişte spre a nu speria cireada. Ceilalţi nu pierdură vremea în zadar. Probabil că văzuseră pe cei trei bărbaţi dispărând în râpă şi veniseră să-i caute. Când zăriră pe urmăritorii lor înţeleseră că tovarăşii lor erau pierduţi, ucişi sau prizonieri. Stăpânul fiind şi el printre cei pierduţi, nu mai stătură la gânduri, întoarseră caii şi o tuliră. Bill ar fi putut porunci să fie împuşcaţi căci erau în bătaia revolverelor, dar nu ar fi fost lucru înţelept. Ei nu se mai gândeau decât la fugă şi de a pune o distanţă cât mai mare între ei şi urmăritorii lor.

— Să-i lăsăm să fugă. Opriţi.

— Cel mai bun lucru, făcu Canfield. N-o să-i mai vedem.

Cireada nu dădea semne de iritare. Câteva vite care se aflau lângă cealaltă trecătoare, se dădură la o parte în faţa galopului celor patru bandiţi. Bill ascultă cu atenţie la zgomotul copitelor. Dincolo se întindea probabil un teren pietros.

Totul era în regulă. Bandiţii ar fi putut lupta, căci aveau o poziţie favorabilă, dar ei se gândeau doar la fugă, iar Bill era mulţumit că se depărtau.

— Unul dintre voi să plece spre râpă şi să scoată pe bandiţii aceia de acolo.

Vom mâna pe acolo cireada, căci nu vreau s-o duc pe drumuri necunoscute. Apoi ceilalţi executară o manevră circulară întorcând toată turma spre noua ieşire. Bill şi Canfield rămaseră în urmă, să examineze pe omul lui Canfield.

— Nu cred să-l cunosc, spuse Bill, când ajunseră, dar să vedem ce fel de om este.

Bill descăleca greoi, căci era obosit, nemâncat şi însetat. Cadavrul zăcea pe o parte cu o mână sub el.

Bill simţi un fior trecându-i prin tot corpul. O faţă bărboasă cu ochii larg deschişi, cu falca moale, privea spre el.

— Dumnezeule mare! A murit!

— Ce este? întrebă Canfield.

Bill îngenunche lângă cadavru. Dădu la o parte părul însângerat şi privi cu atenţie. Apoi se ridică şi privi năucit la Canfield.

— Canfield, trebuie să fie fratele lui. O clipă am crezut că ai doborât pe omul pe care-l căutam eu.

Din nou privirea sa rămase aţintită asupra chipului celui mort, neîncrezător.

XIII.

Canfield privi şi el cadavrul.

— Îmi pare bine că nu-i omul tău, n-aş fi vrut să-ţi iau răzbunarea.

— Nu, nu-i el, se reculese Bill. E prea bătrân. Cel pe care-l urmăresc eu e mai tânăr, dar poate că şi-a lăsat şi el barbă şi faţa o fi mai zbârcită. În orice caz îi seamănă.

— Da, seamănă, făcu Canfield. Cred că trebuie să mergem. Nu putem risca să pierdem cireada acum când de-abia am găsit-o.

— Ai dreptate.

Părăsiră cadavrul bătrânului. Peste câtăva vreme vor rămâne numai oasele de el. Zăriră cireada în faţa lor, străjuită pe margini şi la spate de oamenii lui Sharpless. În urmă călărea omul care păzea prizonierii.

— Vitele merg drept la apă, spuse Bill. Canfield, vino lângă mine, am să-ţi spun povestea mea.

— Te-ai emoţionat, spuse Canfield cu înţelepciune. Nu vorbi niciodată când eşti emoţionat. Vei spune lucruri, de care s-ar putea să-ţi pară rău cândva.

— Altădată, voi fi preocupat de alte lucruri şi nu vei mai afla nimic. De altfel nu vreau să-ţi ascund nimic. Ai mers cu mine în toate părţile fără să-mi pui o singură întrebare.

— Pentru asta sunt plătit cu 40 de dolari pe lună.

După ce pregătiră în felul acesta terenul pentru exprimare şi primirea confidenţelor, cei doi bărbaţi călăriră alături.

— Ascult, zise Canfield, cred că mă va interesa.

— Stai să-mi adun gândurile. Nu pot rezista şi mi-e teamă să nu te plictisesc.

O clipă rămase pe gânduri.

— Anul acesta, prietene, am căutat pretutindeni pe cel care l-a jefuit pe tatăl meu şi l-a ucis pe cel mai bun camarad al meu. Bill tăcu o clipă, apoi reîncepu:

— Tatăl meu, era un vechi fermier. Pe vremea lui femeile erau foarte rare pe acolo şi de aceea nu se însura decât pe la 39 de ani. Când am împlinit eu 21 de ani şi asta acum trei ani, mi-a dat mie ferma. El a plecat în călătorie, la început cu gândul să facă ocolul lumii. Mama a plecat cu el. S-au dus la Chicago şi apoi s-au întors.

Tata spunea că la Chicago se poate totul şi că în restul lumii nu mai era mult de văzut.

Sigur că un om care fusese bătut de vânturi şi de ploi şi care fusese în şa nu putea sta cu mânile încrucişate pe pântece privind la cer. Astfel că deschise o prăvălie. Treburile mergeau bine şi mai totdeauna avea numerar în casă. Eu aveam o fermă mare şi nu mergeam prea des la oraş. De obicei sâmbătă seara veneam să văd ce mai fac „bătrânii”.

Într-o sâmbătă seara am trimis pe tovarăşul meu la ei. Îl aveam ca supraveghetor, la ferma mea şi aveam o mare încredere în el. Avea părul negru şi creţ şi-i spuneam Creţul. Celălalt nume aproape că nu-l mai ştia nimeni.

Tata care-şi trăise toată viaţa între cirezi, se înţelegea bine cu Creţul şi stăteau de vorbă nopţi întregi fără să se mai sature. Creţul sosise în oraş pe la opt seara când bătrânul închidea prăvălia. Tata-l rugă să-i ajute să aşeze ceva în rafturi. Apoi îl duse în birou, o mică încăpere în fundul magazinului şi-i ceru noutăţi despre fermă. Noutăţi nu erau, dar ei vorbiră până la miezul nopţii. Mâncară şi băură, apoi stară la taifas cu picioarele pe birou căci Creţul era umflat de cât înfulecase.

Amândoi şedeau cu spatele spre uşă. Nu auziră nimic. Deodată un glas din spatele lor le ordonă: „Sus mâinile”. Le ridicară. Tata n-avea pistol dar Creţul avea. Cineva se apropie şi luă revolverul. Apoi banditul ceru bani.

Tata înţelese că totul fusese plănuit din vreme. Banditul cercetase locul unde avea de gând să dea lovitura.

— Văd că ai o casă de bani.

— Casa e încuiată!

— Deschide-o!

— Nu pot! Nu ştiu cifrul.

Evident că voia să câştige timp. Câteva clipe discutară astfel, dar banditul îi puse revolverul în ceafă şi-i dădu 30 de secunde de gândire.

Creţul îşi dăduse jos picioarele de pe birou. Era un bun ţintaş. Deşi om paşnic de felul său, când era vorba de luptă nu se dădea în lături. Pe de altă parte nu putea suferi hoţii şi mai cu seamă mişeii. De aceea, ceea ce se întâmplase l-a scos din sărite. Tatăl meu văzu că nu mai e nimic de făcut. În fundul biroului, era o uşă care dădea într-o firidă.

— Acolo-i casa de bani. Am s-o deschid. Nu-s prea mulţi bani dar cred că-ţi vor ajunge.

Împinse scaunul înapoi şi astfel se găsi între Creţul şi hoţ, timp de o secundă. Creţul făcu o săritură şi se încaieră cu hoţul, căutând să apuce mâna cu arma, în timp ce cu stânga voi să-l strângă de gât. Totuşi hoţul reuşi să scape revolverul şi în timp ce Creţul îi smulgea batista cu care era mascat, descarcă arma în pieptul Creţului.

Creţul se prăbuşi la pământ în timp ce banditul cu faţa descoperită îl privea înmărmurit. Fusese cuprins de panică. Tata profită de acest răgaz.

Era sâmbătă seara şi toate localurile erau pline. Banditul se gândea că dacă întârzie s-ar putea să iasă într-o stradă plină de oameni înarmaţi. Tata se folosi de acest moment de şovăială şi fugi în firida respectivă. În momentul când închise uşa după el banditul trase un glonte. Dar lângă casa de bani tata ţinea totdeauna un revolver gata încărcat aşa încât trase şi el prin tăblia uşii în direcţia de unde venea zgomotul paşilor. Dându-şi seama că se făcuse prea mare zgomot şi că nu mai avea vreme să lupte cu tata, hoţul renunţă şi fugi. Tata deschise uşa şi văzând că nu mai putea face nimic pentru Creţul, alergă în stradă. Întrebă pe trecători dacă văzuseră banditul. Formară imediat o poteră, dar nu putură da de urma lui. Cât despre Creţul, l-am înmormântat a doua zi la fermă.

Bătrânii au o foarte bună memorie a figurilor. Ceasuri întregi mi-a descris chipul hoţului până când am fost sigur că-l pot recunoaşte. E tânăr, agil, gata de omor, bine clădit. Are părul negru, cu o şuviţă ce-i cade pe ochi.

Are o cicatrice pe bărbie, roşie, nu de mult. Evident, după ce am aflat descrierea criminalului, nu i-am spus tatei că plec după el. L-am întrebat doar pe cine să pun în locul meu la fermă. Mi-a spus că prăvălia lui o va încredinţa unui funcţionar şi că va merge chiar el la fermă, până când mă voi înapoia.

Am plecat. Urmărirea s-a petrecut ca de obicei. Un timp am crezut că l-am pierdut. O lună de zile l-am urmărit în Idaho. Apoi a plecat spre Oregon.

Când am ajuns eu la Portland, el plecase. Apoi am auzit de el la Dalles City.

M-am gândit că va sosi la Pendleton. Am mers acolo şi am intrat la un bar, căci acolo puteam culege cele mai bune informaţii.

Într-o noapte veni vestea că un miner a fost jefuit. Fusese împuşcat şi reuşi să ajungă în oraş înainte de a muri. Am fost la el şi mi-a povestit scena.

Banditul fusese mascat dar toate amănuntele se potriveau de minune cu ale omului meu.

Minerul venise din Sud. De aceea gândindu-mă că ucigaşul trebuia să fie într-acolo, am venit încoace. Atunci am văzut omorârea lui Stevens. Veneam din Pendleton dar e adevărat că umblasem câteva zile de-a lungul râului. Şi acum Canfield găseşte aici pe omul, care trebuie să fie fratele omului meu.

Canfield privi înaintea lui fără să facă nici un comentariu, ceea ce era pe placul lui Bill. Ajunseră la un râu şi toată cireada se opri să bea. Oamenii lui Sharpless rămăseseră în urmă.

— Bietul Creţul. Trebuie să fi fost şi el ca unul dintre tinerii aceştia, zise Canfield.

— Era! oftă Bill. Nu se plângea niciodată de nimic. Şi nici n-ar fi făcut altora ceea ce nu-i plăcea să-i facă lui. Trebuie să-l împuşc pe asasinul lui.

— Ai şanse. Îndestulătoare. Din ce în ce, mi se pare că întâmplarea ta se leagă de aceea a lui Miss Stevens. Pe aici e o bandă întreagă. Probabil că omul tău e pe aici şi ştie că îl urmăreşti. Ştie că tatăl tău l-a reţinut şi că nu precupeţeşti nimic ca să-l prinzi. Aşa încât, cred că el conduce din umbră toate operaţiile acestea.

— Sigur. Şi Bolcom ştia că Stevens a fost ucis. Am dedus după felul cum s-a purtat atunci când îi căuta cadavrul.

— Exact. Gaffney este probabil un membru al bandei. Banda se foloseşte de influenţa socială a lui Bolcom. Probabil că tipul de adineauri lucra în interesul fratelui său. Am impresia că pe vremea când l-a jefuit pe tatăl tău, nu erau constituiţi în bandă. Asta trebuie să se fi întâmplat acum nu de mult. Bolcom ştia că Stevens era plecat în Montana să aducă o sumă de bani. De altfel toţi din jurul lui Stevens ştiau de acest lucru. Planul era să fure cireada lui Stevens şi s-o ducă în Idaho. Au ghicit că Stevens avea un act de vânzare pentru o parte din cireada şi i-au furat actul pentru a putea justifica cireada furată. Chiar dacă cireada era mai numeroasă decât scria în act totuşi erau în parte acoperiţi.

Tot timpul cei doi bărbaţi ştiau că ocolesc lucrul esenţial: cei trei prizonieri.

Era timpul să scoată de la ei anumite informaţii.

— Să vedem ce putem afla de la prizonieri, făcu Bill.

— Mă duc să-i aduc!

Peste un minut Bill avea în faţă pe cei trei oameni. Toţi trei erau posomorâţi şi tăcuţi. Îşi dădeau seama că nu-i de glumă cu tinerii aceştia. Bill şi Canfield se dădură deoparte şi priviră cu luare aminte. Feţele lor erau întunecate şi ochii încercănaţi de nesomn. Canfield indică pe unul dintre prizonieri.

Omul nu era deloc speriat. Scoase tabachera, îşi răsuci ţigara şi în timp ce-şi trecea buzele peste foiţă îşi aţinti privirea asupra lui Bill.

— N-am auzit încă ce doriţi!

— Adică ceea ce vreau să scoatem de la voi! se încruntă Bill.

— Vreţi informaţii asupra furtului cirezii. Şeful zace mort colo-n vale. Lucram pentru el.

Nici Bill nici Canfield nu răspunseră. Voiau să-l lase să spună tot.

— Eu şi cu băieţii aceştia ne-am întâlnit cu cel mort şi aflând că n-avem de lucru, s-a oferit să ne procure el. Ne-a spus că proprietarul cirezii va fi absent în curând şi că vor fi cercetări îndelungate. Am adunat toate animalele pe care le-am văzut. Ne-a vorbit de un târg de vite şi ne-a arătat şi un act de vânzare. Trebuia să ducem cireada în munţi şi să aşteptăm acolo.

— Unde l-aţi întâlnit prima dată pe omul acesta şi de unde venea?

— Scăpase tocmai dintr-o închisoare împreună cu alt tovarăş. L-am întâlnit prin împrejurimi.

— Unde-i tovarăşul lui?

— Nu ştiu! Cam la vreo zi de mers. Şeful s-a dus într-o zi la el, dar a venit cu bani.

— Cunoşti pe unul numit Eyler?

— Nu!

— Granger e cel care a murit?

— Da:

— Se ducea să întâlnească pe fratele său?

— Nu pot să-ţi spun. Granger vorbea foarte puţin, ca toţi ceilalţi de altfel.

— Cunoşti pe unul Ostrom?

— N-am auzit de el. De două luni, de când suntem pe aici, Granger s-a întâlnit cu multă lume.

— Ce ştii despre Bolcom şi Gaffney?

— Nimic.

— Unde eraţi când a fost omorât Stevens?

— Ascunşi în munţi. Cu Granger a venit un om şi ne-a anunţat că totul e aranjat.

— Bănuiesc că Granger v-a spus că s-a comis o crimă.

— Nu era aşa prost. Am tras cu urechea. Eram hotărât să aflu tot.

Bill şi Canfield se traseră la o distanţă apreciabilă.

— Cred că-i adevărat. Dar să-i speriem puţin ca să fim

siguri.

— Da. Aşa-i!

Se întoarseră.

— Sunteţi vinovaţi de furt de vite, le spuse Canfield. Ştiţi ce înseamnă asta. Sunteţi complici cu banda care l-a ucis pe Stevens. Spuneţi că n-aveţi nimic a face, dar cred că minţiţi. Oricum nu mai discutăm. O să vă spânzurăm pe toţi.

Canfield începu, să prepare frânghia. Omul care vorbise îl privea calm. Unul din ceilalţi, ceva mai tânăr şi mai slab, nu putu să reziste.

— Pentru Dumnezeu, v-a spus tot ce ştia. Suntem împreună de trei ani. Altceva nu mai putem spune.

— Ai fost vreodată în Montana? întrebă şi el.

— Sigur. Toţi trei am fost.

— Bun, puteţi să veniţi cu noi deocamdată. Vom vedea mai târziu ce-i de făcut.

Oamenii fură puşi din nou sub pază. Cireada terminase de băut. Plecară mai departe. Bill şi Canfield călăreau în urma tuturor.

XIV.

A doua zi în zori cireada era din nou pe imaşul ei obişnuit şi Bill lăsă toţi oamenii s-o păzească. El, cu Canfield şi cu prizonierii se îndreptară spre fermă.

— Cred că nu s-a întâmplat nimic acolo, zise Bill.

— Vrei să vezi fata şi să-i arăţi ce băiat vrednic eşti, zise Canfield.

— Nu mă gândesc la fata asta. E prea bună pentru mine.

— Îţi vine să râzi când un bărbat matur gândeşte în felul acesta de o fată. Un om în situaţia ta devine trist, moale, dulceag şi nenorocit. Încearcă Bill, încearcă. Tu eşti aici, pe când ceilalţi sunt absenţi. Ăsta-i avantajul tău.

— Taci! exclamă Bill.

— M-ai întrebat şi ţi-am spus părerea mea. Adevărul nu trebuie să supere pe nimeni.

Cei trei prizonieri călăreau în faţa lor la oarecare depărtare. Ajunşi pe culmea unui deal aceştia se opriră, Bill scoase revolverul şi le porunci să meargă înainte.

— Vine cineva, spuse unul dintre ei.

Bill se repezi lângă ei. Pe o colină mai joasa se vedeau trei călăreţi. Bill era sigur că printre ei era şi Helen. Aşteptă liniştit. Într-adevăr Helen şi Sharpless şi unul din oamenii acestuia veneau spre ei.

Bill se temu să nu se fi întâmplat ceva, căci veneau cam repede şi-şi îndemnă calul spre ei. Ajunseră în acelaşi timp în vale. Inima lui Bill bătea să-i spargă pieptul. Obrajii lui Helen erau îmbujoraţi de efort. Era de o frumuseţe orbitoare. Când îl văzu surâse şi-i făcu semn cu mâna.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Totul e în regulă. Dar mă plictiseam să stau închisă şi d-l Sharpless a spus că n-ar fi rău; să facem puţin exerciţiu. Cum a mers?

Bill îi povesti totul, afară de ceea ce aflase de la

prizonieri.

— Banditii ăştia trebuiesc împuşcaţi. Sunt nişte bestii, se indignă fata.

— Mă duc să-i împuşc pe cei trei care sunt aici.

— Nu tot ceea ce trebuie, se întâmplă, zâmbi fata: o clipă, dar apoi se posomori.

— Ai aflat ceva despre ucigaşul tatălui meu?

— Încă nu! Sharpless, l-ai păzit bine pe Eyler?

— Cred şi eu!

— Vreau să vorbesc cu el. Să mergem spre casă.

Helen şi cei doi bărbaţi întoarseră caii. Bill făcu semn lui Canfield să coboare prizonierii. Deodată o împuşcătură izbucni din dealul din spatele lui Canfield. Fără nici o ruşine acesta prinse prizonierii între el şi dealul cu pricina.

— Luaţi pe Miss Stevens şi întoarceţi-vă repede, porunci Bill. Mă duc la Canfield.

Bill îşi împărţi atenţia între cei trei care plecau şi Canfield. Era sigur că vor urma şi alte împuşcături. Era un atac crâncen împotriva lui şi a lui Canfield. Cel care trăsese nu se va lăsa păgubaş cu una cu două şi el era ascuns pe când Canfield era în câmp deschis. Când fu la zece paşi de Canfield un glonte-i găuri pălăria. Duse mâna la cap instinctiv şi calul speriat porni în galop. Alt glonte îi şuieră prin faţa ochilor, încât dădu capul la o parte. Până ajunse la Canfield nu se mai trase nici un glonţ.

— Trebuie să scăpăm de oamenii aceştia, zise Canfield. Trebuie să ne luptăm. Tipul deocamdată nu ne poate atinge. M-am dat înapoi şi pare că am ieşit din bătaia puştii lui. Nu-i singur desigur şi într-un minut va găsi o poziţie favorabilă. Fă-i semn lui Sharpless.

Bill strigă la Sharpless. Deşi destul de departe, acesta se întoarse în şa. Îi făcu semn. Apoi porunci prizonierilor să meargă pe potecă ameninţându-i că dacă încearcă să fugă vor fi împuşcaţi. Se gândea că până să iasă din bătaia armelor lor, vor intra în raza de acţiune a lui Sharpless.

— Am înţeles, spuse posomorât prizonierul care vorbise mai înainte. Ne trimiţi în drumul celui care trage.

— Poate e vreun amic al vostru, sugeră Bill.

— Poate. Sper chiar.

— Stai! Daţi-i drumul!

Cei trei oameni porniră încet pe potecă. Nimeni nu trase în ei. Sharpless înainta şi-i luă cu sine. Bill îi strigă apoi să plece repede.

Bill şi Canfield se aşezară sub coasta râpoasă a unui deal. Ştiau că dealul acela se continuă cu altele aşa că hotărâră să meargă pe unde au venit, spre a se putea sui pe culme. Când să pornească auziră zgomot de copite în urma lor. Era omul lui Sharpless. Inima lui Bill bătu cu putere. Se temea că Sharpless a fost atacat. Dar văzând că omul era liber şi nimeni nu trăgea după el îşi dădu seama că nu s-a întâmplat nimic. La jumătatea distanţei, se auzi o împuşcătură. Bill observă că omul fusese atins la umăr, dar se apleca pe şa şi continuă cursa, Bill ghici că cineva era ascuns în partea cealaltă a dealului aproape de vârf. Omul lui Sharpless ajunse la el gâfâind.

— A trebuit să vin. Miss Stevens ţinea cu orice preţ. M-au rănit la umăr dar nu e grav. O zgârietură. Nu vă îngrijiţi de mine. Ce trebuie să fac?

— Hai cu noi, zise Bill.

Înconjurară dealul şi conform socotelii lui Bill, cel care trăgea se găsea de cealaltă parte a dealului. Bill descăleca şi luă calul de frâu. Ceilalţi făcură la fel şi începură să urce dealul. Avantajul era că ceilalţi nu ştiau ce au de gând şi-i aşteptau să iasă din nou la lumină, crezând că vor să se unească cu Sharpless, la un moment dat. Fusese o fericire că Helen le ieşise înainte, altfel ar fi ieşit în câmp deschis şi ar fi fost împuşcaţi foarte uşor. Bill îşi dădu seama că cei vizaţi în mod special erau el şi Canfield. Dar acum când toată ferma era în luptă şi când banditii şedeau cu revolverele în mâini peste tot, oricine putea fi foarte uşor de ucis. Bill ştia cât conta în aceste ţinuturi o viaţă de om.

Ajunseră la un loc unde dealurile se uniseră într-o culme mai înaltă. Se opriră şi ascultară cu atenţie. Nici un zgomot nu se auzea. Până-n vârf nu erau decât vreo 50 de paşi dar în faţa lor se ridicau pinii singuratici care-i puneau din nou în câmp deschis. De partea cealaltă, poate că la fel ezitau

să treacă. Dar Bill văzu că singura soluţie era să meargă mai departe. Care va fi primul în vârf va avea avantajul.

Când ajunseră în vârf văzură că creasta era foarte îngustă. La 25 de paşi mai jos se afla un fel de scobitură care ieşea puţin în afară. Bill observă că omul care trăsese, înaintase până la marginea scobiturii, ca să poată ochi.

Patru oameni erau pe platforma aceea şi unul dintre ei era Gaffney. Probabil că el trăsese deoarece se afla mai în faţă. Gaffney fusese pus în încurcătură tocmai aşa cum dorise Bill. Crezuse că Bill şi ceilalţi vor încerca să fugă spre a se uni cu cei din vale, adică cu oamenii lui Sharpless. Neştiind câţi oameni putea avea Sharpless se hotărâse probabil să aştepte mai ales când văzuse pe omul lui Sharpless venind spre Bill. Presupunerile lui Bill se dovediră întemeiate: Gaffney chemă şi pe ceilalţi trei pe marginea platformei aşteptându-se probabil la vreun galop al lui Bill şi al oamenilor săi. Platforma era cam mică şi ei stăteau cam înghesuiţi. Gaffney prepara desigur o salvă pentru clipa când Bill ar fi apărut.

Bill expuse lui Canfield teoria sa.

— Să tragem! zise acesta. Sunt în mâinile noastre.

Dar Bill nu încuviinţă. Voia să-l prindă pe Gaffney viu. El avea impresia că Gaffney fusese anume ales spre a lucra cu Bolcom, care era de folos bandei doar întrucât cunoştea regiunea, locuitorii şi mai ales întrucât poseda ferma şi caii necesari unei astfel de bande. Gaffney probabil că ştia multe lucruri. Bill explica acestea lui Canfield.

— Da, ai dreptate. Dar a încercat să ne omoare, ceea ce ne permite să încercăm şi noi.

— Stai puţin! zise Bill.

Totuşi se părea că. Gaffney începea să-şi dea seama de greşeala ce o făcuse. Simţurile sale ascuţite îi spuneau că e observat. Se întoarse şi timp de câteva secunde privi spre oamenii care-l observau. Apoi scoase pistolul şi trase, dar din pricina poziţiei sale şi a nervozităţii glontele nu-şi atinse ţinta. Canfield nu mai putu răbda şi-i răspunse.

Corpul lui Gaffney se încorda ca atras de o forţă invizibilă. Deşi ceilalţi încercară să-l reţină, totuşi trupul lui

Gaffney se prăbuşi în vale. Ceilalţi trei se ridicară în picioare, căutară cu deznădejde un adăpost şi negăsind deschiseră focul. Bill văzu că-i momentul să acţioneze. Trase şi unul din cei trei duse mâinile la piept şi apoi, parcă intenţionat făcu un salt peste marginea platformei, în vale. În acelaşi timp ceilalţi doi făcură acelaşi lucru. Probabil că se rostogoliseră pe panta dealului căci acum se şi auzea zgomotul produs de copitele cailor lor. Bill şi ai săi coborâră imediat şi încălecară.

— Pe aici! indică şi Canfield, arătând drumul pe care venise Sharpless. Înconjurară poalele dealului. Canfield spera să-l mai găsească pe Gaffney în viaţă. În trecerea lui, Bill observă că Helen nu plecase cu Sharpless spre casă şi aşteptase sfârşitul luptei. Se temuse pentru el mai mult decât pentru ceilalţi, cugetă Bill în sine. Îl găsiră pe Gaffney la poalele dealului alături de omul ucis de Bill. Amândoi erau morţi de-a binelea. Îi întoarseră cu faţa în sus şi le închiseră ochii.

— Mâine, să vii împreună cu altul şi să-i îngropi pe amândoi; porunci Bill omului lui Sharpless.

Apoi se duseră spre Helen.

— Am ucis doi oameni, zise Bill, printre care şi Gaffney.

— Gaffney era un om rău, răspunse fata cu privirea întunecată, ca şi cum îşi dădea seama că vor fi şi alte victime încă. Călăriră în tăcere spre fermă. Trimiseră bucătarul sub escortă la oamenii care păzeau cireada. Bill şi Canfield dormiră până seara. Helen le prepară de mâncare.

— Bill, ar trebui să-ţi iei un alt cal de la noi, zise Helen. Ce-ai de gând acum?

— Mă duc la Bolcom, Miss răspunse Bill înfiorat, căci acum era într-adevăr de-al casei.

XV.

Bill şi Canfield se îndreptară spre ferma lui Bolcom. Cerul era senin şi stelele începeau să apară. Ferma păru mai curată în lumina argintie a serii.

La auzul zgomotului, bucătarul ieşi în prag. Desigur că mai era cineva înăuntru căci altfel n-ar fi îndrăznit.

— Spune-i lui Bolcom că suntem aici, porunci Bill.

— Intră şi spune-i singur, replică bucătarul.

Bill reflectă puţin. Bolcom juca o comedie oarecare, dar Bill nu putea s-o ghicească. Singurul lucru de făcut era să dea ochi cu Bolcom. Intrară înăuntru. Un chibrit se aprinse şi apoi o lampă. Bill îl studie pe Bolcom în tot acest timp. Era acasă de vreun ceas, două cel mult. Se îmbăiase şi era proaspăt ras. Purta o cămaşă de mătase şi nişte pantaloni negri. N-avea revolver. Figura lui era palidă, iar ochii păreau nemăsurat de largi şi sclipitori. Părea altfel ca în trecut, poate din pricină că se ferchezuise de curând. Niciun semn de nervozitate. Era complet stăpân pe sine. Un aer de siguranţă plutea în jurul lui. Desigur că plănuise ceva.

— Luaţi loc, îi pofti el rece. Vedeţi că n-am revolver. Sunteţi la mine în casă.

— Da, noi purtăm revolver, zise Bill. Aşa sunt vremurile. Ascultă, prietene, doi din acoliţii tăi sunt morţi.

Faţa lui Bolcom nu oferi nici un semn lui Bill. Dimpotrivă privirea lui Bolcom era voioasă.

— Unul dintre ei e Gaffney, adăugă Bill.

O luminiţă juca în ochii lui Bolcom, dar atât. Bill era uimit. Ori poate Bolcom ştia de moartea celor doi oameni.

— Unde-ai fost azi? întrebă Bill.

— Treaba mea. Unde a fost ucis Gaffney?

Pe dealuri, în apropiere de locul unde aţi dus cireada furată.

— Mă acuzi fără nici un ocol? Vom vedea noi. Ce vreţi de la mine?

Bill nu răspunse. Ce-i dăduse lui Bolcom atâta curaj? Deşi pierduse pe Gaffney, tovarăşul său intim, totuşi nu părea de loc afectat. Bill era foarte dezamăgit..

— Cine l-a ucis pe Gaffney?

— Eu! se repezi Canfield, care era şi el stupefiat.. Pot să mă bat cu oricare din prietenii lui.

— Gaffney era un simplu salariat, declară Bolcom. Ce pot face pentru d-voastră?

Până acum Bill fusese tăcut. Dar i se păru că Bolcom trage cu urechea. Aştepta pe cineva? Anticipase sosirea lui Bill aici? Bill nu putea şti de câţi oameni dispunea banda de-a lungul dealurilor din împrejurimi. Îşi aminti de Granger şi de fratele său, cel care conducea totul din umbră. Desigur că nu Granger era adevăratul său nume.

— Ai văzut azi pe vreunul din oamenii lui Granger? întrebă Bill furios.

De-abia când pronunţă numele îşi dădu seama cât de importantă era întrebarea şi deveni calm. Bolcom se opri. Ochii lui deveniră şi mai mari, în timp ce dădu capul înapoi ca în urma unei lovituri.

— Ştii despre cine vorbesc. Băieţii aceia care au ieşit de curând din închisoare. Acum se numesc Granger dar nu ăsta-i adevăratul lor nume.

— Nu ştiu ce vrei să spui! spuse Bolcom mohorât.

— Am pus mâna pe unul din ei. Pe cel bătrân dar şi pe cel mai important. Dar acum suntem pe urmele celui tânăr.

Bolcom surâse şi Bill îşi dădu seama că a greşit. Probabil că tânărul Granger nici nu era cu banda acum, ci ascuns în vreun loc pe care Bolcom îl ştia inabordabil.

— Mai e vreme încă, zise Bill nepăsător. În ce hal a murit Granger! În orice caz avea o limbă ascuţită.

— Ce-a spus? întrebă Bolcom sprijinindu-se de masă şi aplecându-se spre Bill, care-l privi adânc în ochi. Nu ştiu ce vorbeşti şi nu mă interesează, continuă Bolcom înţelegând că a făcut o greşeală.

— Avem altceva care te va interesa. Îmbracă-te şi hai cu

noi.. Nu-ţi lua revolverul.

— Nu ies din casă noaptea!

— Ori vii ori te ducem legat de cal. Prea ai devenit politicos şi mi se pare că trebuie să ne grăbim.

— Pot să spun ceva bucătarului?

— Nu. Nu-i vreme.

— Pete, strigă Bolcom, adu-mi calul.

— Pete, îmi placi, rânji Canfield. Te însoţesc.

— Cum vrei, făcu acesta.

Când se aduse calul, Bolcom răsuci o ţigară apoi ieşi înaintea lui Bill. Când Bolcom se opri, Bill îi înfipse ţeava revolverului în spate şi-l întrebă la ureche.

— Pe cine aştepţi?

— Pe nimeni!

— Minţi. Pe cine aştepţi?

— Nişte prieteni din Sud. Toţi oamenii au prieteni. Pete, dacă vine cineva spune-le că sunt la ferma lui Stevens.

Bill nu se împotrivi acestei informaţii. Bolcom nu va aduce banda sub ochii lui Helen şi pe urmă ferma lui Stevens era bine păzită acum.

— Mai e ceva înainte de a pleca, Bolcom, zise Bill. Eşti ruinat, nu-i aşa?

În ciuda revolverului, Bolcom se întoarse. Părea că-i gata să-l sfâşie pe Bill, care înţelese că l-a lovit unde trebuia. Un motiv al complicităţii lui Bolcom, era dovedit. Bolcom era îngrozit şi-i clănţăneau dinţii.

— Ah! Câine! Am să te învăţ eu să te amesteci în treburile mele.

— Ei drace! Tu nu ai treburi personale. Hai. Ia-o înainte.

Bill voia să lase lucrurile încurcate spre a da de gândit lui Bolcom. Acesta ştia acum că Bill intrase în contact cu banda şi că-i cunoştea situaţia bănească. Bolcom călărea încet în faţa lor reflectând. Bill avea impresia că mai înainte de a se termina noaptea Bolcom va face mai mult decât să cugete, ca acum. Ajunşi la ferma lui Stevens, Bill îl lăsă în grija lui Canfield şi se duse în casă. Helen şi Sharpless era în bucătărie.

— Am nevoie de Eyler, Sharpless, zise Bill.

În timp ce Sharpless se duse după Eyler, Bill privi pe Helen. Nu părea emoţionată. Se aşteptase desigur la scene violente.

— L-ai văzut pe Bolcom? întrebă ea.

— E afară!

— Ce… începu Helen, dar se opri.

Bill înţelese că voise să-l întrebe ce va face cu Eyler şi Bolcom, dar se stăpânise. În astfel de cazuri ea ştia că orice întrebări nu fac decât să piardă vremea. Bill respectă tăcerea lui Helen.

Sharpless îl împinse pe Eyler în cameră. Bill ceru un cal pentru Eyler, fără a-i acorda vreo importanţă acestuia. Eyler nu dormise de loc. Îi crescuse barba şi era ciufulit. Acum privea la toţi pe rând trecându-şi nervos mâna prin păr. Câtva timp tăcu, dar apoi nu se mai putu stăpâni şi dădu frâu liber curiozităţii sale.

— Pentru ce-mi dai calul? Unde mă duci?

— Gaffney, Granger şi încă un om au fost împuşcaţi azi!

Eyler nu păru mişcat.

— Gaffney nu era prea bun prieten cu mine. Ne-am certat odată când era supărat.

— De ce era supărat?

— Oh! Nimica toată! Cine-i Granger?

Bill fu surprins. Credea că Eyler face parte din bandă dar el nu-l cunoştea pe Granger. Eyler era prea mărginit ca să se prefacă. Vasăzică nu cunoştea banda! O clipă Bill nu ştiu ce să facă, dar amintindu-şi că Eyler fugise la Bolcom şi că tot acolo-l căutase pe Bill, hotărî să-l ducă afară.

— Hai afară, porunci el.

În timp ce Sharpless îl scotea afară pe Eyler, Bill privi la Helen…

— Eşti îngrijorată, Miss?

— Puţin, mărturisi fata.

— Totul merge bine. N-avea nici o grijă.

— Îţi pierzi timpul pentru mine.

— Acum mi-l pierd pentru amândoi.

Făcu un gest de despărţire şi plecă hotărât. În sinea lui se despărţea însă foarte greu de fata aceasta. Îşi dădu

seama că viaţa lui era strâns legată de a ei.. Dacă ea nu va avea pentru el aceleaşi sentimente pe care i le purta Bill, atunci viaţa lui nu va mai fi decât o tristă pribegie. Când să încalece dădu din umeri. Canfield îl silise pe Eyler să suie în şa, dar Bolcom se opunea.

— Domnul acesta nu vrea să meargă cu noi, zise Canfield. Se crede prea mare. Din nou Bill observa la Bolcom o atitudine de aşteptare. Se părea că nu mai era timp de pierdut. Bill îl smuci pe Bolcom de o mână şi luându-l în braţe îl urcă cu sila pe şa.

— Stai acolo că altfel te lovesc! zise Bill.

Când se întoarse spre propriul său cal, observă o pată de lumină, ce venea dinspre uşă. Helen era în prag. Bill îl pocni pe Bolcom cu pumnul în falcă. N-ar fi vrut să facă asta în prezenţa lui Helen, dar Bolcom continua să se împotrivească. În sfârşit fură toţi călări şi porniră. Canfield era în frunte şi după sfatul lui conducea spre locul unde fuseseră atacaţi de dimineaţa şi unde se aflau cele două cadavre.

După o bucată de vreme Canfield se opri. Lumina lunii era puternică şi cele două cadavre se puteau distinge bine.

— Jos, domnilor! porunci Bill.

— Eu nu mă dau jos, declară Bolcom privind cele două chipuri vinete şi înţepenite.

— Vrei să te trag cu sila jos? întrebă Bill înaintând spre el.

— Ah! Cum ai să plăteşti pentru toate acestea, zise Bolcom, dar descălecă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat aici, Bolcom, sau cel puţin nu ştiu totul, începu Bill. Stevens a murit din cauza loviturii. Granger e mort departe de aici. Aceştia doi sunt morţi lângă noi. Cine răspunde de toţi aceştia? Cine jefuieşte şi ucide pe aici? Cine era gata să răpească fata? Cea mai scârboasă adunătură care a fost vreodată prin partea locului. Nu-i adevărat, Bolcom? Şi cine l-a ucis pe Creţul?

— Creţul? întrebă mirat Bolcom.

Bill se opri şi-şi şterse fruntea cu mâneca, necăjit. Drace, toate lucrurile păreau, ca nişte iţe încurcate. Când mergeau toate într-o direcţie, când se încurcau şi se încrucişau de nu

le mai puteai da de capăt. Bolcom era amestecat. Eyler era amestecat. Granger, Gaffney şi ceilalţi erau şi ei amestecaţi, fiecare în parte, dar Bill nu izbutea să găsească un fir central care să-l ducă la dezlegarea enigmei. Îşi pierdu răbdarea:

— Începem cu Eyler.

— Sigur, aprobă Canfield, luând frânghia şi păşind spre Eyler. Acesta părea gata să fugă. Nu poţi să fugi, Eyler. Arunc lasoul şi te aduc înapoi târâş. Lungeşte-te la pământ.

— Nu vreau.

— Vrei să fii târât pe jos cu frânghia de gât?

Eyler se uită la Bolcom scuzându-se.

— N-ai să îndrăzneşti să faci lucrul acesta, Carey!

— Jos, Eyler, porunci Bill.

Eyler se lăsă în patru labe şi Canfield începu să strângă frânghiile în jurul picioarelor, pregătindu-l pentru tortură.

XVI.

Eyler ridică uşor, capul şi privi la Bolcom. În ochii săi stăruia o întrebare şi o sfidare în acelaşi timp. Eyler îl întreba pe Bolcom cum ar putea scăpa de tortura apropiată şi ce ar fi putut face. Bolcom nu răspunse dar îşi reluă din nou poziţia de ascultare.

— Ce aştepţi, Bolcom? întrebă Bill.

— N-aştept nimic.

— Minţi. Aştepţi ceva şi încă de când ai plecat de-acasă. Cred că şi eu voi auzi şi te avertizez: fii liniştit.

Canfield legase picioarele şi mâinile lui Eyler. Frânghiile care-i legau picioarele le trecuse pe după nişte copaci. Când Bill şi Canfield ar fi tras fiecare de un capăt desigur că numai bine nu putea să-i fie lui Eyler, care era răstignit pe pământ.

Poziţia lui Eyler devenise de pe acum incomodă şi putea să se înrăutăţească oricând. Din nou aruncă o privire veninoasă spre Bolcom. Îl blestemă în toate chipurile, întrebându-l de ce permite acest lucru. Bolcom se gândea, ce credea Eyler că poate face el.

La un gest al lui Canfield, Bill apucă frânghiile de la picioare iar Canfield pe cea de la cap şi mâini. Traseră puţin. Eyler gemu, mai mult de formă, totuşi Bill nu voia să-l chinuiască mai mult decât era nevoie. Era gata să-i dea drumul îndată ce Eyler era dispus să vorbească. Bill se apropie de el şi-l privi cu răceală.

— Cred că nu continuaţi. Aţi ajuns unde aţi vrut, făcu Eyler.

— Nu mai continuăm, încuviinţă Bill.

— Bun! Dezlegaţi-mă. Am să vă spun tot ce ştiu, dar nu-i prea mult.

— Am să ştiu dacă minţi!

— Văd! Ştiu o grămadă de lucruri.

Bolcom păşi spre Eyler, care stătea acum mai comod. Bill îl împinse îndărăt.

— Stai liniştit. Acum îţi vine rândul şi ţie.

— Ai de gând să încerci asta cu mine?

— Absolut!

— Să nu faci asta. Am... se întrerupse. Îşi dădea seama că era cu totul în puterea acestor oameni. Îngălbeni şi-l privi cu teamă pe Eyler.

— Lucram la Stevens, începu Eyler, când Bolcom veni la mine şi...

— Eyler, taci. Ţie dor de vreun glonte?

— Un glonte n-ar fi rău oricum, rânji Eyler. Cum spuneam, Carey, Bolcom veni şi mă întrebă dacă nu vreau să câştig bani în plus. Cum să nu vreau? Trebuia să observ tot ce se petrece la ferma lui Stevens, pentru o sută de dolari. I-am spus că Stevens se duce să cumpere vite din Montana; că vinde altele lui Sharpless, etc. Bolcom a furat actul de vânzare de la Sharpless. Apoi am aflat de moartea lui Stevens şi de planul de a se fura cireada. Toate erau noutăţi pentru mine. Eu îmi exercitam mai departe funcţia de observator dar nu mai aveam nimic de observat.

— Unde-s cei o sută de dolari?

— Aici, în buzunar şi Eyler scoase un teanc de bancnote de la piept. Apoi la un semn a lui Bill îl băgă la loc...

— Unde erai în ziua când te-am prins la Bolcom?

— Plecasem cu Bolcom spre sud. După câtăva vreme Bolcom se întoarse în şa, mi-a spus că eşti aşa şi pe dincolo şi-mi promise 200 de dolari dacă te dobor.

— Vroiai să mă omori pentru 200 de dolari?

— 200 de dolari e o sumă oricum. Vream să plec de pe aici la oraş.

— Rândul lui Bolcom, Canfield, porunci Bill.

Bolcom scoase un sunet de protest şi încercă să fugă dar Bill îl târî înapoi.

— Ai făcut pe grozavul şi în faţa fetei, zise Bolcom. Umbli după ea. Asta-i tot ce doreşti. Am văzut eu de mult. Dar n-ai s-o iei, câine blestemat.

Bill se mânie când văzu că pomeneşte de Helen. Îl trânti jos în timp ce Canfield îl dezlegase pe Eyler, care se şi uita la calul său.

— Nu încerca să fugi Eyler, zise Bill. Un glonte ţi-e rezervat în acest caz. Canfield legă frânghiile de mâinile lui Bolcom iar Bill de picioare.

— Vorbesc, gemu Bolcom. Spun totul. Dar nu ştiu prea mult.

— Ah! Trebuie să-i simţi puţin gustul, zise Canfield. Altfel vei minţi din nou.

Trecură frânghiile pe după copaci şi începură să tragă. Probabil că nici Canfield nu-l putea suferi pe Bolcom căci trase dublu ca la Eyler. Un geamăt de durere şi de groază ieşi din gura lui Bolcom. Slabiră strânsoarea şi Bill păşi spre el tulburat. Sudoarea şiroia pe faţa lui Bolcom. Încerca să se şteargă cu mâna dar n-avea putere.

— Laşule, îi aruncă lui Bill, întinzând gâtul în direcţia de unde veniseră. Din nou era într-o atitudine de aşteptare.

— Nu ştiu pe cine aştepţi Bolcom, dar nu putem pierde vremea. Vrei să vorbeşti?

— Da, răspunse Bolcom.

Bill desfăcu frânghia şi-l ajută să se ridice în picioare.

— Să nu minţi, zise Bill amabil. Nici mie nu-mi place meseria asta. Istoriseşte scurt.

— În primul rând, începu Bolcom, n-am nimic a face cu asasinarea lui Stevens. Deşi aveam nevoie de bani, nu l-aş fi omorât pentru aşa ceva. Moştenisem oarecare avere dar am petrecut mult şi am risipit-o, căci nu munceam deloc. La un moment dat m-am trezit dator şi nimeni nu mai avea încredere în mine. Un timp sperai să fac rost cât mai repede de bani. O femeie era şi ea amestecată.

Nu aveam nimic de vândut decât o herghelie de cai aproape sălbatici, dintre care un sfert se pierduseră. Îmi trebuiau oameni ca să-i găsească şi nu puteam fugi singur după ei. Atunci veni Gaffney.

Se opri un moment ca şi cum numai Gaffney ar fi fost de vină pentru toate nenorocirile care veniseră pe capul lui.

— Într-o zi veni Gaffney, continuă el. I-am dat să

mănânce. Era foarte vorbăreţ. De-abia acum îmi dau seama că el mă cunoştea bine. Se scuză că a venit aşa nepoftit. Eu eram nebun de supărare şi nu m-am mirat de unde ştia că n-am bani. Mi-a spus că-mi va arăta cum să fac rost de parale.

Se opri din nou să asculte, dar nici un sunet nu era afară de urletul îndepărtat al şacalilor.

— Oh, doamne! Ce fac eu? Ce vorbesc eu? Sunt în iad nu altceva, se văită el. Gaffney insistă să-l iau tovarăş, căci se pricepea la cai. L-am prezentat la multă lume drept tovarăşul meu. Le spuneam că era un fost miner şi că amândoi voiam să organizăm ferma mea. Cred că tatei nu i-ar fi convenit acest om căci lumea începu să mă privească chiorâş. Nimeni nu spunea nimic, dar se vedea.

Gaffney nu-şi pierdu vremea. Mărturisi că face parte dintr-una din cele mai mari bande din Oregon. Ştia că sunt „băieţi” prin apropiere. Granger îi adusese şi erau gata la orice. Atunci m-am dus la Eyler. L-am ales pe el dintre toţi oamenii lui Stevens deoarece mi se păruse cel mai nimerit pentru ceea ce vream eu. Eyler nu-şi ţinu însă gura. I-a spus probabil lui Ostrom, căci într-o zi acesta veni la mine şi ameninţându-mă cu revolverul mă sili să-l duc la Gaffney.

E adevărat că cine se aseamănă se adună, căci Ostrom şi Gaffney se potriveau de minune. Când i-am spus lui Gaffney despre călătoria lui Stevens mi-a râs în nas. Banda ştia totul şi nu se încredea în nimeni, zicea el. Dacă mă voi purta cum trebuie nu mi se va întâmpla nimic, mă asigură Gaffney. Ce puteam să fac? Eyler, Ostrom şi Gaffney se uniseră toţi împotriva mea. Apoi am aflat de asasinarea lui Stevens. Nu ştiu cum i s-au furat banii. Probabil fusese jefuit mai înainte de a încerca să treacă râul.

— L-ai întâlnit vreodată pe Granger?

— Odată, Gaffney l-a adus noaptea în casă. Voia să prade ferma lui Stevens. Era lucru uşor căci nu erau decât câţiva argaţi dintre care doi în slujba lui Gaffney. Oricine s-ar fi împotrivit trebuia împuşcat. Atunci ai intrat tu în scenă. Gaffney îmi dădu să înţeleg că era rolul meu să te distrug. Dar nu puteam. I-am promis 200 dolari lui Eyler ca s-o facă:

N-aveam atâţia bani la mine, dar i-am făgăduit că-i dau după ce face treaba.

— Cunoşti pe alt Granger, un frate al acestuia? întrebă Bill reţinându-şi respiraţia.

— N-am auzit niciodată de el, răspunse Bolcom surprins. Gaffney spunea că Granger, era şeful şi n-a pomenit de altul.

— Cine l-a ucis pe Stevens, atunci?

— Nu ştiu. Se foloseau de mine, dar nu-mi spuneau totul.

— Şi voiai să mă omori din motive personale?

— Din pricina lui Miss Stevens.

— Nu o amesteca pe ea aici.

— Tu m-ai provocat. Toată viaţa am iubit-o. Ce bine era dacă mă spovedeam ei. I-ar fi spus tatălui său să mă ajute.

— Unde te duceai în noaptea aceea cu Eyler?

— Nu ştiam prea bine. Voiam să fug până nu mi se întâmpla ceva.

— D-aia l-ai luat şi pe Eyler?

— Mi-era frică singur.

Bill avu impresia că totul e adevărat. Omul acesta era slab şi egoist. Nu-l interesau durerile altora, doar ale lui. Observându-l din nou, Bill nu-l mai găsi atât de demn de încredere. Până acum spusese adevărul da de-abia de aici înainte începea minciuna. Din nou Bolcom părea că ascultă şi aşteaptă ceva.

— Aştepţi pe cineva să vină să te scape?

— Nu! strigă Bolcom cu un accent foarte veridic. Să-i ia dracul pe toţi, împreună cu Eyler şi Ostrom.

— Unde-i Ostrom?

— E mort. Gaffney n-a vrut să-i dea nimic din bani, luaţi de la Stevens, spunând că nici el n-a văzut o centimă până atunci şi că nu ştia nimic despre omor. Ostrom cerea partea lui şi ameninţă cu pistolul. Gaffney care de-abia aştepta acest lucru l-a împuşcat mai înainte ca Ostrom să-şi scoată revolverul său. L-am îngropat chiar în noaptea aceea.

— Ostrom a plătit repede pentru mârşăviile lui, comentă Bill. Un singur lucru mă neliniştește. Pe cine aştepţi?

— Pe nimeni, la dracu. Sunt nervos şi…

Un zgomot prin noapte îl întrerupse. Bill deveni atent şi imediat înţelese ce era. O ceată de călăreţi sosea zgomotos. În timp ce asculta, zgomotul se înteţi. Fără emoţie Bill îl dezlegă pe Bolcom la mâini. Canfield la picioare. Pe faţa lui Bolcom lucea un surâs de triumf. Părea că nu-i în toate minţile.

— Încălecaţi, porunci Bill. Mergeţi cu noi şi repede. Iar ai uneltit ceva, Bolcom.

Bolcom nu mişcă. Apoi începu să râdă ascuţit.

— Am uneltit? gemu el. Sigur că da! izbucni apoi. Am ridicat toată regiunea împotriva voastră. Toată noaptea am umblat răspândind vestea uciderii lui Stevens. Le-am spus că ai fost de faţă. Apoi că ai venit încoace împuşcând oamenii şi adunând vitele. Ai ucis trei oameni, tu şi prietenul tău. Cred că sunt cel puţin 20 de oameni care te urmăresc. Ştii ce-ţi vor face Carey, tu care torturezi oameni şi care eşti bun ţintaş. Te vor spânzura mai înainte să apuci să le spui ceva. Asta-ţi vor face. Cine a câştigat acum? Tu, sau eu? Tu care ai sedus fata aceea, fata mea. Am să-ţi arăt eu.

Apoi apucă pulpanele hainei şi începu să-şi facă vânt cu ele. Bill observase că toate acestea fierbeau de mult în el, lipsa de bani şi faptul că banda în loc să-l ajute mai rău îl încurca. Atitudinea schimbată a lui Helen faţă de el, toate acestea îl zbuciumaseră şi acum era aproape nebun. Dacă s-ar fi gândit ar fi observat că Bill putea foarte uşor să-l împuşte şi dacă nu Bill, atunci Canfield, ale cărui mişcări o dovedeau din plin.

Bill simţi că îl umple mânia dar se reţinu. Sânge nu trebuia acum. Îşi dădea seama de pericol fără să mai asculte pe Bolcom. Ştia cum procedează aceste potere: îl vor interoga foarte scurt şi cum el nu va putea nega afirmaţiile lui Bolcom, nici tăgădui uciderea celor trei oameni, nu vor mai socoti necesare alte explicaţii. O frânghie şi totul era sfârşit.

Zgomotul se apropia din ce în ce. Nu se putea şti pe care parte a dealului vor veni. Bill hotărî că vor sosi pe cealaltă parte, unde urmele erau precise. Fuga era cu neputinţă şi

asta-l înspăimânta pe Bill. Prea mulţi urmăritori, care vor împânzi dealurile şi care nu vor înceta până nu-l vor prinde. Plus de asta, fuga însemna o recunoaştere a vinovăţiei.

Pe de altă parte erau împovăraţi de Bolcom şi Eyler. Oricât, nu puteau fugi tot atât de repede, ca şi cum ar fi fost singuri şi nici nu-i putea omorî cu sânge rece spre a scăpa de ei.

Se întoarse spre Canfield care-l privea cu răceala. Apoi spre Bolcom:

— Bolcom, tu pe mine vrei să pui mâna, nu-i aşa? zise Bill.

— Şi-o voi pune! strigă acesta.

Bill puse mâna pe revolver şi-l îndreptă spre Bolcom.

— Vrei să tragi?

— Nu, strigă el, nu, pot să mă audă încă şi nu mai fac gălăgie. Am să-ţi fac o propunere. Eu plec de aici îndată. Călăreţii vor fi aici în câteva minute. Spune-le c-am fugit şi Canfield n-are nici un amestec în toată afacerea asta. Eu voi rămâne singur pe dealuri. Cred că ceva mai rău nu vrei să mi se întâmple? Dacă nu vrei, atunci voi face tot ce voi putea şi asta nu va fi spre binele tău.

— Singur în dealuri, fugărit ca un mistreţ. S-a făcut. Canfield poate ţine revolverul asupra mea în timp ce povestesc. Ei vor pleca după tine şi Canfield va fi liber.

— Canfield, ia-l cu tine şi plecaţi.

— Bill, zise blând Canfield, Bolcom şi-a pierdut minţile. Şi tu ţi le-ai pierdut?

— Sper să nu.

— Nu plec, declară Canfield, fac orice, dar asta nu. Între timp o idee îi veni lui Bill. Se apropie de Canfield.

— Du-te, şopti el, intră-n contact cu Sharpless. E singura şansă. Dacă oamenii aceştia ne găsesc ne vor spânzura pe amândoi.

— Poate că ai dreptate. E mai bine aşa.

Copitele cailor se auzeau acum din ce în ce mai aproape.

Canfield se duse la Bolcom şi-l îndemnă să urce în şa. Cu mâinile tremurătoare, cu privirea lucitoare, Bolcom încalecă. Eyler îl urmă. Cu un gest de resemnare la adresa

lui Bill, Canfield sări şi el în şa.

— Bolcom, spuse el sălbatic, dacă nu-ţi ţii făgăduiala te fac ciur. Poate că va fi ultima mea ispravă, dar să ştii că eu mă ţin de făgăduiala. Dă-i drumul, câine blestemat.

Porniră înainte. Bolcom cu genunchii strânşi, apoi Eyler şi la urmă Canfield.

Bill sări şi el în şa şi porni uitându-se înapoi. Gândise că potera se va întâlni cu cei trei călăreţi, în jurul dealului dar înţelese că a calculat greşit. Zgomotul copitelor era aproape şi de pe acum Canfield şi ceilalţi trebuie să fi fost observaţi.

Asta-i dădea câteva secunde, dar preţioase. Porni în galop spre a pune şirul de dealuri între el şi drumul pe care-l luaseră urmăritorii.

Avea însă ghinion. Ajunse la un râu, unde descăleca, încercând să găsească un vad. Apoi privi dealurile din spatele râului. Petice de zăpadă se aflau printre ele. Când bătea vântul dealurile luau o culoare argintie, cum se întorceau frunzele. Era un peisaj familiar pentru Bill, în care-şi trăise toată viaţa. Un fel de nostalgie i se strecură în suflet. Mai mult dorinţa de a o revedea pe Helen. Poate că ar fi dorit s-o ducă pe Helen acasă sau să aducă casa lui lângă Helen. Ridică mâna pregătindu-se să încalece, când un strigăt ajunse la el dus de o adiere uşoară. Venea de dincolo de râu. Râul n-avea mai mult de 15 picioare lăţime în locul acela.

Se întoarse. Vreo zece oameni erau înşiraţi pe malul celălalt. Unul făcea semn şi-l strigă din nou. Bill aşteptă. Oamenii alcătuiau, cum se vedea, o poteră: erau şi mai tineri şi mai bătrâni, cum se nimerise, toţi îmbrăcaţi ca fermieri. Aveau arme, dar nu traseră. Atitudinea lor nu părea chiar ostilă. Bill hotărî să aştepte. Strigă la ei şi întrebă ce vor.

— Vino încoace. Aşteaptă-ne.

Bill crezu că acesta încercase să nu fie autoritar, dar ultimele vorbe îl trădaseră. Nu mai putea aştepta. Hotărî să sară pe cal şi să fugă între arbori, mai înainte de a fi ţintit. Tocmai vrea să se întoarcă, dar văzu că alţi doi oameni

coborâră lângă ceilalţi. Fiecare purta câte o carabină. Bill ştia acum că orice scăpare era cu neputinţă. Ar fi fost împuşcat, sau el sau calul. Îi păru bine că nu încercase să fugă. Lăsă frâul, se întoarse şi porni încet spre mal.

Cei cu carabinele erau pe mal şi-l supravegheau. Alţi trei aduseră cai, încălecară şi trecură râul, suindu-se pe mal chiar în faţa lui Bill. Unul dintre ei, un om de o vârstă mijlocie părea şeful. Îl întrebă:

— D-ta eşti Carey, nu-i aşa?

Bill ştia că nu trebuie să înceapă cu tăgăduieli. Era în mâna lor. De altfel poate că vreunul de dincolo îl cunoştea. Şi-apoi tăgada ar fi însemnat că se recunoaşte vinovat.

— Da, eu sunt, răspunse calm.

— Te căutam. Îţi vom lua revolverul.

— Mă veţi spânzura fără ca să vorbesc? întrebă el ridicând mâinile.

— Cu greu. Eu nu mă pricep niciodată. Avem vreme berechet.

— Cine mă acuză?

— Cine spune că eşti acuzat?

— Nu mai umbla cu fleacuri, făcu Bill nerăbdător. Nu m-aţi fi căutat altfel. Sunteţi a doua poteră trimisă după mine. Ai vorbit cu Bolcom?

— Bolcom? Nu-l cunosc. Tot ce ştiu e că un om a trecut ieri pe la noi spunându-ne că la sud de râul acesta s-au întâmplat lucruri rele făptuite de o bandă. Ne-am adunat şi am patrulat ca nu cumva unii dintre ei să vină şi pe la noi. Evident ne-am văzut mai întâi de interesele noastre. Am fost în josul râului şi ne-am odihnit spre dimineaţă. Numele şefului acestei bande, am auzit că-i Carey. Ni l-au descris şi seamănă cu d-ta. Acum poţi vorbi unui om!

— Numele meu e William Carey. Sunt din Montana. Urmăresc pe unul care mi-a ucis tovarăşul de mai bine de un an de zile. Am dat peste o bandă aici, cu care m-am ocupat până acum. Îl ştii pe Stevens?

— Da! Călăreţul acela spunea că a fost împuşcat, sau aşa ceva.

— A fost ucis chiar aici în râu. Am văzut cu ochii mei. Îţi

voi povesti apoi şi altele. Cei trei oameni erau în faţa lui când Bill vorbise. Şeful lor privi pătrunzător la el. Bill îi întoarse privirea cu demnitate.

— Hm! făcu omul când termină. Vorbeşti puţin. Pare să fie ceva mai important ca de obicei. Ne vom sfătui cu toţii şi vom vedea.

Strigă oamenii şi aceştia străbătură râul. Cei cu carabinele înaintară ţinându-le deasupra apei. Bill îi privi pe toţi ca răceală. Şeful repetă povestea lui Bill cât putu mai fidel.

— M-am uitat la omul acesta, zise unul dintre ei. Vom pierde doar puţină vreme. Mai bine pierdem o lună decât să facem vreo greşeală. Nu suntem pripiţi.

— Sper că nu, făcu şeful. Ai mâncat amice? se adresă el lui Bill.

— Nu încă. Dar nu vă obosiţi pentru mine.

— Ne-am obosit destul, se strâmbă şeful.

— Ascultă, cunoşti pe Sharpless? întrebă Bill.

— Da; l-am cunoscut. A fost pe la noi ca să închirieze o fermă. Mi-a luat unul dintre cel mai buni oameni pe care-i aveam.

— Sharpless are ferma la sud de acest râu. El a fost jefuit de biletul de vânzare al vitelor. Va depune pentru mine.

— Bun! O să-ţi dăm ceva de mâncare şi vom merge într-acolo…

Bill privise pe oamenii din faţa sa şi pe cei din dreapta sa. Şeful se îmblânzise oarecum. Nimeni nu făcu vreo obiecţie. Totuşi mai erau câţiva oameni în spate şi Bill căuta să vadă cum arată. Privirea lui întâlni doi agenţi obişnuiţi apoi se opri asupra unui al treilea om, ultimul.

Deodată gâtlejul lui Bill deveni uscat. Un val i se puse pe ochi. Pipăi după ceva să se sprijine. Faţa lui deveni albă ca ceara.

— Drace! Stai uşor, băiatule, vorbi şeful. Eşti mort de foame. Nu-mi plac oamenii care mor de foame fie şi răufăcători sau boieri din Montana. Faceţi foc şi preparaţi puţină cafea şi pâine.

Privirea lui Bill se însenină. Dădu din cap şi zâmbi în silă.

Nu îndrăznea să se mai uite la omul din urmă. O poftă de omor, urma confuziei mintale şi slăbiciunii fizice.

XVII.

În timp ce i se prepara mâncarea Bill îşi recapătă stăpânirea de sine. De data asta urmărirea lui se terminase şi omul nici nu-i dădea atenţie lui Bill. Toţi se limpeziseră şi stăteau de vorbă. Îndată ce-şi reveni Bill privi din nou în jurul său, până ajunse iar la omul cu pricina, care asculta şi el discuţia camarazilor săi. Bill n-ar fi fost surprins dacă i-ar fi întâlnit brusc privirea scrutătoare.

Chipul omului era curat şi arămiu. Deşi tânăr avea riduri la ochi şi în jurul gurii. Ochii erau puţin holbaţi şi albaştri. Nasul era subţire şi puţin curbat, iar buzele subţiri formau o gură crudă. Era un om rece ca o reptilă. Ceva îl scotea din rândul celorlalţi, ceva brutal în întreaga lui fiinţă.

Era de fapt omul care-l omorâse pe Creţul şi-l asasinase pe Stevens. Bill era sigur de asta, după ce închizând ochii îl confruntase cu descrierea pe care i-o făcuse tatăl său despre ucigaşul lui Creţul. Apoi rechemă în minte imaginea celui care-l omorâse pe Stevens, ajutat parcă şi de faptul că era chiar pe malul râului cu pricina. Revăzu pe cei doi călăreţi în valuri şi lovitura fatală. Stevens înecându-se, iar celălalt ieşind la mal singur şi dispărând printre arbori.

Acesta era omul.

— Ţi-ai revenit?

— Aş vrea să-ţi spun ceva.

De obicei un om care era urmărit şi prins nu putea avea convorbiri particulare dar şeful nu-l putea respinge imediat.

— Te-am cercetat, spuse acesta. Nu ai aerul unui ucigaş. Nici nu-mi vine să te numesc astfel.

Bill aruncă o privire spre omul lui. Nu părea să fi auzit aceste cuvinte şi stătea nemişcat ca o statuie ascultând vorbele celorlalţi.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, se rugă Bill.

— Bun! Vino încoace. Nu-i nimica rău în asta şi amândoi merseră deoparte.

— Dă-mi o şansă. Îţi voi dovedi la vreme că nu sunt omul pe care-l căutaţi. Vrei să-mi faci favoarea de a-mi spune numele d-tale?

— Nu văd ce rău ai putea să faci numelui meu, surâse omul. Mă cheamă Adams.

— D-le Adams, ai vrea să-mi dai o informaţie despre unul din oamenii aceştia?

— Cum să nu?

— Nu privi împrejur. Ultimul om din partea aceea. Poate ai observat unde şedea.

— Băiatul acela? Lucrează la mine. N-am de mult un om atât de priceput.

— De când e la d-ta?

— De trei luni. E liniştit ca o stâncă.

— Poate, murmură Bill. A fost plecat în ultimul timp?

— Da, pentru o săptămână şi s-a întors în ziua când mi s-a spus c-a fost ucis Stevens. Acum nu-mi spune că el l-a omorât. Nu te blamez că încerci o scăpare, dar caută ceva mai serios. Îţi spun, mie nu-mi pari vinovat. Nu arăţi şi nu acţionezi ca un vinovat. Totuşi ai multe şanse să fii spânzurat. Poate că vei reuşi să scapi. Ce s-a întâmplat? Ai fost amestecat fără să vrei şi n-ai ştiut ceea ce ai făcut?

— Nu l-am ucis pe Stevens, replică Bill. Am să ţi-o dovedesc. Bolcom a răspândit această veste. A umplut regiunea cu povestea asta şi toţi au plecat în urmărirea mea.

Am să-ţi cer un lucru, Adams. Să nu spui nimic despre mine până nu ajungem la ferma lui Stevens. Şi să nu mă priveşti, aşa ca ceilalţi, drept un asasin.

Vrei să faci asta?

— Nu prea vorbesc de felul meu. Voi anunţa şi pe ceilalţi doi care ţi-au auzit depoziţia. Nu vreau să fac vreo nedreptate.

Se duse la oamenii aceia şi le vorbi foarte scurt. Apoi porunci ca toată lumea să încalece. Bill privi omul său:

acţiona în acelaşi fel ca şi omul din râu. Aceeaşi hotărâre în gesturi.

Sub conducerea lui Adams o luară spre sud, pe acelaşi drum pe unde venise Bill. Adams poruncise ca Bill să călătorească alături de el în fruntea poterei. Nu vorbea, dar Bill simţi un murmur înapoia sa care crescu din ce în ce până când ajunse la primii oameni din spatele lui Adams.

— Mai bine v-aţi păstra energia pentru alte lucruri decât să flecăriţi, spuse Adams. Despre ce-i vorba?

O tăcere deplină urmă acestei întrebări. Bill ştia ce înseamnă această tăcere, era o tăcere bănuitoare. Înţelese că Adams nu voia să-l vadă privind înapoi, dar voi să descopere care e pricina discuţiilor. Întoarse capul. Cei doi oameni din spatele său se uitau tocmai la el.

Cineva trebuia să fi spus ceva important şi cu oarecare patimă. Patima se comunicase şi celorlalţi, căci oamenii din spate îl priveau pe Bill într-un fel ca şi cum s-ar fi bucurat să-l spânzure cât mai repede.

Bill se întoarse în şa şi observă că Adams îl privea curios. Tăcu totuşi şi-şi continuară drumul. Când soarele era la amiază, Adams hotărî să facă o haltă. Prânziră cu cafea, pâine şi carne. Ceilalţi oameni şedeau la vreo zece paşi privind fiecare la ce mânca. Nici unul nu dorea să vorbească cu Bill. Adams îşi dădu şi el seama de situaţie. Figura lui se înăspri şi se întoarse către ei.

— Ei, ce s-a întâmplat?

Nimeni nu răspunse. Terminaseră de mâncat şi aşteptau. Un om între două vârste vorbi:

— De ce dracu nu ne spui despre ce este vorba, Adams? Ce? Am plecat la vânătoare de gâşte sălbatice? Am prins trei oameni până acum şi la doi le-am dat drumul. Nu vrem să-i liberăm şi pe al treilea. Unde ne duci, aşa, orbeşte?

Adams păşi încet spre el şi-l înfruntă cu privirea. Bill văzu că era un moment critic pentru el. Totul atârna de felul cum se purta Adams. Acesta însă, după cum am văzut, era un bun ţintaş căruia nu-i plăcea să dea socoteală oricui. O roşeaţă vie se urcă pe chipul său.

— Cine ţi-a spus că vă duc orbeşte?

Bill văzu că Adams pusese accentul cum trebuia. Din fericire omul acela era unul care se găseşte în faţă şi nu ştia nimic precis. Şoapte trecură din om în om.

— Sunt vorbe pe aici, spuse omul şovăind.

— Da. Am auzit. Le-am interzis, nu? Vrei să iei conducerea Moony?

— Nu! De ce? Dar nu vrem să mergem aşa fără să ştim unde.

— Mi se pare că nu ştii nimic precis. Acţionez când un om ia drumul acesta. Poate că ne va fi de folos. E cineva care are ceva de spus mai bine întemeiat? Cine?

Bill văzu că-şi făcuse un prieten. Văzuse de multe ori oameni care făceau după capul lor. Aşa era în Vest. Apreciezi un om, îl judeci dacă-i necesar şi apoi îţi retragi părerea bună sau rea, aşa cum făcuse Adams.

— Nu fiţi ruşinoşi, continuă glumeţ Adams. Daca cineva are ceva de spus, lăsaţi-l să spună!

Bill văzu cum oamenii se întorceau pe rând unul la altul. Ultimul se întoarse spre Granger care privea drept înainte, neavând la cine să se mai întoarcă. Acum Bill era sigur că de la el pornise totul.

— Vasăzică, nimeni? zise Adams.

— Mr. Adams, şopti Bill, cum se numeşte băiatul acela?

— Crocker.

— D-ta i-ai spus să ia parte la urmărire?

— Nu m-am gândit la asta până acum. Era pe acolo când a venit călăreţul. A râs şi mi-a spus să-l iau cu mine. Spunea că ştie să găsească orice urmă. L-am luat.

— Câţi oameni ai aici?

— Cinci, afară de mine.

Popasul se sfârşise. Încălecarea. Bill se lăsă în şa. Acum se aplecă Adams spre el.

— Îmi vorbeşti ca şi cum totul ar fi în regulă. Văd că nutreşti o mare speranţă.

Bill dădu din cap. Din nou reveni întrebarea chinuitoare. Cum îl recunoscuse?

Deodată îşi zâmbi singur. Răspunsul venise singur dintr-un colţ al creierului, cum se întâmplă deseori. Din nou

Adams se aplecă spre el.

— Văd că zâmbeşti, ceea ce spune mult despre un om. Ce te face să râzi?

Bill se aplecă repede spre Adams.

— Mă laşi să încerc ceva?

— Cum să nu?

— Să mergem la urmă.

Întoarse calul mai înainte ca Adams să-l fi putut întreba ceva. Adams făcu la fel. Aşteptară până trecură toţi oamenii. Când trecu Crocker, Bill privi adânc în ochii lui. Ochii lui Crocker deveniră mai întunecaţi, ca şi cum ar fi îngheţat. Adams şi Bill porniră în urma oamenilor. La cererea lui Bill, Adams opri coloana. Bill îi şopti ceva şi Adams încuviinţă.

— Vreau ca toată lumea să privească drept înainte! zise el.

Toţi erau ţepeni în şeile lor. Îşi dădeau seama că se va întâmpla ceva. Bill privea la Crocker. Stătea ascultând întocmai ca Bolcom. Bill văzu că era lipit de şa şi puţin aplecat înainte, cu trupul încordat.

— Granger! strigă brusc Bill.

O nouă încordare era perceptibilă în corpul de pe şa. Bill înainta puţin, aproape de ultimul om.

— Frate-tău e mort, continuă Bill. Gaffney e mort şi încă un om.

Calul lui Crocker făcu un salt sub impulsia genunchilor stăpânului său. Lovi calul din faţa sa care necheză. O încurcătură se produse. Calul lui Crocker se desfăcu din îmbulzeală şi porni în galop. Până când să-şi dea oamenii seama ce se întâmplase, calul ajunsese la poalele unui deal. Bill se repezi şi el.

— Acesta-i omul care l-a ucis pe Stevens, strigă el. A omorât şi pe un tovarăş al meu. Lăsaţi-l în seama mea. Lăsaţi-ne singuri şi o tuli după ucigaş.

XVIII.

Bill nu ştia ce va face potera. Dacă-l credeau îi vor respecta dorinţa. Poate că se temeau că totul nu-i decât un joc. Crocker era un nou venit. Nu-l cunoşteau prea bine. Poate credeau, că s-au înţeles împreună.

Totul atârna de Adams. În aceeaşi clipă părerea lui fu confirmată. Auzi mişcare în spatele lui şi vocea tunătoare a lui Adams:

— Staţi acolo unde sunteţi. Eu răspund pentru el. Ştie ce face. Primul care se mişcă primeşte un glonţ de la mine.

Desigur că n-ar fi făcut acest lucru, gândi Bill, dar tumultul încetă. Seriozitatea lui Adams mai mult decât ameninţarea lui asigurase oamenii. Nu ar fi răspuns pentru un om de care n-ar fi fost sigur.

Între timp Bill ajunse la poalele dealului şi fără să se mai gândească porni pe urmele lui Crocker înconjurând colina. Spre marea lui surpriză ajunse într-o vale largă. Era un loc necunoscut pentru el şi pentru Crocker desigur.

Acesta nu se aşteptase să ajungă în câmp deschis, ci între dealuri care i-ar fi îngăduit să se ascundă.

Crocker galopa de-a lungul unui şir de dealuri cuprins de panică: Nu îndrăznea să iasă la câmp deschis şi căuta vreo trecătoare deşi de partea cealaltă a dealurilor se găsea potera lui Adams. Fugise la auzul destăinuirilor lui Bill şi acum era ca un animal fugărit care caută o vizuină să se ascundă.

Dar sorţii nu-i erau favorabili. Bill putea alerga tot atât de repede şi în plus putea să tragă, pe când el trebuia să se întoarcă în şa spre a ochi.

Bill nu voia să-l omoare acum. Nu putea să-l ucidă acum. Crocker ştia singur toată istoria bandei. Pe de altă parte îi trebuia mărturisirea lui. Deşi fuga lui era o dovadă de vinovăţie, Bill nu putea să aducă numai cadavrul inert.

Îşi căută arma. Crocker gonea de-a lungii dealurilor, dar când trecea peste unele mai înalte cădea în bătaia revolverului lui Bill. Acesta trase odată: Crocker nu se opri din goana lui nebună. Din nou Bill trase. În acest timp Crocker ajunse la un deal care înainta mult în vale. Să-l înconjoare, pierdea prea multă vreme, deşi câtva timp ar fi fost la adăpost de împuşcăturile lui Bill.

Deznădejdea se ivi în sufletul lui Crocker. În loc să ocolească dealul opri brusc calul şi se întoarse. Începu să tragă repetat în direcţia lui Bill. Dar brusca oprire şi detunăturile armei speriară calul, care se ridică în două picioare, învârtindu-se pe loc cu călăreţ cu tot. Gloanţele lui Crocker nu-l atinseră pe Bill şi din poziţia lui nu mai putea să tragă, căci trebuia să-şi îndrepte toată atenţia asupra calului. Bill se opri. Era destul de aproape de Crocker şi totul depindea de o singură împuşcătură.

Deodată calul lui Crocker se linişti. Superb călăreţ, acesta şedea nemişcat în şa. Mâna cu revolverul era puţin într-o parte. Bill trase, căci aceasta era clipa pe care o aşteptase. Arma zbură din mâna lui Crocker. Lovitura fusese norocoasă, căci Crocker nu era atins. Bill dădu pinteni calului dar văzu pe Crocker căutându-se la umăr. Probabil mai avea încă un revolver ascuns. Trebuia să fie o armă mică dar la această distanţă putea omorî un om. Din nou calul încercă să se ridice în două picioare. Bill văzu buzele lui Crocker mişcându-se în timp ce blestema probabil animalul care-i întârzia astfel apărarea. Bill trase un glonte spre capul animalului. Nu-l nimeri dar probabil că glontele-i trecuse pe la urechi deoarece se ridică din nou în două picioare iar când se lăsă iarăşi pe pământ, era de-a curmezişul faţă de Bill. Calul putuse executa această mişcare deoarece Crocker era ocupat să pună mâna pe armă. Acum o avea dar nu era în poziţie de tragere. Bill venea spre el în galop. Crocker încercă să-şi întoarcă calul dar acesta puse capul în pământ şi începu să arunce din picioarele dinapoi. La un moment dat Crocker se găsi cu mâna dreaptă lângă piept şi trase din nou. Glonţul zbură aiurea.

Acum Bill nu mai era decât la trei paşi de el. Caii ajunseră alături, dreapta lui Crocker se găsi lângă stânga lui Bill. Cu o iuţeală fulgerătoare Bill mută pistolul din mâna dreaptă în mâna stângă şi lovi cât putut antebraţul lui Crocker. Degetele acestuia amorţiră. Încercă să tragă dar degetele nu-l mai ascultau şi arma-i lunecă din mâini. Crocker se întoarce în şa şi-l apucă pe Bill de încheietura mâinii stângi. Începuse să înţeleagă că Bill nu voia să-l ucidă, din mai multe motive.

Mânia puse stăpânire pe Bill. În anul de când îl urmărise îşi imaginase de multe ori cum va fi lupta lui cu acest om. Pe atunci situaţia era mai simplă. Bill urmărea un om pe care trebuia să-l ucidă. Asta era dorinţa lui firească. Dar acum se iviseră complicaţii. Trebuia să se gândească la Helen, să capete o mărturisire din gura lui Crocker, care să stabilească vinovăţia lui nu numai în faţa lui Bill dar în faţa lumii întregi. Numai el şi Bill ştiau că-l omorâse pe Stevens. Totuşi Bill voia să lupte, ceea ce şi făcu.

Îşi aruncă arma, spre a nu se descărca cumva din întâmplare în timpul luptei corp la corp. Îl trase pe Crocker la el şi acesta îl înlănţui cu braţele.

Bill îi puse o mână pe umăr şi alta pe mijloc. Îndată îşi dădu seama că era mai puternic decât Crocker. Punându-şi toată puterea reuşi să-l smulgă din şa şi calul lui Crocker o zbughi de sub el fericit că scapă de un astfel de stăpân.

În răstimp Crocker îşi liberă mâna dreaptă. Lupta ca o pisică sălbatică. Bill îşi dădu seama când simţi cele cinci degete ale lui Crocker sfâşiindu-i obrazul, ca cinci căngi înroşite. Bill simţi valul roşu şi cald al sângelui că-i şiroia pe obraz. Între timp Bill îl ţinea strâns pe Crocker şi reuşi să-şi elibereze o mână, pe care o propti în bărbia lui Crocker dându-i capul pe spate. Această mişcare precum şi greutatea lui Crocker îl scoaseră aproape pe Bill din şa. Picioarele lui Crocker aproape atingeau pământul. Degetele lui Bill se înfipseră din ce în ce mai adânc în beregata lui. Timp de zece secunde îl ţinu astfel apoi îi dădu drumul să cadă jos. Crocker căzu în genunchi, chiar sub cal. Bill se lăsă şi el din şa deasupra lui Crocker. Calul prinse

momentul şi fugi. Crocker căzu în genunchi pe spate şi gemu voind să-şi scoată picioarele de sub el. Se rostogoli însă şi ajunse cu pântecele la pământ şi cu Bill deasupra. Ochii lui Crocker aruncau flăcări acum. Se vedea în ei pofta de a ucide. Aceeaşi privire trebuia s-o fi avut când l-a ucis pe Creţul, gândi Bill. Gândul la fostul lui tovarăş îl înverşuna pe Bill. Ce se amestecau oamenii între el şi omul care-i omorâse prietenul? Asta e o chestie pur personală. De un an întreg îl urmărea pe Crocker şi acum îl avea în mână.

Niciodată nu-şi putu explica cel apucase atunci. Se simţea într-o baie de flăcări. Apoi deodată deveni calm şi calculat. Crocker era în mâna lui. Nimeni n-avea dreptul să se amestece. Apoi îşi dădu seama că degetele sale strângeau beregata lui Crocker şi că bărbia acestuia se mişca încercând să scape. Bill râse fioros. Din orice lanţ ar fi putut scăpa Crocker dar din ghearele lui nu putea. Dar nu-l pedepsea destul în felul acesta pe Crocker. Crocker sau Granger, care o fi fost adevăratul său nume.

Uşură strânsoarea şi-l pălmui. Ochii lui Crocker erau închişi dar o clipă se întredeschiseră. Albul ochilor era injectat iar albastrul irisului devenise violet. Nu mai erau ochii unui ucigaş ci ai unui animal care suferă. Crocker întredeschise buzele şi respiră adânc într-un şuierat sinistru.

Din nou Bill îl pălmui pentru a-l trezi. Deodată Crocker începu să lupte. Într-o ultimă sforţare încercă să-l dea la o parte pe Bill şi să se ridice. Nu putu ajunge însă mai departe de genunchi căci Bill fu iar deasupra lui. Obrazul începu să-l usture acolo unde-l zgâriase Crocker. Acesta-l însemnase pe Bill pentru toată viaţa. Îşi va pune şi el semnul pe mutra lui Crocker, să-l poarte toată viaţa, până în mormânt. Îl pocni din nou pe Crocker până când acesta se linişti. Se ridică apoi deasupra, luă revolverul şi-l puse pe fruntea lui Crocker cu ţeava într-o parte. Dacă apasă pe trăgaci, îi va arde fruntea lui Crocker lăsându-i un semn pe care să-l poarte toată viaţa, cât va fi ea de lungă. Dar nu va trăi prea mult. Nu. Căci Bill îl va ucide; îl va ucide acum pe loc.

Hotărârea nu fu pusă în aplicare căci patima lui Bill muri subit. Deveni deodată grav. Privi la Crocker şi-l văzu fără suflare. Era prizonierul său. Bill se bucură că nu-l omorâse. Va avea prilejui să afle toată povestea din gura lui.

Se ridică. Doi călăreţi, urmaţi de alţii apărură la poalele dealului. Adams hotărâse că-i dăduse destul răgaz lui Bill. Erau desigur curioşi, auzind detunăturile, să vadă care era rezultatul. Când îl văzură pe Bill se îndreptară spre el cu Adams în frunte.

— L-ai prins? întrebă acesta când se apropie.

Bill suferea acum o reacţie. Lunga lui căutare se sfârşise. Prinsese pe ucigaşul Creţului şi al lui Stevens. Plus că aceasta era o veste bună pentru Helen.

În sfârşit va avea siguranţă, va şti ce s-a întâmplat cu tatăl ei. Bill va şti să-l facă pe Crocker să vorbească. Patima care-l răscolise se terminase.

Bill păru ca un om peste care trecuse un pârjol, consumându-l. Acum rămăsese cu ideea că omul îi aparţinea lui exclusiv. Nimeni nu putea să i-l ia. Privi la Adams şi-l văzu că se opreşte.

— Stai liniştit, amice, îl sfătui Adams. Eşti foarte înverşunat.

— Omul ăsta îmi aparţine, spuse Bill întunecat.

— Cred că nimeni nu are altă părere, zise repede Adams. Tu l-ai prins şi dacă povestea ta e adevărată atunci poţi să dispui de el. Arăţi parcă ai vrea să te lupţi cu toată lumea.

Omul care era să se certe cu Adams sosi şi el. Toţi alcătuiră un cerc în jurul lui Bill.

— Sunteţi o pereche de, straşnici trăgători, spuse omul acela. Nici unul n-a nimerit. Era felul lui de a arăta că nu mai are nimic împotriva lui Bill, care surâse slab.

— Făceau exerciţii, se amestecă altul.

— Pot să vorbesc cu tine Adams? întrebă Bill.

— În timp ce te-ai luptat cu amicul acesta eu am ţinut o cuvântare oamenilor. Toţi erau de partea ta. Şi-au dat seama că fuge ca să scape. Dacă aş fi în locul tău Carey eu aş da totul pe faţă. Toţi sunt morţi de curiozitate.

— Omul acesta a ucis pe prietenul meu şi pe Stevens,

zise Bill. Îl urmăresc de un an de zile. Urma lui m-a adus pe aici. Fireşte că se ocupă cu vreo blestemăţie. Oriunde era, tot de mârşăvii se ţinea. Pretind să mi-l lăsaţi mie. N-am dreptul?

— Îţi împrumut frânghia mea, făcu unul din oameni.

— Taci, zise Adams. Prea te grăbeşti. Carey, noi te credem. Se vede că tu ai dreptate şi că acesta e un criminal. Şi asta se vede după chipul lui.

— Nu-i lămurit, Adams? mârâi cel pe care-l repezise.

— Şi ce, nu este? E un om care vede ce se întâmplă în cealaltă parte a dealului.

— Da! răspunse unul din oamenii lui Adams.

— Eu am fost primul care l-am apreciat pe Carey, continuă Adams. A trebuit să vă stau împotrivă pentru asta. Iată ce vom face, Carey. Când omul se va trezi va spune şi el versiunea lui. Noi suntem cu tine, dar trebuie să-i dăm şi lui o şansă. Dacă nu spânzuri un om mai ai o şansă să-l spânzuri, dar dacă l-ai spânzurat nu mai poţi să-l spânzuri. Nu-i drept? termină Adams.

— Să procedăm la vot! se repezi omul dinainte.

— Încă o vorbă şi n-ai să mai votezi niciodată, îi spuse Adams. Carey, vom merge cu toţii la ferma, lui Stevens. Vom asculta şi povestea altora. Dacă se potriveşte, atunci poţi să-ţi formulezi cererea şi noi te vom ajuta.

— Urmaţi-mă, spuse Bill.

— Stai să-şi revină Crocker.

— Eu am oferit primul frânghia, se amestecă din nou omul cu votul. E o frânghie excelentă. Se potriveşte pe orice gât.

XIX.

Ajunseră la ferma lui Stevens, târziu după-amiază, Bill văzu imediat că acolo se afla altă poteră. Câţiva oameni se aflau prin curte şi cocoţaţi pe garduri. Caii erau în grajduri.

— Drace, dar ştiu că i-ai pus pe toţi în picioare, zise Adams lui Bill.

Unul îi zări şi îndată se produse mişcare. Adams îşi opri oamenii, Crocker, posomorât şi sfidător, călărise între Bill şi Adams şi acum privea plin de speranţe spre oamenii care le ieşiseră în întâmpinare. Adams spuse cine era şi le povesti scurt tot ce se întâmplase.

— Noi avem doi inşi aici care povestesc alte lucruri. De ce a fugit Carey?

— A fugit ca să poată face ceea ce a făcut, răspunse rece Adams.

— Sunteţi de partea lui?

— Da, sunt!

— Ce vrei să faci?

— Eu acuz pe omul acesta Crocker, Granger sau cum l-o fi chemând, de a fi ucis un prieten al meu şi pe Stevens, întrerupse Bill. Am s-o dovedesc.

— Cum ai să dovedeşti?

— În felul meu. Trebuie să-mi daţi mână liberă.

— Mi se pare ca ai avut o mână destul de liberă, observă omul.

— Cred că dacă eram legat, n-aş fi putut face nimic, răspunse Bill.

— Poate. Ce vrei în primul rând?

— Să văd pe Sharpless şi pe Canfield.

— Sharpless e aici, dar Canfield era în stare să ne cureţe pe toţi dacă-l lăsam. Ai întâlnit pe cineva venind încoace?

— Nu. De ce?

— Mai e o poteră care te caută. Credeam că te-ai dus spre Sud. Adams pare să fie de partea d-tale. Treaba lui. Eu nu vreau să nedreptăţesc pe nimeni.

— Lasă-l să facă ce vrea, se grăbi Adams.

— Canfield este în dormitorul fermei. Sharpless e în casă. Am să-l trimit în dormitor dacă vrei.

— Mulţumesc, făcu Bill.

Descălecă şi intră în dormitorul cel mare. Cei dinăuntru îl priviră curioşi. Canfield şedea pe un scaun, cu o ţigară în gură.

— Te-ai întors?

— Cum se vede! Şi l-am prins pe ucigaşul lui Stevens şi al lui Creţul.

— Ah! Nu! Nu l-ai prins, replică Canfield. Eu i-am omorât pe amândoi. Eu am comis toate crimele care s-au întâmplat pe aici de ani întregi. Sunt un mare criminal. Ştii că n-am voie să ies de aici? Sunt prizonier, sub pază, pentru că sunt tovarăşul tău…

Se auziră paşi afară şi Adams intră urmat de Sharpless. Sharpless făcu un semn lui Bill, că era satisfăcut, iar acesta-l prezentă pe Canfield lui Adams.

— Nu pot să-ţi strâng mâna d-le Adams, zise Canfield.

— De ce nu?

— Sunt un criminal. Sunt păzit. Întoarce spatele să-ţi arăt cum mi-am împuşcat victimele.

— Drace! râse Adams. Am despre d-ta aceeaşi părere ca despre Bill. Haideţi afară. Nu cred că se va întâmpla nimic. Băieţii au început să se mire.

— Unde-i Bolcom? întrebă Bill.

— În casă, sub pază, răspunse Sharpless. Oamenii aceştia au insistat să-l ţină pe Canfield, eu am stăruit să-l ţin pe Bolcom. Au făcut ei puţină gălăgie dar au primit. Azi au fost foarte liniştiţi. Miss Stevens vrea să te vadă, Carey.

Canfield nu surâse, nici nu făcu vreo observaţie cum avea în obicei. Era prea multă, lume de faţă. Bill cugeta că arată probabil ca un diavol, dar vroia să termine ce începuse. Mai avea de jucat un rol şi putea şti dacă-l va reuşi. Totul atârna de asta. Voia să încerce îndată.

— Vrei să vii înăuntru peste 5 minute, Adams? întrebă el.

Adams încuviinţă. Bill păşi spre uşă urmat de Canfield, apoi se îndreptă spre uşa casei.

Când privi înapoi, Canfield rămăsese în pragul uşii răsucind o ţigară şi privind la cer, deşi o duzină de oameni se uitau curioşi la el. Nimeni însă nu-l întrebă ceva.

Helen deschise uşa. Nu ţipă când îi văzu faţa julită, ci-l întrebă doar dacă nu vrea să o spele puţin. El scutură din cap.

— Miss Stevens, am prins pe ucigaşul tatălui d-tale şi al prietenului meu, căci e unul şi acelaşi.

— Este aici? întrebă ea. La semnul lui Bill, continuă: Adu-l înăuntru.

Bill ieşi. Adams şi Sharpless ieşiră şi ei şi le spuse ce dorea Helen. Se învoiră.

— Cine-i şeful poterei? întrebă Bill.

— Unul Wing răspunse Sharpless.

— Adams, tu Sharpless şi Wing veniţi în casă peste cinci minute. Apoi vom vedea ce pot scoate de la Crocker.

— S-a făcut, zise Adams.

Bill se îndreptă spre Crocker.

— Hai cu mine, porunci el.

— Nu merg.

Bill n-ar fi vrut să facă scandal în faţa tuturor oamenilor dar nu avea vreme de pierdut. Luă revolverul în mână. Se aştepta la exclamaţii, dar nu se întâmplă nimic, înfipse arma în coasta lui Crocker.

— Când ai intrat în prăvălia aceea, bătrânul acela era tatăl meu; spuse el cu respiraţia şuierătoare. Mi-ai ucis cel mai bun prieten. De un an te urmăresc. Apoi vocea sa deveni aproape o şoaptă. Mai curând sau mai târziu tot te ucid, asta să ştii.

Imaginea camerei din noaptea aceea şi a omorului lui Creţul se înălţă în faţa ochilor lui Crocker. Îngălbeni şi şovăi.

— Mă chinuieşti, omule, zise el.

Bill văzu că Crocker slăbise pentru un moment. Desigur pentru că Bill spusese adevărul. Desigur că Crocker se gândea ce va mai fi ştiind Bill. Granger şi Gaffney muriseră

şi muribunzii de obicei fac mărturisiri.

— Ce vrei să faci cu mine?

— Nu răspund la întrebări. Vii cu mine?

— Vin.

Bill puse arma la loc şi se îndreptă spre casă. Oricum, era satisfăcut de ceea ce se întâmplase. Oamenilor le place când două voinţe se înfruntă şi Bill îl dominase pe Crocker, ceea ce era în favoarea lui.

Deschise uşa şi pătrunse în odaie. Helen era în dosul mesei. Privi la Bill ca şi cum îi trebuia o imensă sforţare a-l vedea pe ucigaş. Crocker se oprise lângă uşă şi zărind fata nu mai fu aşa sigur de sine. Ochii lui se holbară şi-şi trecu mâna pe frunte ca să-şi şteargă sudoarea.

Încet, încet, Helen îşi dezlipi privirea de pe Bill şi o îndreptă spre Crocker. Răsufla adânc şi afară de două pete roşii pe obraji era galbenă ca o moartă. Groaza se putea citi în ochii ei. Nu groaza pentru ea, dar spaimă de scena care desigur se zugrăvea în mintea el. Mult timp ochii ei trimiseră flăcări în cei ai lui Crocker. În odaie era o linişte mormântală. Afară se auzi un râset şi un strigăt ascuţit. Crocker îndură privirea scrutătoare a fetei dar apoi îşi dădu seama cine era.

— Nu sunt vinovat, Miss, zise el posomorât. Sunt tot atât de nevinovat ca şi omul acesta.

Se auziră paşi afară. Crocker se dădu la o parte şi intrară Adams, Sharpless şi Wing. Wing se înclina în faţa lui Helen şi aruncă o privire dispreţuitoare lui Crocker. După cât se părea Adams şi Sharpless lucraseră în favoarea lui Bill.

— Vrei să-l aduci pe Bolcom aici, Adams? întrebă Bill…

— Bolcom, zise Bill când acesta intră înăuntru, noi am mai discutat această chestiune. Îţi dau o şansă. Ştiu că ai spus minciuni despre mine. Ai fost ademenit de o bandă. Uită-te la omul acesta. Îl cunoşti?

— Nu!

— Este şeful bandei al cărei joc îl făceai tu. Vreau s-o dovedesc. Asta-i şansa ta. Ai vreo siguranţă că eu aş fi amestecat în omorul lui Mr. Stevens? Ai vreo dovadă că eu sunt un criminal?

— Helen, şopti el.

— Nu-ţi pot ajuta nimic, zise fata. Acesta-i omul care l-a ucis pe tatăl meu.

— Eşti sigură?

— Carey spune astfel. Şi eu îl cred.

Privirea lui Bolcom coborî pe podea. Îşi încrucişa mâinile. Fără să-şi ridice capul spuse:

— Nu ştiu nimic împotriva ta, Carey. Cred că am minţit. Eram strâmtorat.

— Mai bine du-te acasă, zise Bill.

Bolcom aruncă o privire mânioasă lui Bill apoi se uită la ceilalţi, îi făcură loc să iasă. Un moment de tăcere urmă acestei declaraţii. Apoi îl văzură pe Bolcom pe fereastră, plecând. Bill se întoarse spre Crocker:

— Ai ucis pe Mr. Stevens? întrebă el.

Nu. Nu-i adevărat. Nu l-am văzut în viaţa mea.

— Unde-ai fost când ai lipsit de la Adams?

— În Baker.

— Poţi să dovedeşti?

— Pot.

— Ce credeţi despre mine şi despre asta, acum? întrebă Bill pe ceilalţi.

— Bolcom a spus că nu are nimic împotriva d-tale, replică Wing. Asta mă interesează, căci el te acuzase.

— Deci Crocker rămâne al meu?

— Da, cât mă priveşte pe mine. Dacă-l urmăreşti de un an de zile eşti primul îndreptăţit.

Adams şi Sharpless aprobară şi ei.

— Am să-l iau pe Canfield cu mine. E prietenul meu şi s-ar supăra altfel. Vreţi să ieşiţi?

Îl luară şi pe Crocker, dându-şi scama că Bill voia să rămână singur cu Helen. Când se văzură singuri, Bill nu mai găsi nimic de spus. Ea se apropie strâns de el şi-l apucă de braţ.

— Bill, vrei să-l faci să vorbească. Ai să-l omori?

— I-am spus tatei că da. Şi tata vrea să-l omoare. El are ideile lui, ştii.

Mâna lui Helen lunecă de pe braţul lui şi se uni cu mâna

lui.

— Dar… Bill! Mai târziu… între tine şi mine… şopti ea.

Bill o privi înduioşat. Înţelese ce voia. Nu-i plăcea să-l ştie cu mâinile pătate de sânge. Totuşi Crocker îl asasinase pe Creţul.

— Nu pot să-ţi făgăduiesc nimic încă. Voi face tot ce voi putea.

— Asta mi-ajunge, zise ea.

Bill îi strânse blând mâna şi se îndreptă spre uşa.

Afară cei patru oameni aşteptau.

— Unde-i Eyler, Adams? întrebă Bill.

— Sub pază. E loc berechet pentru toţi. Vrei să-l luăm cu noi?

— Nu, pe mine nu mă interesează decât Crocker. Restul, ţi-i las în seamă.

Călăriră în tăcere pe distanţă de câteva mile. Apoi se opriră şi descălecară. Soarele grăbea spre apus. Bill se duse la Crocker.

— Te voi face să plăteşti pentru cele două crime. Nu greşesc asupra ta. Vreau să aflu adevărul, sau te spânzur.

— N-ai să faci asta.

— Vreau mai mult adevărul, decât viaţa ta acum. După cele ce-ţi voi spune vei vedea care sunt sentimentele mele. Miss Stevens nu vrea să te ucid. Nu i-am făgăduit acest lucru. Nu te interesează de ce. Îţi spun totul ca să ştii că sunt gata oricând să te omor. Mai întâi însă voi avea adevărul, fie el scos şi prin tortură.

— Carey, nu cred în mărturisirile scoase prin tortură, îl întrerupse Adams.

— Dar în mărturisirea urmată de dovezi evidente?

— Dacă ai vreun argument special, suntem curioşi să-l vedem. Continuă.

Bill păşi spre Crocker.

— Ai ceva de spus?

— Voi veţi fi tot atât de vinovaţi ca şi el, se adresă Crocker tuturor.

Canfield se desprinse dintre ceilalţi.

Asta durează prea mult, declară. Nimeni nu se amestecă.

Acest Carey e prietenul meu. Daţi-vă la o parte. Faceţi-i loc.

— Toţi priviră la el. Avea în flecare mână câte un revolver. Toţi ascultară.

— Cred că n-ai să faci asta, Carey, obiectă Adams.

— Eu am fost ţinut deoparte, continuă Canfield. Vreau să am şi eu o iniţiativă. Nu ştiu de ce vă împotriviţi. Staţi acolo unde sunteţi şi nu mişcaţi. Dă-i drumul Bill! Aranjează-l pe mişelul acesta.

Bill nu se împotrivi. Ştia că şi Canfield avea felul său de a fi loial. Era şi un motiv pentru el. Oamenii aceştia n-ar fi putut merge atât de departe ca el. Scoase frânghia şi se îndreptă spre Crocker.

XX.

— Dacă te opui, îţi dau cu pistolul în cap, Crocker, zise el. Jos mâinile.

Crocker duse mâinile lângă trup. Bill îi trecu frânghia pe cap în jurul gâtului, aruncând capătul frânghiei peste ramura unui copac.

— Ştii ce vreau, Crocker. Să-mi spui adevărul cum l-ai jefuit şi ucis pe Stevens. N-am nimic de întrebat asupra prietenului meu. Ştiu cum l-ai omorât.

— Nu pot să mărturisesc ceva ce n-am făptuit! zise Crocker în cele din urmă. Vă rog să vă amintiţi această declaraţie a mea, poate cea din urmă. Dacă ar şti Carey ce-am făcut, n-ar mai cere să mărturisesc eu.

— Ai să mărturiseşti şi apoi ai să dovedeşti că ai spus adevărul, zise Bill.

— La dracu, strigă Crocker. N-ai să afli nimic de la mine.

Răspunsul lui Bill fu că trase de frânghie. Încet, întâi până ce Crocker ajunse în vârful degetelor. Nu se zbătea ca să nu-şi agraveze situaţia. Când frânghia se întinse, bărbia se ridică şi braţele începură să se agite. Nu putu sta mult astfel fără să-şi piardă conştiinţa, dar atât timp cât mişca nu era cazul.

La un moment dat Crocker făcu un semn şi Bill dădu îndată drumul frânghiei. Faţa lui era vânătă şi limba se vedea între, buzele supte. Ridică mâinile şi desfăcu laţul de la gât. Apoi se opri să răsufle. Îndreptându-se, arunca o privire fioroasă lui Bill.

— Laşule! zise el. Eşti cel mai josnic câine pe care l-am văzut.

Bill trase din nou de funie.

— Scoate frânghia, şopti el. M-am săturat de ea. Ştiu că dacă mai tragi odată nu mai îmi dai drumul. Ştiu că o femeie e amestecată aici. Totdeauna încurcă ele lucrurile.

Lasă-mă să răsuflu puţin şi-ţi voi spune totul. Ce se va întâmpla cu mine după aceea? Voi fi spânzurat? Ce zici Adams?

— Eşti în mâinile lui Carey, răspunse acesta.

— De un an de zile vreau să te ucid. Dar n-am s-o fac, zise Bill. Legea poate te va omorî. Poate să scapi mai uşor. Vei fi dus la judecată.

Crocker mai fusese el în lanţuri şi la închisoare. De-acolo se mai poate scăpa. Oricum va avea un răgaz. Aici nu există amânare.

— Scoate frânghia, repede, voi spune adevărul.

Bill dădu drumul frânghiei şi Crocker se aşeză jos cu faţa în palme. Apoi luă mâinile de pe obraz. Se vedea că lupta cu deznădejdea.

— E adevărată chestia cu flăcăul acela din prăvălie. Dar ce puteam să fac? Ai dreptate în privinţa mea şi a fratelui meu, am fost amândoi la închisoare. El nu s-a sinchisit, dar eu am fost distrus. Închisoarea e un iad. Nu poţi nici să răsufli, unii te păzesc, alţii te urăsc, alţii sunt gata să te împuşte la orice mişcare.

Dar sunt un om mândru. Când am venit la Adams şi mi-au spus că nimeni nu îndrăzneşte să se atingă de Stevens s-a trezit în mine orgoliul. Le-am spus că le voi arăta eu cum ar fi trebuit s-o facă. Ţi-am spus cum l-am întâlnit pe Stevens şi că am mers în câmp. Era foarte tăcut, dar ca să tragi de limbă pe un om tăcut trebuie să fii şi tu tăcut. Până la urmă mi-a spus că vine din Montana.

Ştiam că avea bani la el. La apusul soarelui i-am spus că plec să priponesc caii într-un loc cu iarbă mai bună. M-am întors pe furiş. Stevens şedea în faţa focului şi visa. I-am dat o lovitură fulgerătoare. Apoi i-am luat punga cu bani. Când şi-a revenit era cu capul în braţele mele, iar eu încercam să-i dau de băut. Cum am văzut că mişcă i-am spus: „Mr. Stevens pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Eu sunt Crocker! A încercat cineva să te omoare” … Bătrânul era şiret ca o vulpe. Era conştient cu mult înainte de a deschide ochii. Am vorbit aşa ca pentru mine şi am observat că asculta, cu toate că era încă zăpăcit de

lovitură.

Bill văzu că Crocker începea să se piardă în mulţimea detaliilor, somn că începea să spună adevărul. Îşi reţinu răsuflarea ca şi cum s-ar fi temut să nu facă zgomot prea mare.

— Mi se pare că-i mort, spuneam eu, continuă Crocker. Ce să fac? Era un bun ţintaş şi cineva l-a omorât. Sunt un bun actor, îmi spuneam în sinea mea şi când bătrânul deschise ochii, văzui că am reuşit. Mă privi ţintă. „Cine m-a lovit, băiete?” întrebă el. Îmi venea să râd, căci ascultase tot ce vorbisem.

— Nu ştiu Mr. Stevens. Se întunecase până am priponit caii. Când m-am întors v-am strigat dar n-aţi răspuns. Zăceaţi aici nemişcat. De mult încerc să vă readuc în simţiri.

— Mi-a luat banii, zise el. Să facem cercetări. Am sărit ca şi cum eram grăbit să găsesc pe cel care-l jefuise pe prietenul meu.

Am şters toate urmele pe care le făcusem pană când veni bătrânul. Am aprins o grămadă de chibrituri dar n-am găsit nimic. Stevens ştia să suporte însă. Am hotărât ca eu să veghez prima parte a nopţii, iar el cealaltă. Când am terminat veghea m-am făcut că dorm. Stevens mă căută să vadă dacă nu cumva banii sunt la mine. Evident, nu i-a găsit. Dimineaţa am căutat alte urme, dar nu le-am găsit decât pe ale mele. Am uitat să spun că mă întorsesem pe aceleaşi urme după ce i-am luat banii şi că am avut grijă să le şterg până să vină şi el.

A doua zi dimineaţa Stevens păru liniştit, dar pe drum am avut impresia că mă suspecta. Ştiam că-i un om cu stare şi că un cuvânt de-al lui ajungea ca să fiu spânzurat. M-am hotărât să termin cu el. Apoi adunam cireada lui şi plecam cu ea în Idaho fără să ne mai întorceam vreodată. Mă gândeam să mă duc apoi la banda şi totul s-ar fi terminat.

Acum îmi dau seama că Stevens nu mă bănuia în mod special. Mă scotocise tocmai ca să fie sigur de acest lucru. Mi-a dovedit-o apoi mergând în faţa mea în râu. Nu m-am alăturat bandei fiindcă m-am gândit că dispariţia lui

Stevens va ridica tot ţinutul în picioare. Era mai bine să mai stau puţin la Adams, ceea ce am şi făcut.

Se opri şi ridică capul. Se purta ca un om care-şi da seama că spusese prea mult şi prea amănunţit. Privind pe cei patru oameni, ascultă ca şi cum cuvintele lui mai pluteau încă în aer.

— Nu am imaginaţie? întrebă el. Cred că acum eşti mulţumit, Carey. Nici un pic de adevăr nu-i în povestea asta, încercă el să se apere.

— Dacă vreodată o poveste a fost adevărată apoi asta e, zise Canfield. Nu e în stare Crocker să imagineze aşa ceva. Totul a fost amănunţit. Era păcat să înnodăm o frânghie pe gâtul lui.

— E vinovat, zise Wing şi Adams cu Sharpless încuviinţară.

— Oamenii tăi m-au jefuit şi mi-au furat actul de vânzare, zise Sharpless.

— Nu sunt răspunzător decât pentru ceea ce am făcut eu personal, mârâi Crocker. Am mărturisit două crime şi un furt, cred că ajunge. Am făcut asta ca să nu fiu spânzurat.

Bill stătu o clipă nemişcat. Gândurile lui erau împărţite între Creţul şi Stevens. Trebuia să-l răzbune pe Creţul. Altfel ar fi mers repede.

Dar trebuia să se gândească şi la Helen căruia nu-i convenea ca Bill să fie călău.

Deodată simţi nevoia să nu-l mai vadă pe Crocker.

— Vrei să ai grijă ca să ajungă la judecată? spuse el lui Adams.

— Afară de mărturisirea lui, va trebui să juri că a comis cele două crime! zise Wing.

— Voi jura pentru omorul lui Stevens. Dacă va fi nevoie, tatăl meu va veni să jure pentru uciderea lui Creţul. Cred că va fi de ajuns.

— Sigur că da! răspunse Wing. Nu cred că mărturisirea lui e necesară.

— Trebuie s-o am. Trebuie să fac lucrul în întregime.

Îşi dădu seama că Adams îl privea. Era convins desigur. Bill citea asta în ochii lui.

Dar gândea că Bill nu-şi jucase în întregime cartea. Argumentul lui special fusese o minciună probabil, totuşi el nu-i spuse nimic. De fapt, fusese o simplă scăpare din vedere a lui Bill. Cu arma în mână Bill se îndreptă spre Crocker.

— Ştii ce trebuie să-ţi fac, Crocker. Îţi mai dau o ultimă şansă. Dacă nu spui adevărul îţi zbor creierii.

— Ce vrei?

— Ce-ai făcut cu banii lui Stevens?

Cineva râse satisfăcut. Bill avusese totuşi o ultimă carte. Dacă Crocker ştia unde sunt banii însemna că-i vinovat. Numai el putea şti şi nimeni altcineva.

— Dar, eu… bolborosi Crocker.

— Ce-ai făcut cu ei?

Crocker tăcu. Bill îi puse arma în piept şi degetul lui începu să apese pe trăgaci.

Crocker ridică mâinile.

— I-am ascuns într-un copac, se vaită Crocker. Stevens şi cu mine trecuserăm râul de la nord spre sud. Când ne-ai văzut ne duceam iarăşi spre nord ca să mai căutăm o dată. Mi-a fost frică să n-o găsească şi cred că atunci am hotărât să-l omor.

— Ce-ai făcut cu calul lui Stevens?

— L-am… l-am dus pe dealuri şi l-am împuşcat.

— Cine a omorât pe supraveghetorul lui Stevens, mai înainte de afacerea asta?

— Gaffney! Trebuia să îl înlăturăm. Era prea cinstit.

Prea cinstit! Ăsta era unul din aspectele cele mai hidoase ale afacerii, gândi Bill. Când un om era cinstit viaţa lui era în primejdie. Omul acela murise pentru Stevens, pentru că nu voise să-l trădeze şi stăpânul său nici nu ştiuse măcar.

— Unde l-ai întâlnit pe celălalt Bolcom? întrebă el.

— Drace, zise Crocker, păi el a fost cel care a început toată chestia asta. Era şi el la închisoare odată cu noi. Era închis numai pentru furt. Am stat de vorbă.

Mi-a spus că fratele lui îl săpase pe lângă tatăl lor, devenind fiul preferat.

La moartea bătrânului, Harry Bolcom moşteni totul, ceea

ce îl înfurie pe fratele său. Spunea ca să mergem tot aici şi să-l pedepsim pe Bolcom. Dar n-a mai apucat căci s-a curăţat el singur. A fost învinovăţit de omor şi împuşcat. Eu şi cu fratele meu ne-am adus aminte de asta când am sosit pe aici.

Ciudată întâlnire a evenimentelor, gândi Bill. Un părinte care nu se arătase imparţial faţă de copiii săi. Unul era sălbatic şi rău. Celălalt slab şi egoist. Cel slab deveni copilul lui preferat, celălalt fu spânzurat.

XXI.

O clipă Bill păstră tăcerea. În mintea sa se ivi un nou amănunt. Se gândise la Bolcom şi printr-o asociaţie firească de idei, la fratele lui Bolcom. Poate că şi fratele lui era amestecat aici.

— Du-ne acolo unde este ascunsă punga cu bani! porunci Bill cu o privire semnificativă.

— Drace, răspunse Crocker, eşti un diavol nu un om, Carey! Hai să mergem. Bill şi Canfield călăriră în urma lui Crocker.

— Uneori eşti un om ciudat de personal, Canfield, îi răspunse Bill.

Încă o dată Bill şi ceilalţi se îndreptară spre ferma lui Stevens. Se făcuse ziuă dar soarele încă nu răsărise. Doi oameni erau de pază la fermă şi la auzul zgomotului ieşiră cu armele în mâini. Când recunoscură oamenii, băgară armele la loc.

Crocker, în nerăbdarea lui, îi conduse direct la locul unde era ascunsă punga cu bani. Scotocise după ea, dar Bill i-o luă înainte şi puse mâna pe pungă, apoi îl smuci de umăr şi dându-i câteva picioare, îl împinse spre calul său.

Se opriră lângă unul din ţarcuri şi dădură caii în mâna unor argaţi. Bill simţi, că nu arată nici el mai bine decât Crocker. Era nerăbdător şi ochii lui erau încercănaţi.

— Asta-i omul tău, Adams zise el. Ţi-l dau înapoi. Îmi pare bine că nu l-am ucis. Adu-ţi aminte ce spunea: închisoarea-i un iad! Cum putem să-l pedepsim mai bine? Va fi din nou în închisoare şi va sfârşi ca fratele lui Bolcom.

Crocker îngălbeni şi holbă ochii. Privea în gol şi Bill îşi închipuia ce vedea. Era un sfârşit aspru pentru un om ca el. Trebuia să plătească printr-o moarte dezonorantă, celelalte morţi onorabile pe care le pricinuise.

— Ai tu grijă de Eyler şi de ceilalţi, Adams nu-i aşa? zise Bill.

— Voi avea eu grijă să nu scape nici unul, făcu Adams. Prietene, ai lucrat bine!

Toţi ceilalţi aprobară dând din cap. Toate se apropiau de sfârşit. Cu un semn din mână, Bill porni spre dormitorul fermei urmat de Canfield. Trebuiau să doarmă puţin apoi Bill avea s-o vadă pe Helen. Înapoierea banilor era o faptă bună. Toate vor fi apoi în ordine.

Dar n-apucă să doarmă. Când ajunse la uşa dormitorului, Helen apăru în pragul uşii de la casă şi Bill se opri.

— Hai cu mine, zise Bill lui Canfield.

— Nici nu mă gândesc, replică acesta. De mult aştept să te văd gata. N-am mai văzut un om care are nevoie de atâta ajutor, făcu el.

— Haideţi la masă, strigă Helen. Spuneţi şi celorlalţi să vină.

Bill observă că anticipând sosirea lor şi înlocuind bucătarul lipsă, Helen pregătise o masă. Chemă pe Adams şi pe ceilalţi. Canfield îi sculă pe cei din dormitor, care profitând de timpul liber dormeau pe rupte. Se sculară, se spălară în lighean dar Bill socoti că nu-i de ajuns.

— Aş vrea puţină apă caldă! zise el.

— Îmi pare rău că nu pot să-ţi fac manichiura, glumi Canfield. Vrei să te ferchezuieşti ca Bolcom?

— Drace, niciodată n-am fost aşa de încurcat, mărturisi Bill.

Intrară în casă şi se aşezară la masă. Helen îi aştepta. Nu părea să dea mai multă atenţie lui Bill decât celorlalţi. Ceilalţi veniţi mai devreme terminară mai repede şi ieşiră. Adams zăbovi un moment.

— Am să iau ceva de mâncare pentru Crocker şi Eyler. Cred că le e foame şi lor, făcu el şi plecă.

Apoi se ridică şi Canfield.

— Mie mi-e somn. Când am să mă trezesc îmi voi vedea de treabă ca şi mai înainte, dacă mă mai ţii aici, Miss.

— Sigur că te ţin, Canfield, zise Helen. Am să-ţi mulţumesc mai târziu pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti Miss, bolborosi Canfield. Cred că… şi ieşi.

Rămaseră singuri Bill nu ştia ce să spună. Helen fusese stăpână pe sine tot timpul prânzului, dar nu se ştia cum o va impresiona vederea pungii cu bani.

— Văd că l-ai adus înapoi pe Crocker, zise Helen. Ce s-a întâmplat?

— A mărturisit, răspunse Bill. Tot timpul a zbierat că nu-i adevărat ceea ce spunea, dar am avut eu ac de cojocul lui. Adams îi va duce pe Crocker şi Eyler la şerif. Asta-i tot ce doreai, nu-i aşa Helen?

— Da. De obicei nu mă amestec în astfel de chestii, dar n-aş fi vrut ca mai târziu să-ţi pară rău de ce-ai făcut.

Am găsit şi punga tatălui tău.

— Aş vrea s-o văd.

Bill o scoase şi i-o întinse. Ea o luă ca pe un lucru delicat, pe care se temea să nu-l strice. Câtăva vreme se uită îngândurată la ea. Apoi o puse pe masă, puse mâinile deasupra şi-şi plecă faţa-n mâini. Bill ştia că plânge dar nu interveni ci voi s-o lase singură cu durerea ei.

— Va să zică, Bill, spuse ea în cele din urmă, totul s-a sfârşit. De-acum încolo rămân singură.

Bill o privi. Obrajii ei erau îmbujoraţi şi ochii-i sclipeau. Era mai frumoasă ca oricând. Lui Bill i se păru că încurcătura care le îngăduise până acum să fie împreună, se terminase.

— Nu vrei ca să-ţi mulţumesc, Bill, nu-i aşa?

— O, nu!

— Bine. Îţi mulţumesc foarte mult, zise ea şi surâse.

Se ridicară amândoi ca împinşi de o pornire comună şi se priviră adânc, ochi în ochi. Bill se duse la ea şi o luă de mână. Cineva bătu la uşa. Bill o deschise şi Adams intră.

— Plecăm, zise el. La revedere, Miss. Noroc, Carey.

— La revedere, zise Helen.

— Noroc, spuse Bill şi Adams plecă. Câtva timp ascultară zgomotul cailor care se depărtau.

Helen se apropie de Bill. Buzele ei se lipiră de ale lui.

— Trebuie să mergi să te culci, zise ea.

— Mai am câteva lucruri de aranjat, zise el. Vrei să te căsătoreşti cu mine şi să mergi la mine acasă?

— Da!

— Helen, vei avea un tată şi o mamă, continuă el. Şi un bărbat. Voi face tot ce voi putea pentru tine.

Ea închise ochii pe jumătate şi dădu capul pe spate ca şi cum ar fi podidit-o din nou lacrimile. El o strânse la piept.

— M-am gândit la Canfield, se grăbi Bill. Ce ar fi să-l lăsăm pe el aici. E un om cumsecade.

— Ar fi bine.

Din nou cineva bătu la uşă. Era Sharpless.

— Ce s-aude cu vitele mele? întrebă el. Aş vrea să le duc, atâta timp cât mai am oamenii mei pe aici.

— Vorbeşte cu Canfield, zise Bill. El e însărcinat cu treaba asta. E în dormitor.

Sharpless se duse în dormitor. Bill şi Helen se aşezară jos, ea cu capul pe umărul lui. Din nou se auzi o bătaie în uşă.

— Canfield era gata să mă împuşte, se plânse Sharpless, căci tot el era. Mi-a spus că sunt nebun şi că tu eşti stăpânul aici.

— Vin să-l văd, spuse Bill.

Intrară din nou în dormitor. Canfield dormea buştean, Bill îl zgâlţâi şi-l ridică în capul oaselor.

— Scoală-te prostule şi ia-ţi meseria-n primire. Eşti conducătorul fermei.

Canfield deschise un ochi.

— Mi se pare că-ţi depăşeşti atribuţiile. Eşti un om foarte muncitor, poate că ai şi condus o fermă, dar nu mă poţi face pe mine conducătorul unei ferme fără stăpân.

— Miss Stevens pleacă în călătorie, îl informă Bill. Ea doreşte ca tu să ai grijă de ferma tatălui ei.

Canfield deschise şi ochiul celălalt.

— M-ai dus. Cred că primesc. Acum lasă-mă să dorm.

— Sharpless e aici şi vrea vitele lui.

— Oh! La dracu! Ştiam că o să am scandal dar nu aşa repede. Spune-i lui Sharpless să se culce. Peste trei ceasuri voi sta de vorbă cu el. Acum, primul care mă mai trezeşte îl

împuşc.

Canfield se trânti pe pat şi adormi imediat ca un butuc.

Bill se întoarse în casă cu capul plin de planuri. Nu-şi putea închipui cum cineva putea să doarmă pe o vreme ca asta.

SFÂRŞIT.

